KATHERINE PATERSON

TERABITHIA KÖPRÜSÜ

İllüstrasyonlar Donna Diamond

Epsilon®

TERABITHIA KÖPRÜSÜ

TERABITHIA KÖPRÜSÜ

Orijinal Adı: Bridge To Terabithia
Yazarı: Katherine Paterson
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Elif Dinçer
Editör: Yağmur Yavaş
İllüstrasyonlar: Donna Diamond
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-605-173-207-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 1977 Katherine Paterson

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık San. ve Tic. A.ş.
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3
Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 Faks: 0212 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

TERABITHIA KÖPRÜSÜ

Katherine Paterson

Çeviri
Elif Dinçer

epsilon®

Bu kitabı oğlum
David Lord Paterson
için yazdım ama okuduktan sonra ayrıca bu sayfaya
Lisa'nın adını koymamı istedi ve ben de koydum.

David Paterson ve Lisa Hill için,
banzai

BİR

JESSE OLIVER AARONS, JR.

Ba-raam, ba-raaam, ba-raaam, gırıvırı, gırıvırı, gırıvırı, gırıvırı – Güzel. Babası kamyoneti çalıştırmıştı. Artık kalkabilirdi. Jess yataktan çıktı ve tulumunu giydi. Tişört konusunda hiç endişelenmiyordu çünkü sabah havası serin olsa da, koşmaya başladıktan sonra bedeni kızgın yağ gibi ısınacaktı. Ayakkabı konusunda da endişelenmiyordu çünkü paramparça olmuş spor ayakkabıları yüzünden ayaklarının tabanı çoktan kösele gibi olmuştu.

"Nereye gidiyorsun Jess?" May Belle, Joyce Ann'le paylaştığı çift kişilik yatakta doğrulmuş, uykulu gözlerle ona bakıyordu.

"Şşşt," dedi Jess. Duvarlar inceydi. Günün bu saatinde uyandırırlarsa anneleri, meyve kavanozuna tıkılmış sinekler kadar öfkeli olurdu.

May Belle'in saçını okşadı ve kırışmış çarşafı onun ufak çenesine kadar çekti. "İneklerin yanına," diye fısıldadı. May Belle gülümsedi ve burnunu çarşafın altına soktu.

"Koşacak mısın?"

"Belki."

Elbette koşacaktı. Yaz boyunca, koşmak için her gün erken kalkmıştı. Eğer sıkı idman yaparsa –ve Tanrı biliyor yapmıştı– okullar açıldığında beşinci sınıfların en hızlı koşucusu olabileceğini fark etmişti. En hızlı o olmalıydı, en hızlılardan biri ya da ikinci en hızlı değil. *En* iyisi.

Parmaklarının ucuna basarak evden çıktı. Döşeme öyle eskiydi ki basılan her yeri gıcırdıyordu fakat Jess parmak uçlarında yürürse sadece ufak bir inilti çıktığını fark etmişti ve genel olarak annesini, Ellie'yi, Brenda'yı ve Joyce Ann'i uyandırmadan evden çıkabiliyordu. May Belle için durum farklıydı. May Belle yedi yaşına basmıştı ve Jess'e tapıyordu, bu da bazen hiç fena gelmiyordu. Dört kızın arasına sıkışmış tek erkek çocuğuysanız sizden büyük olan iki kız, sizi giydirmelerine ve paslı, eski püskü bebek arabasında gezdirmelerine izin vermeyi reddettiğiniz günden itibaren sizden nefret etmeye başlamışsa ve en ufakları da gözlerinizi şaşı yaparak ona baktığınızda ağlamaya başlıyorsa, size tapan birinin olması iyi olabilirdi. Hatta bazen işinize gelmese bile. Bahçe boyunca koşmaya başladı. Nefesi ağzından ufak buhar bulutları halinde çıkıyordu, ağustos ayına göre soğuktu. Ama vakit henüz erkendi. Öğle vakti annesi onu çalıştırmaya başladığında yeterince sıcak olurdu.

Hurda yığınına tırmanıp çiti aşarak sığırların yanına giderken, Bayan Bessie ona uykulu gözlerle baktı. "Möööö," dedi, iri, kahverengi ve düşük gözleriyle, dünyaya şaşkınlıkla bakan bir başka May Belle gibi görünüyordu.

"Selam Bayan Bessie," dedi Jess yatıştırıcı bir sesle. "Uykuya dön hadi."

Bayan Bessie yeşil bir parçaya doğru ilerledi –arazinin

büyük bölümü kahverengi ve kuruydu– ve ağız dolusu ot kopardı.

"İşte benim kızım. Hadi kahvaltını et. Beni sakın umursama."

Arazinin hep kuzeybatı köşesinden başlar, televizyondaki yarışlarda gördüğümüz koşucular gibi eğilirdi.

"Bam," dedi ve sığırların arazisi boyunca hızla koşmaya başladı. Ortaya doğru ilerlemiş olan Bayan Bessie, hâlâ düşük gözleriyle onu izliyor, bir yandan da çiğnemeye devam ediyordu. Bir inek için bile fazla akıllı sayılmazdı ama Jess'in önüne çıkmaması gerektiğini bilecek kadar aklı vardı.

Jess'in saman sarısı saçları sertçe alnına çarpıyor, kolları ve bacakları dört bir yana savruluyordu. Düzgün koşmayı hiç öğrenememişti ama on yaşındaki bir çocuğa göre uzun bacakları vardı ve kimse onun kadar dayanıklı değildi.

Lark Creek İlkokulu'nun çok eksiği vardı, özellikle de spor araç gereçleri konusunda; bu yüzden öğle yeme-

ğinden sonraki arada tüm toplar büyük sınıflara giderdi. Eğer beşinci sınıflardan biri teneffüse elinde topla çıkmayı başarsa bile, bir saatlik ara sona ermeden topun bir altıncı ya da yedinci sınıf öğrencisine geçeceği kesindi. Daha büyük olan çocuklar top oynamak için üstteki bahçenin kuru yerlerini kaparken, kızlar da ip atlamak, seksek oynamak ve konuşmak için tepedeki ufak bölümü seçerlerdi. Bu nedenle daha küçük erkek çocuklar bu koşu işine başlamışlardı. Aşağıdaki bahçenin, ya çamurlu ya da derin ve sertleşmiş tekerlek isleriyle dolu uzak ucunda yan yana dizilirlerdi. Koşma konusunda iyi olmasa da kocaman bir ağzı olan Earle Watson, "Bam!" diye bağırır ve herkes, sahanın karşı tarafına ayakla çizilen çizgiye kadar koşardı.

Jesse geçen yıl bir kez kazanmıştı. Sadece ilk turu değil, tüm yarışı. Yalnızca bir kez. Ama kazanmanın tadını almıştı bir kere. İlkokula başladığı günden beri hep "yarıştan çekilen deli çocuk" olmuştu. Ama günün birinde –22 Nisan'dı, yağmurlu bir pazartesiydi– hepsinin önünde koşmuş, kızıl çamur spor ayakkabılarının tabanındaki deliklere dolmuştu.

Günün geri kalanında, hatta ertesi gün öğle yemeğinden sonraki araya kadar Jess, "üçüncü, dördüncü ve beşinci sınıfların en hızlısı" olmuştu, üstelik sadece dördüncü sınıftaydı. Salı günü, Wayne Pettis her zamanki gibi birinci olmuştu. Ama bu sene Wayne Pettis artık altıncı sınıf örencisiydi. Büyük çocukların geri kalanıyla birlikte, Noel'e kadar futbol ve hazirana kadar da beysbol oynayacaktı. Herkesin en hızlı koşucu olma şansı vardı ve Bayan Bessie'nin de gözlerinin önünde, bu Jesse Oliver Aarons Jr. olacaktı.

Jess kollarını daha çok kastı ve uzaktaki çite bakarak başını eğdi. Üçüncü sınıfa giden oğlanların ona tezahürat yaptıklarını duyabiliyordu. Çocuklar Jess'i bir folk müzik şarkıcısı gibi her yerde takip ediyorlardı. May Belle de ona hayrandı. Onun abisi en hızlı, en iyiydi. Bu da birinci sınıfların geri kalanına, üzerine bolca düşünecek bir konu olurdu.

Hatta babası bile gururlanacaktı. Jess köşeyi döndü. Bu kadar hızlı koşmayı sürdüremezdi ama yine de bir süre daha koştu – bu şekilde güçlenecekti. Olanları babasına May Belle anlatacaktı, böylece Jess böbürlenen biri gibi görünmeyecekti. Belki babası öyle çok gurur duyardı ki Washington'dan eve geldiği uzun yolu, tüm gün boyunca kazdığı ve taşıdığı için ne kadar yorgun olduğunu unuturdu. Hemen yere çöker ve eskiden yaptıkları gibi güreşirlerdi. İhtiyar babası, Jess'in son birkaç yıl içinde ne kadar kuvvetlendiğini görünce şaşırırdı.

Vücudu durması için ona yalvarıyordu ama Jess koşmaya devam etti. Bu çelimsiz göğse patronun kim olduğunu göstermeliydi.

"Jess." May Belle, hurda yığınının diğer tarafından sesleniyordu. "Annem eve gelip yemek yemeni söyledi. Sütü sonra sağacakmışsın."

Ah, kahretsin. Çok fazla koşmuştu. Artık herkes onun dışarıda olduğunu öğrenecek ve ona yükleneceklerdi.

"Peki, tamam." Koşmaya devam ederek döndü ve hurda yığınına yöneldi. Ritmini bozmadan çitin üstünden atladı, hurda yığınını aştı, May Belle'in başını okşadı ve eve yöneldi.

"Hey, şu olimpiyat yıldızına bakın hele," dedi Ellie ma-

sadaki iki fincanı birbirine çarpıp koyu kahveyi etrafa saçarak. "Çarpık bacaklı bir katır gibi terlemiş."

Jess nemli saçlarını yüzünden çekti ve ahşap sıraya oturuverdi. Fincanına iki kaşık şeker attı ve sıcak kahve damağını yakmasın diye höpürdeterek bir yudum aldı.

"Offf, anne, kokuyor." Brenda burnunu kapatırken serçe parmağı da nazikçe havalanmıştı. "Söyle de yıkansın."

"Lavaboya gel de temizlen," dedi annesi, başını ocaktan kaldırmadan. "Ve acele et. Bu yulaf ezmesinin dibi tutmaya başladı bile."

"Anne! Yine mi?" diye mızıldandı Brenda.

Ah, Jesse çok yorgundu. Vücudunda ağrımayan tek bir kas yoktu.

"Annemin söylediğini duydun," dedi Ellie, Jess'in arkasından.

Brenda tekrar, "Anne, buna dayanamıyorum!" dedi. "Söyle de şu kokulu vücudunu masadan kaldırsın."

Jess, yanağını çıplak ahşap masaya dayadı.

"Jess-see!" Annesi artık ona bakıyordu. "Üstüne de bir tişört giy."

"Tamam." Jess kendini zorla lavaboya doğru sürükledi. Yüzünü ve kollarını yıkadığı su buz gibiydi. Sıcak derisi, soğuk damlaların altında karıncalandı.

May Belle, mutfağın kapısında durmuş, onu izliyordu.

"Bana bir tişört getir May Belle."

May Belle'in ağzı hayır demek istercesine açıldı ama onun yerine, "Kafama vurmamalısın," dedi ve itaatkâr bir tavırla Jess'in tişörtünü getirmeye gitti. Joyce Ann olsa, o ufak dokunuş yüzünden haykırmaya başlardı. Dört yaşındakiler gerçekten de birer baş belasıydı.

Kırmızı soslu yulaf ezmesini bitirmelerine yakın, anneleri, "Bu sabah evde yapmam gereken bir sürü iş var," dedi. Jess'in annesi Georgia'lıydı ve hâlâ oralılar gibi yemek yapıyordu.

"Ah, anne!" Ellie ve Brenda bir ağızdan ciyakladılar. Bu kızlar işten, parmaklarınızın arasından kaçan çekirgeden daha hızlı sıyrılabilirlerdi.

"Anne, Brenda'yla birlikte okul alışverişi için Millsburg'a gidebileceğimizi söylemiştin."

"Okul alışverişi için paranız yok ki!"

"*Anne*. Sadece bakacağız." Ah, Jess, Brenda'nın sızlanmayı kesmesini ne çok isterdi. "Bizim eğlenmemizi yok istemiyorsun."

"*Hiç* istemiyorsun," diye düzeltti Ellie resmi bir tavırla.

"Ah, kes sesini."

Ellie onu duymazdan geldi. "Bayan Timmons bizi almaya gelecek. Pazar günü Lollie'ye senin izin verdiğini söylemiştim. Onu tekrar arayıp fikrini değiştirdiğini söylersem aptal gibi görünürüm."

"Ah, tamam o zaman. Ama size verecek pek param yok."

Hiç param yok, diye fısıldadı Jess'in kafasının içindeki bir ses.

"Biliyorum anne. Sadece babamın bize söz verdiği beş doları alacağız, o kadar."

"Ne beş doları?"

"Ah anne, unutmuş olamazsın." Ellie'nin sesi erimiş Mars çikolatasından daha tatlıydı. "Babam geçen hafta, okul için bir şeylere ihtiyacımız olacağını söylemişti."

Anneleri sinirle, "Ah, alın bakalım," dedi ve ocağın üstündeki rafta duran çatlaklarla dolu sentetik deri çantasını aldı. Beş tane buruşuk banknot çıkardı.

"Anne..." İşte Brenda yine başlıyordu. "Bir dolarcık daha alamaz mıyız? Böylece her birimize üç dolar düşer."

"Hayır!"

"Anne, iki buçuk dolara hiçbir şey alamayız ki. Küçücük defterlerin bile fiyatı..."

"Hayır!"

Ellie gürültüyle kalktı ve masayı toplamaya başladı. "Bulaşık yıkama sırası sende Brenda," dedi yüksek sesle.

"Aaaah, Ellie."

Ellie onu kaşıkla dürttü. Jesse o bakışı görmüştü. Brenda'nın Rose Lustre rujlu dudaklarından çıkan mızıldanma yarım kaldı. O Ellie kadar zeki değildi ama annelerine çok fazla ısrar etmemesi gerektiğini biliyordu.

Böylece Jess her zamanki işine koyuldu. Annesi bebeklerini asla dışarıya yardıma göndermezdi ama belki Jess doğru hamlelerle May Belle'in bir şey yapmasını sağlayabilirdi. Başını tekrar masanın üstüne koydu. Sabahki koşu onu tüketmişti. Yukarı taraftaki kulağıyla Timmons'ların eski Buick'inin sesini –babası, "Benzin istiyor," derdi– ve Ellie'yle Brenda, Timmons ailesinin yedi ferdinin arasına sıkışırken çıkan neşeli sesleri duydu.

"Pekâlâ Jesse. Tembellik etme de kalk oradan. Bayan Bessie'nin canı acımaya başlamıştır. Ayrıca hâlâ toplaman gereken fasulyeler var."

Tembel. Tembel olan oymuş. Bir ölü gibi başını masaya yaslamaya devam etti.

"Jess-see!"

"Tamam anne. Gidiyorum."

Fasulye tarlasındayken May Belle gelip Perkins Binası'na, yandaki çiftliğe birilerinin taşındığını haber verdi. Jess, saçını gözlerinin önünden çekti ve gözlerini kısarak baktı. Elbette. Kapının hemen yanına bir taşınma kamyonu park etmişti. Büyük olanlardan biri. Bu insanların bir sürü çöpü vardı. Ama burada uzun süre kalmayacaklardı. Perkins Binası, gidecek bir yeriniz olmadığı için taşındığınız ve ilk fırsatta geride bıraktığınız eski taşra çiftlik evlerinden biriydi. Jess daha sonradan, buranın aslında hayatındaki en büyük şey olmasının ve sanki hiç önemli değilmiş gibi bunu umursamamasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Terli yüzünün ve omuzlarının etrafında sinekler uçuşuyordu. Fasulyeleri kovaya koydu ve kovanın sapını iki eliyle kavradı. "Bana tişörtümü getir May Belle." Sinekler taşınma kamyonundan daha önemliydi.

May Belle, bitki sırasının sonuna kadar koştu ve Jess'in tişörtünü bıraktığı yerden aldı. Tişörtü geri götürürken iki parmağının ucuyla ve kendinden olabildiğince uzakta tutuyordu. "Offf, kokuyor," dedi, tıpkı Brenda gibi.

Jess, "Kes sesini," dedi ve tişörtü kardeşinin elinden aldı.

İKİ

LESLIE BURKE

Ellie ve Brenda, saat yedi olduğunda hâlâ gelmemişlerdi. Jess bütün sebzeleri toplamış ve annesinin konserve yapmasına yardım etmişti. Annesi aşırı sıcak olmadıkça konserve yapmazdı ve yapınca da kaynayan sebzeler mutfağı cehennem gibi ısıtırdı. Elbette annesinin sinirleri bozulmuş, tüm öğleden sonrayı Jess'e bağırarak geçirmişti ve şimdi de yemek yapamayacak kadar yorgundu.

Jess, küçük kızlar ve kendisi için fıstık esmeli sandviç hazırladı. Mutfak hâlâ çok sıcaktı ve her yere mide bulandırıcı fasulye kokusu sinmişti, o yüzden üçü sandviçlerini yemek için dışarı çıktılar.

Taşınma kamyonu hâlâ Perkins Binası'nın önündeydi. Jess dışarı çıkan kimseyi görmüyordu, eşya taşıma işi bitmiş olmalıydı.

"Umarım altı yedi yaşlarında bir kızları vardır," dedi May Belle. "Oyun oynayabileceğim birine ihtiyacım var."

"Joyce Ann var."

"Joyce Ann'den nefret ediyorum. O sadece bir bebek."

Joyce Ann'in dudağı büküldü. Diğer ikisi onun titremeye başladığını gördü. Sonra Joyce Ann'in tombul gövdesi ürperdi ve kulakları tırmalayan bir ciyaklama duyuldu.

"Bebeği hanginiz ağlatıyor?" diye bağırdı anneleri kapı sinekliğinin ardından.

Jess iç geçirdi ve sandviçinin son lokmasını Joyce Ann'in açık ağzına tıkıştırdı. Joyce Ann'in gözleri irileşti ve bu beklenmedik hediyeyi çiğnemeye başladı. Belki Jess artık bir parça huzur bulabilirdi.

İçeri girerek kapı sinekliğini nazikçe kapattı ve televizyon izleyerek mutfaktaki sallanan sandalyede oturan annesinin yanından geçti. Ufaklıklarla paylaştığı odaya girince elini yatağının altına uzattı ve kalemiyle birkaç sayfa kâğıt çıkardı. Sonra, yatağa yüzüstü yatarak çizmeye başladı.

Jess için resim çizmek, kimilerinin içtiği viski gibiydi. Huzur, sersemlemiş beyninden başlar, yorgun ve gerilmiş vücuduna doğru inerdi. Ah, çizmeyi öyle çok seviyordu ki. Çoğunlukla hayvan resimleri çizerdi. Bayan Bessie ya da tavuklar gibi sıradan hayvanlar değil, sorunları olan çılgın hayvanlar. Bir nedenden ötürü hayvanları imkânsız durumlara sokmayı seviyordu. Şimdi çizdiği şey, bir uçurumun kenarından taklalar ata ata –bunu eğimli çizgilerden anlamak mümkündü– pörtlek gözlü şaşkın balıkların sudan kafalarını çıkardığı, aşağıdaki denize doğru inen bir hipopotamdı. Hipopotamın tepesinde bir konuşma balonu vardı –aslında başının üstünde olmalıydı ama poposunun üstüne denk gelmişti– ve "Ah!" diyordu. "Gözlüğümü takmayı unutmuşum."

Jesse gülmeye başladı. Eğer çizdiğini May Belle'e gösterirse espriyi açıklamak zorunda kalırdı ama açıkladıktan sonra kardeşi tıpkı televizyondaki seyirciler gibi kahkahalar atmaya başlardı.

Çizimlerini babasına göstermek istiyordu fakat buna

cesareti yoktu. Birinci sınıftayken, babasına büyüyünce ressam olmak istediğini söylemişti. Babasının memnun olacağını düşünmüştü. Babası bu habere pek sevinmemişti. "Şu lanet okulda size ne öğretiyorlar?" diye sormuştu. "Bir avuç ihtiyar kadın oğlumu değiştiriyor, hem de neye... bir–" Babası son sözcüğü söylememişti fakat Jess mesajı almıştı. Bu, dört yıl geçmesine rağmen unutulmayacak cinsten bir mesajdı.

İşin kötü tarafı, normal öğretmenlerinin hiçbiri Jess'in çizimlerini bir kez bile beğenmemişti. Onu bir şeyler karalarken gördüklerinde ziyan hakkında nutuklar atmaya başlarlardı; ziyan edilmiş zaman, ziyan edilmiş kâğıt, ziyan edilmiş yetenek... Müzik öğretmeni Bayan Edmunds dışında. Jess'in her çizdiğini gösterebileceği tek kişi oydu, o da yalnızca bir yıl okulda tam zamanlı çalışmış, sonra yalnızca cuma günleri gelmeye başlamıştı.

Bayan Edmunds, Jess'in sırlarından biriydi. Ona âşıktı. Ellie ve Brenda'nın telefonda kıkırdayarak anlattıkları gibi değil. Bu üzerinde konuşulamayacak, hatta fazla düşünülemeyecek kadar gerçek ve derindi. O yandan ayrılmış simsiyah saçları ve mavi, masmavi gözleri. Tıpkı bir şarkıcı gibi gitar çalabiliyordu ve yumuşak, büyüleyici sesi, Jess'in yüreğini hoplatıyordu. Tanrım, o kadar büyüleyiciydi ki. Ve o da Jess'ten hoşlanıyordu.

Geçen kış bir gün Jess, ona çizimlerinden birini vermişti. Aslında sınıftan sonra eline tutuşturmuş ve kaçmıştı. Ertesi cuma Bayan Edmunds ondan, dersten sonra birkaç dakika daha kalmasını rica etmişti. Jess'in "sıradışı bir yeteneği" olduğunu, hiçbir şeyin onu yıldırmamasını umduğunu söylemiş ve devam etmesini istemişti. Jess, Bayan

Edmunds'un bunu söylerken, onun en iyi olduğunu düşündüğüne inanıyordu. Okulun ya da evin en iyisi değil, gerçekten de en iyiydi. Bu bilgiyi bir korsanın hazinesi gibi içinde saklıyordu. O zengindi, hem de çok zengindi ama bunu kendisi gibi kanunsuz arkadaşı, Julia Edmunds'tan başkası bilmemeliydi.

Geçen yıl yedinci sınıfta olan Brenda, Bayan Edmunds'u anlattığında annesi, "O kadın biraz hippiye benziyor," demişti.

Büyük ihtimalle öyleydi. Jess buna itiraz edemezdi ama onu, yanlışlıkla kirli ve eski okul kafesine düşmüş güzel ve vahşi bir yaratıkmış gibi görüyordu. Ama kurtularak uçup gitmemesi için de dua ediyordu. Koca bir haftanın tüm sıkıcılığına, cuma günü öğleden sonraları öğretmenler odasının yıpranmış halısına oturup (binada Bayan Edmunds'un eşyalarının tamamını koyabileceği başka bir yer yoktu) "Benim Güzel Balonum", "Bu Toprak Hepimizin", "Özgürlük Ne Güzel Şey", "Rüzgârda Savrulanlar" ve Müdür Bay Turner'ın ısrarı üzerine "Tanrı Amerika'yı Korusun" gibi şarkılar söyledikleri yarım saat için katlanıyordu.

Bayan Edmunds gitarı çalar, çocukların arp, çelik üçgen, simbal, tef ve bongo davulunu sırayla çalmalarına izin verirdi. Tanrım, öyle müthiş bir gürültü koparırlardı ki! Öğretmenlerin tümü cumadan nefret ederdi. Ve çocukların çoğu da nefret ediyormuş gibi yapardı.

Fakat Jess onların numara yaptığını biliyordu. Vietnam Savaşı bitmiş ve barışı sevmek tekrar iyi bir şey haline gelmiş olsa bile, çocuklar Bayan Edmunds'un rujsuz dudakları ve pantolon kesimiyle dalga geçer, arkasından

"hippi" ve "barış budalası" derlerdi. Elbette o, Lark Creek İlkokulu'nun pantolon giyen tek kadın öğretmeniydi. Washington ve onun kibar çevresinde, hatta Millsburg'da bile bu hoş karşılanabilirdi ama Lark Creek modanın epey gerisindeydi. Bu şehrin, insanların televizyonda seyrettikleri şeylerin her yerde hoş karşılanabileceği fikrini kabul etmeleri çok uzun zaman almıştı.

Bu nedenle Lark Creek İlkokulu'nun öğrencileri cuma günü boyunca sıralarında oturur, öğretmenler odasından yayılan neşeli curcunayı yürekleri beklentiyle gümbür gümbür atarak dinler, müziğe ayrılan yarım saatlerini Bayan Edmunds'un vahşi güzelliğinin büyüsü ve coşkusunun etkisi altında harcar, sonra da dışarı çıktıklarında, dar pantolon giyen ve gözlerine makyaj yapıp da ruj sürmeyen bir hippiye bayılmamışlar gibi davranmaya devam ederlerdi.

Jess çenesini tutmakla yetinirdi. Onların haksız ve ikiyüzlü saldırılarına karşı Bayan Edmunds'u korumanın bir anlamı yoktu. Ayrıca Bayan Edmunds böylesine aptalca hareketleri çoktan aşmıştı. Bunları umursamıyordu bile. Fakat mümkün olan her anda Jess, cuma günleri fazladan birkaç dakika ona yakın olmak ve Bayan Edmunds'un onun "zeki bir çocuk" olduğunu söyleyen kadife kadar yumuşak sesini duymak için çaba harcardı.

Ben ve Bayan Edmunds, diye düşünürdü Jess, birbirimize benziyoruz. Güzel Julia. Heceler zihninde, tıpkı gitar akorları gibi ahenkle sıralanıyordu. Julia ve ben Lark Creek'e ait değiliz. "Sen işlenmemiş bir cevhersin," demişti bir gün Julia, sihirli parmağını Jess'in burnunun ucuna hafifçe dokundurarak. Ama asıl cevher olan, çamurlu, çimensiz, kirli tuğlaların arasında ışıldayan oydu.

"Jess-seee!"

Jess kalemiyle defterini yatağının altına itti ve yüreği gümbür gümbür atarak kıpırdamadan yattı.

Annesi kapıdaydı. "Süt sağdın mı?"

Jess yataktan kalktı. "Şimdi gidiyordum." Annesinin yanından geçerek odadan çıktı, annesi odasında ne yaptığını sormaya fırsat bulamadan lavabonun altındaki kovayı ve kapının arkasındaki tabureyi kaptı.

Eski Perkins Binası'nın üç katında da ışık vardı. Hava kararıyordu. Bayan Bessie'nin memeleri dolmuştu ve hayvancağız huzursuzlukla kıpırdanıyordu. Birkaç saat önce sağılması gerekiyordu. Jess, tabureye yerleşti ve sağmaya başladı, ılık süt hafif bir mırıltıyla kovaya aktı. Yolun aşağısından farlarını açmış bir kamyonet geçti. Babası birazdan evde olurdu, onu ve annesini bir şekilde işlerle baş başa bırakıp kaçan o uyanık kızlar da öyle. Jess onların tüm paralarıyla ne aldıklarını merak etti. Tanrım, gerçek bir eskiz defteri ve keçeli kalemler için neler vermezdi. Keçeli kalemlerden renkler, düşüncelerinizi anında kâğıda aktarabileceğiniz kadar hızlı akardı. Biri sizi kırılacakları konusunda uyarana kadar kâğıda bastırmanız gereken, okuldaki güdük pastel boyalar gibi değildi onlar.

Bir araba dönüyordu. Timmons'ların arabasıydı. Kızlar eve babalarından önce gelmeyi başarmışlardı. Arabanın çarpılan kapısıyla birlikte, Jess onların neşeli seslerini duyabiliyordu. Annesi onlara yemek hazırlayacak ve Jess elinde sütle içeri girdiğinde onları kahkahalar atarak sohbet ederken bulacaktı. Anneleri yorgun ve sinirli olduğunu hatırlamayacaktı bile. Onun öfkesini çekmek zorunda olan tek kişi Jess'ti. Bazen tüm bu dişilerin arasında ken-

disini öyle yalnız hissederdi ki – horoz bile ölmüştü ve yerine yenisini almamışlardı. Babası gündoğumuyla evden ayrılıp hava iyice kararmadan önce de dönmediğinden, Jess'in kendisini nasıl hissettiğini anlayabilecek kim vardı ki? Hafta sonları da daha iyi değildi. Babası haftanın yoğunluğu yüzünden çok yorgun olur ve evde yapılması gereken işlerle uğraşırdı, çalışmadığı zamanlardaysa televizyonun karşısında uyuyakalırdı.

"Hey, Jesse." May Belle. Bu sersem çocuk insanın kendi başına düşünmesine bile izin vermiyordu.

"Şimdi ne istiyorsun?"

Jesse onun iki beden küçülmesini izledi. "Sana söylemem gereken bir şey var." May Belle başını yana eğmişti.

"Yatakta olman gerekiyordu," dedi Jess kızarak, onun sözünü kestiği için kendinden nefret ediyordu.

"Ellie ve Brenda eve geldi."

"Geldiler. Geldiler demen lazım." Jess neden kardeşine sataşmadan duramıyordu ki?

Fakat May Belle'in vereceği haber, Jess'in onu susturamayacağı kadar lezizdi. "Ellie kendine içi görünen bir bluz almış, annem çılgına döndü!"

İyi, diye düşündü Jess. "Bunun neşelenecek bir tarafı yok."

Gırıvırı, gırıvırı, gırıvırı.

May Belle neşeyle, "Baba!" diye haykırdı ve yola doğru koşmaya başladı. Jess, babasının arabasını park etmesini ve May Belle arabaya binebilsin diye kapıyı açmak için uzanmasını izledi. Başını çevirdi. Kahrolası şanslı velet. May Belle babasının peşinde koşabilir, onu yakalayabilir ve öpebilirdi. Babasının küçükleri omzuna alması ya da onla-

rı öpmek için eğilmesi Jess'in yüreğini acıtıyordu. Görünüşe bakılırsa Jess doğduğu günden beri bunları yapabilmek için fazla büyüktü.

Kova dolunca, Jess uzaklaşması için Bayan Bessie'ye hafifçe tokat attı. Tabureyi sol kolunun altına aldı, sütün dökülmemesi için kovayı dikkatlice taşımaya başladı.

"Süt sağmak için geç kalmışsın, değil mi evlat?" Bu, babasının bütün akşam boyunca onunla doğrudan konuştuğu tek andı.

Ertesi sabah Jess, az kalsın kamyonetin sesiyle uyanamıyordu. Daha tam anlamıyla uyanmadan önce bile ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyordu. Fakat May Belle bir dirseğinin üstünde doğrulmuş sırıtıyordu. "Bugün koşmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jess üzerindeki çarşafı iterek. "Uçacağım."

Her zamankinden daha yorgun olduğu için kendisini daha fazla zorlaması gerekti. Wayne Pettis'in de orada, hemen önünde olduğunu ve ona yetişmesi gerektiğini hayal etti. Ayakları engebeli zemine gittikçe daha sert basıyor, kollarını gittikçe daha çok sallıyordu. Onu yakalayabilirdi. "Dikkat et Wayne Pettis," dedi dişlerinin arasından. "Seni yakalayacağım. Beni yenemezsin."

"İnekten o kadar çok korkuyorsan," dedi bir ses, "neden çite tırmanmadın ki?"

Jess tam havadayken, tıpkı bir televizyon programında olduğu gibi yavaş çekimde durdu ve neredeyse dengesi-

ni kaybederek soruyu soran kişiye döndü. Bu, eski Perkins Binası'nın yanındaki çite oturmuş, çıplak, kahverengi ayaklarını aşağı sallandırmış biriydi. Kirpi gibi dikilmiş kahverengi saçları vardı, mavi bir atlet ve dizlerinin üstünde kesilmiş bir kot pantolon giymişti. Jess onun bir kız mı yoksa bir erkek mi olduğunu anlayamadı.

"Merhaba," dedi çocuk başıyla Perkins Binası'nı işaret ederek. "Yeni taşındık."

Jess ona bakarak öylece dikildi.

Çocuk, çitten indi ve Jess'e doğru yaklaştı. "Arkadaş olabileceğimizi düşündüm," dedi. "Yakınlarda başka kimse yok."

Kız, diye karar verdi Jess. Kesinlikle bir kızdı ama Jess neden birdenbire emin olduğunu söyleyemiyordu. Boyu Jess kadardı; kız yaklaştıkça Jess aslında öyle olmadığını görerek memnun oldu.

"Benim adım Leslie Burke."

Adı bile cinsiyetini ele vermeyecek türdendi fakat Jess haklı olduğundan artık emindi.

"Sorun ne?"

"Hı?"

"Bir sorun mu var?"

"Evet. Hayır." Jess başparmağıyla kendi evini işaret etti, sonra alnındaki saçları geriye itti. "Jess Aarons." May Belle'in istediği kızın yanlış yaşta olması ne kötü. "Tamam." Jess başını saldı. "Görüşürüz." Eve doğru döndü. Bu sabah daha fazla koşmaya çalışmanın anlamı yoktu. Bayan Bessie'yi sağıp o işi aradan çıkarabilirdi.

"Hey!" Leslie inek otlağının ortasında durmuş, başını eğmiş ve ellerini beline koymuştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Çalışmam lazım," dedi Jess omzunun üstünden. Biraz sonra elinde kova ve tabureyle tekrar dışarı çıktığında, kız gitmişti.

ÜÇ

BEŞİNCİ SINIFIN EN HIZLI ÇOCUĞU

Jess o günden sonra Leslie'ye birkaç kez uzaktan görmek dışında rastlamadı, ta ki ertesi hafta salı, okulun ilk gününde Bay Turner onu, Lars Creek İlkokulu'nun beşinci sınıfına, Bayan Myers'in dersine getirene kadar.

Leslie'nin üzerinde hâlâ solmuş, kesik pantolonu ve mavi atleti vardı. Spor ayakkabı giymişti ama çorabı yoktu. O sınıfa girince sınıftan, aniden açılan radyatör kapağından çıkan buhar gibi bir heyecan dalgası yükseldi. Hepsi baharda pazar ayini için giydikleri en güzel kıyafetlerini giyip gelmişti. Jess'in üzerinde bile kadife pantolon ve ütülü gömlek vardı.

Aldığı tepki Leslie'yi hiç de rahatsız etmişe benzemiyordu. Bayan Myers sınıfa bakınarak ona yer bulmaya uğraşırken, Leslie sınıfın önünde durmuş, ağzı açık, şaşkınlık içinde ona bakanlara gözleriyle, "Tamam arkadaşlar, işte buradayım," diyordu. Burası bodrum kattaki ufak sınıflardan biriydi ve her birinde altışar masa bulunan beş sıra, rahatlık sınırlarını aşacak kadar doluydu.

"Otuz bir," diye mırıldandı Bayan Myers gıdısını iyice çıkararak. "Otuz bir. Kimseninki yirmi birden fazla değil." En sonunda en ön sıraya, duvarın kenarına bir masa koymaya karar verdi. "Şimdilik oraya otur... şey... Leslie. Elimizden gelen şu an için bu kadar. Bu oldukça kalabalık bir sınıf." Bayan Myers, sınıftan çıkmakta olan Bay Turner'a yan gözle baktı.

Elinde ekstra masayla sınıfa gönderilen yedinci sınıflardan bir çocuk, masayı söylenen yere, radyatörün dibine ve ilk pencerenin altına yerleştirirken Leslie sessizlik içinde bekledi. Hiç ses çıkarmadan masasını radyatörden biraz uzaklaştırdı ve oturdu. Sonra sınıfa göz atmak için bir kez daha döndü.

Otuz çift göz aniden sıraların üstündeki çizimlere odaklanıverdi. Jess başparmağını, içinde iki çift harf bulunan kalbin üzerinde gezdirdi. BR ve SK harflerine bakarak bu sıranın önceki sahibinin kim olduğunu bulmaya çalıştı. Büyük ihtimalle Sally Koch'tu. Beşinci sınıftaki kızlar kalpler çizmeye erkeklerden daha meyilliydi. Ayrıca BR de Billy Rudd olmalıydı, Billy geçen dönem Myrna Hauser'dan hoşlanıyordu. Elbette baş harfler daha uzun süredir burada olabilirdi, yani...

"Jesse Aarons. Bobby Greggs. Matematik kitaplarını dağıtın lütfen." Son kelimesiyle Bayan Myers meşhur "okulun ilk günü" gülümsemesini gösterdi. Büyük sınıfların söylediğine göre Bayan Myers, okulun ilk ve son günü dışında asla gülümsemezdi.

Jess ayağa kalktı ve ön tarafa ilerledi. Leslie'nin masasının yanından geçerken, Leslie sırıttı ve parmaklarını sallayarak selam verdi. Jess baş selamıyla ona karşılık verdi.

Onun için üzülmekten kendini alıkoyamıyordu. Okulun ilk günü için ne kadar tuhaf giyindiğini anladıktan sonra sınıfın en önünde oturmak utanç verici olmalıydı. Üstelik de kimseyi tanımıyorsanız.

Jess, Bayan Myers'in söylediği gibi kitapları dağıtmaya başladı. Yanından geçerken Gary Fulcher onun kolunu tuttu. "Bugün koşacak mısın?" Jess başını salladı. *Bu ahmak beni yenebileceğini sanıyor.* Bu düşünceyle Jess'in içinde bir şeyler kıpırdandı. Geçen döneme göre daha iyi olduğunu biliyordu. Pettis altıncı sınıfa geçtiği için Fulcher en iyi olacağı sanıyor olabilirdi ama Jess, sevgili Fulcher'e öğle arasında ufak bir sürpriz yapacaktı. Çekirge yutmuş gibiydi. Sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

Bayan Myers kitapları sanki Amerika Birleşik Devletleri Başkanıymış gibi dağıtıyor, gereksiz imzalar ve resmiyetle uzattıkça uzatıyordu. Jess onun da okulla ilgili her şeyi elinden geldiğince geciktirmeye çalıştığını düşündü. Kitapları dağıtmayı bitirince Jess hemen bir defterini açtı ve çizim yapmaya başladı. Çizimlerle dolu koca bir defter hazırlamayı düşünüyordu. Kendine bir başkarakter seçmeli ve onun hakkında bir öykü yaratmalıydı. Çeşitli hayvanlar karaladı ve bir isim düşünmeye çalıştı. Başlangıç olarak iyi bir isim seçebilirdi. *Lanetli Leylek*? Bu kulağa hoş geliyordu. *Lanetli Leylek Luke*? Bu daha da iyiydi. *Deli Dana Davası*. Fena değil.

"Ne çiziyorsun?" Gary Fulcher onun masasına doğru eğilmişti.

Jess koluyla kâğıdı kapattı. "Hiçbir şey."

"Ah hadi ama. Bir bakayım."

Jess başını iki yana salladı.

Gary uzandı ve Jess'in elini kâğıdın üzerinden çekmeye çalıştı. "Deli Dana... Hadi ama Jess," diye fısıldadı sertçe. "Göstersen ne olur?" Jess'in başparmağını hızla çekti.

Jess kâğıdı iki koluyla örttü ve ayakkabısının topuğuyla Gary Fulcher'in ayağına bastı.

"Aaay!"

"Çocuklar!" Bayan Myers'in yüzü o tatlı gülümseyişini nerdeyse kaybediyordu.

"Ayağıma bastı."

"Yerine otur Gary."

"Ama–"

"Otur yerine!"

"Jesse Aarons. Bir kez daha çıt çıkardığını duyarsam öğle tatilinde cezaya kalırsın. Sözlüğü temize geçirirsin."

Jess'in yüzü yanıyordu. Defterini sırasının gözüne koydu ve başını öne eğdi. Böyle bir yıl. Böyle sekiz yıl. Buna dayanabileceğinden emin değildi.

Çocuklar öğle yemeklerini sıralarında yediler. Eyalet yönetimi yirmi yıldır Lark Creek'e yemekhane yapılacağını söylüyordu ama görünüşe bakılırsa asla yeterli para bulunamıyordu. Jess öğle tatilinde cezaya kalmamaya çok dikkat ediyordu, hatta şimdi bile, gözleri baş harflerin kazındığı kalpte, sandviçini ağzını sımsıkı kapatarak hızla çiğniyordu. Etrafını, konuşanların gürültüsü sarmıştı. Öğle yemeği sırasında konuşmaları yasaktı ama okulun ilk günü olduğundan Canavar Ağızlı Myers ağzından daha az alev çıkarıyordu.

"Bu kız kaymak yiyor." Jess'in iki sıra önünde oturan Mary Lou Peoples, beşinci sınıfların en burnu havada ikinci kızı olarak iş başındaydı.

"Yoğurt, sersem. Hiç televizyon izlemiyor musun?" Bu da Jess'in hemen önünde oturan, en burnu havada kız, Wanda Kay Moore'du.

"Iyk."

Tanrım, bunlar insanları neden rahat bırakmıyorlardı ki? Leslie Burke neden canının istediği şeyi yiyemesindi?

Jess dikkatli yemeye çalıştığını unuttu ve sütünü höpürdeterek içti.

Wanda Moore kibirli bir ifadeyle ona döndü. "Jesse Aarons. Çıkardığın ses çok iğrençti."

Jess ona öfkeyle baktı, bir kez daha aynı höpürtüyü çıkardı.

"İğrençsin."

Zırrrr. Öğle tatili. Oğlanlar haykırarak sınıftan ilk çıkan olmak için kapının ağzına hücum ettiler.

"Erkeklerin hepsi otursun." Ah, Tanrım. "Kızlar da sıraya girip bahçeye çıksınlar. Hanımlar önden."

Oğlanlar sıralarının kenarında, kozalarından kurtulmaya çalışan güveler gibi kıpırdanıyorlardı. Bayan Myers onları hiç bırakmayacak mıydı?

"Tamam, şimdi eğer erkekler..." Oğlanlar onun fikrini değiştirmesine fırsat vermediler. Öğretmenleri cümlesini tamamlayamadan bahçe yolunu yarılamışlardı bile.

Dışarı çıkan ilk iki kişi bitiş çizgisini belirlemek için ayaklarını yere sürtmeye başladılar. Yağmurlar yerde oluklar açmıştı fakat yaz kuraklığı toprağı sertleştirdiğinden ayakkabılarla bunu başaramayıp çizgiyi bir çubukla çizdi-

ler. Beşinci sınıfın oğlanları, devraldıkları bu yeni görevle, dördüncü sınıflara emirler yağdırırken, küçük oğlanlar da dikkat çekmeden yarışa dahil olmaya çabalıyorlardı.

"Kaçınız koşacak?" diye sordu Gary Fulcher.

"Ben-ben-ben." Herkes bağırmıştı.

"Çok fazla olur. Birinci, ikinci ve üçüncü sınıflar yarışamaz, belki Butcher kuzenler ve Timmy Vaughn gelebilir. Geri kalanlar ayak bağı olurlar."

Omuzlar düştü ama küçükler itaat ederek geri çekildiler.

"Tamam. Yirmi altı, yirmi yedi –kıpırdanmayın– yirmi sekiz. Sen yirmi sekiz olur musun, Greg?" diye sordu Fulcher, gölgesi Greg Williams'a.

"Olur. Yirmi sekiz."

"Tamam. Şimdi. Her zamanki gibi eleme yapacağız. Dörtlü gruplar yapacağız. Sonra bütün birler yarışacak, onlardan sonra bütün ikiler–"

"Biliyoruz. Biliyoruz." Bu senenin Wayne Pettis'i gibi davranmaya çalışan Gary'yi kimse dinlemek istemiyordu.

Jess dördüncü gruptaydı, bundan da memnundu. Koşmak için sabırsızlanıyordu ama diğerlerinin geçen dönemden beri nasıl değiştiklerini görmeye de itiraz etmezdi. Her şeyi kendi başına başlattığı için Fulcher elbette birinci gruptaydı. Jess, Fulcher'in arkasından güldü ve ellerini kadife pantolonunun ceplerine sokarak başparmağıyla cebindeki delikle oynamaya başladı.

Gary ilk yarışı kolayca kazandı, dahası ikinci yarışı organize etmeye yetecek kadar nefesi de kaldı. Küçük çocukların birkaçı üst ve alt bahçe arasındaki yamaçta Dağların Kralı oyununu oynamak için yarıştan ayrıldılar. Jess gözu-

cuyla üst bahçeden birinin geldiğini gördü. Sırtını döndü ve Fulcher'in bağırarak verdiği emirlere yoğunlaşıyormuş gibi yaptı.

"Selam." Leslie Burke onun yanında bitivermişti.

Jess hafifçe ondan uzaklaştı. "Hı-hı."

"Sen koşmuyor musun?"

"Sonra." Belki Jess ona dönüp bakmazsa, kız ait olduğu yere, üst bahçeye dönerdi.

Gary, Earle Watson'a başlama işaretini vermesini söyledi. Jess izledi. Bu kalabalıkta o kadar hızlı kimse yoktu. Jess gözlerini gömleklerin eteklerinde ve eğilmiş sırtlarda tutmaya devam etti.

Bitiş çizgisinde Jimmy Mitchell ve Clyde Deal arasında kavga çıktı. Herkes izlemek için o tarafa koştu. Jess, Leslie Burke'ün onun dibinden ayrılmadığının farkındaydı ama o tarafa bakmamaya özen gösteriyordu.

"Clyde." Gary Fulcher sonucu ilan etti. "Kazanan Clyde."

"Berabereydi Fulcher," dedi dördüncü sınıflardan biri. "Hemen önümdelerdi."

"Clyde Deal."

Jimmy Mitchell dişlerini sıkmıştı. "Ben kazandım Fulcher. Sen oradan nasıl göreceksin ki?"

"Deal kazandı." Gary itirazları duymazdan geliyordu. "Zaman kaybediyoruz. Üçüncü grup, dizilin. Hemen."

Jimmy yumruklarını havaya kaldırdı. "Bu haksızlık Fulcher."

Gary sırtını döndü ve başlama çizgisine doğru ilerledi.

"Ah, bırak da finalde ikisi birden yarışsın. Bunun kime zararı var ki?" dedi Jess yüksek sesle.

Gary durdu ve ona doğru döndü. Fulcher önce Jess'e, sonra da Leslie Burke'e bakarak kaşlarını çattı. "Bir dahaki sefere," dedi alayla, "herhalde kızların da koşmasını isteyeceksin."

Jess'in yüzü kızardı. "Elbette," dedi umursamazca. "Neden olmasın?" Aniden Leslie'ye döndü. "Koşmak ister misin?" diye sordu.

"Elbette." Leslie Burke sırıttı. "Neden olmasın?"

"Bir kızın yarışması seni korkutmuyor, değil mi Fulcher?"

Bir an Gary'nin ona vuracağını sandı ve gerildi. Fulcher'in, onun azıcık bile korktuğunu hissetmesine izin vermemeliydi. Fakat Gary aceleyle koşturarak, sabırsızlanan üçüncü grubu hizaya sokmaya uğraştı.

"Dördüncü grupta koşabilirsin Leslie." Jess bunu Fulcher'in duyduğundan emin olacak kadar yüksek sesle söyledi, sonra koşuculara yoğunlaştı. Gördün mü, dedi kendi kendine, Fulcher gibi bir yaratığın karşısında durabiliyorsun. Çocuk oyuncağı.

Bobby Miller kolayca üçüncü grubun lideri oldu. Dördüncü sınıfların en iyilerindendi ve Fulcher kadar hızlıydı. Ama benim kadar hızlı değil, diye düşündü Jess. Artık gerçekten heyecanlanmaya başlıyordu. Dördüncü grupta onunla gerçekten yarışabilecek kimse yoktu. Yine de hızlı koşarak Fulcher'i korkutsa iyi olacaktı.

Leslie sırada onun sağına geçti. Jess azıcık sola kaydı ama Leslie bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Başlama işaretiyle Jess öne atıldı. Kendini iyi hissediyordu, hem de eskimiş ayakkabılarının altındaki sert toprağa rağmen. İyi hızlanmıştı. Gary Fulcher'in şaşkınlığının

kokusunu alacaktı nerdeyse. Kalabalık, diğer üç koşuya göre daha gürültülüydü. Belki de hepsi dikkatini bu yarışa vermişti. Geriye dönüp diğerlerinin nerede olduğuna bakmak istedi ama bu arzusuna karşı koymayı başardı. Geriye dönüp bakarsa fazla kibirli görünürdü. Jess önündeki çizgiye odaklandı. Bitiş çizgisi her adımda biraz daha yakınlaşıyordu. "Ah Bayan Bessie, keşke şu an beni görebilseydin."

Daha görmeden bile hissetmişti. Biri yaklaşıyordu. İçgüdüsel olarak hızlandı. Sonra gözünün kenarıyla birini görmeye başladı. Bir an sonra yanındaki öne geçmeye başlamıştı. Jess artık kendini zorluyordu. Nefes almakta zorlanıyordu ve gözlerine terler doluyordu. Fakat yine de yanındakinin kim olduğunu gördü. Rengi solmuş kesik kot pantolon, çizgiyi onun bir metre önünde tamamladı.

Leslie, yanık yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona döndü. Jess tökezledi ve tek kelime etmeden, ayaklarını sürüyerek başlangıç çizgisine doğru yürümeye başladı. Bugün şampiyon olacaktı, dördüncü ve beşinci sınıfların en iyisi olduğunu kanıtlayacaktı ama eleme yarışını bile kazanamamıştı. Sahanın iki ucundan da tezahürat sesi gelmiyordu. Oğlanların geri kalanı da en az Jess kadar şaşkın görünüyordu. Jess, daha sonra alaylarla karşılaşacağından emindi ama en azından şimdilik kimse konuşmuyordu.

"Tamam." Fulcher yönetimi ele almıştı. Yetkinin kendisinde olduğunu göstermek için çaba sarf ediyordu. "Tamam çocuklar. Finaller için sıralanın." Leslie'nin yanına gitti. "Tamam, yeterince eğlendin. Şimdi seksek oyununa geri dön."

"Ama ilk yarışı ben kazandım," dedi Leslie.

Gary, başını bir boğa gibi eğdi. "Kızlar alt bahçede oynamazlar. Öğretmenler seni görmeden üst tarafa çıksan iyi olur."

"Koşmak istiyorum," dedi Leslie sessizce.

"Koştun ya zaten."

"Sorun nedir Fulcher?" Jess'in öfkesi dışarı taşmaya başlıyordu. Kendini durduramayacaktı. "Sorun nedir? Onunla yarışmaktan korkuyor musun?"

Fulcher'in yumrukları havaya kalktı. Fakat Jess ondan uzaklaştı. Fulcher artık kızın koşmasına izin vermek zorunda kalacaktı. Öyle de oldu, Fulcher öfkeyle ve isteksizce Leslie'ye izin verdi.

Leslie onu yendi. Birinci oldu ve iri, ışıldayan gözlerini, terli, öfkeli ve ahmak suratlara çevirdi. Zil çaldı. Jess, elleri hâlâ cebinde, alt bahçede koşmaya başladı. Leslie ona yetişti. Jess ellerini cebinden çıkardı ve tepeye doğru ilerledi. Bu kız onun başına yeterince dert açmıştı. Fakat Leslie onun kaçtığını görmezden gelerek hızlandı.

"Teşekkürler," dedi.

"Evet?" Neden, diye düşündü Jess.

"Sen bu koca sersem okulda avlanmaya değecek tek kişisin." Jess emin değildi, sanki kızın sesi titremiş gibi gelmişti ona, fakat onun için bir kez daha üzülmeyecekti.

"O zaman avla beni," dedi.

O gün okuldan sonra Jess hayatta yapmayacağını düşündüğü bir şey yaptı. May Belle'in yanına oturdu. Leslie'nin yanına oturmasını önleyebilmek için aklına gelen tek çare buydu. Tanrım, bu kız karşındakinin ne yapıp ne yapmadığını anlama yeteneğine sahip değildi. Jess cama doğru döndü ama Leslie'nin geldiğini ve hemen karşıdaki koltuğa oturmak üzere olduğunu biliyordu.

Onun bir kez daha, "Jess," dediğini duydu ama servis fazlasıyla kalabalık olduğundan, bunu duymamış gibi davrandı. Durağa geldiklerinde Jess, May Belle'in elini kavradı ve Leslie'nin arkalarından geldiğinin farkında olarak, kız kardeşini sürüklemeye başladı. Fakat Leslie ne onunla bir daha konuşmaya çalıştı ne de arkasından geldi. Sadece Perkins Binası'na doğru koşarak uzaklaştı. Jess elinde olmadan dönüp onu izledi. Kız, sanki bu onun doğasında varmış gibi koşuyordu. Bu Jess'e, sonbaharda vahşi ördeklerin uçuşunu hatırlattı. Kusursuz. Jess'in aklından "güzel" kelimesi geçti ama başını iki yana salladı ve eve doğru adımlarını hızlandırdı.

DÖRT

TERABITHIA'NIN HÜKÜMDARLARI

Okul, İşçi Bayramı'ndan sonraki salı günü başladığından ilk hafta kısaydı. Bu iyi bir şeydi çünkü her gün bir öncekinden daha sıkıcıydı. Leslie öğlen aralarında oğlanlarla yarışmaya devam etti ve her gün kazandı. Cuma günü geldiğinde dördüncü ve beşinci sınıflardaki oğlanların önemli bir kısmı, iki bahçe arasındaki yamaçta Dağların Kralı oyunu oynamak için çekilmişlerdi bile. Sadece bir avuç insan kaldığından, öğle tatilinin büyük kısmını kaplayan elemeleri yapmak zorunda değillerdi. Koşmak artık eğlenceli değildi ve bu tamamen Leslie'nin suçuydu.

Jess artık dördüncü ve beşinci sınıfların asla en hızlısı olamayacağını biliyordu ve tahminine göre Gary Fulcher'in durumu da aynıydı. Cuma günü yarışın kurallarını tekrar gözden geçirdiler fakat yarış bittiğinde kazanan yine Leslie olunca, tek kelime edilmese de herkes yarışların sonunun geldiğini biliyordu.

En azından cuma gelmişti ve Bayan Edmunds okuldaydı. Beşinci sınıfların müzik dersi öğle arasından hemen sonraydı. Jess o gün koridorda Bayan Edmunds'un yanından geçmişti. Bayan Edmunds onu durdurmuş ve onunla ilgilenmişti. "Bu yaz resim yapmaya devam ettin mi?"

"Evet öğretmenim."

"Resimlerini görebilir miyim yoksa kendine saklamayı mı tercih edersin?"

Jess saçlarını kızarmış alnından geriye attı. "Size gösteririm öğretmenim."

Bayan Edmunds inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi ve ışıltılı siyah saçlarını omuzlarından geriye savurdu. "Harika!" dedi. "Görüşürüz."

Jess başını salladı ve gülümsedi. Ayak parmakları bile ısınmış ve uyuşmuştu.

Şimdi öğretmenler odasındaki kilimin üzerine oturmuşken, Bayan Edmunds'un sesi o sıcak hissin tekrar vücuduna yayılmasına neden oluyordu. Sıradan konuşma sesi bile ahenkli ve güzeldi.

Bayan Edmunds bir süre gitarıyla ilgilendi, bir yandan telleri gerip gitarını akort ederken bir yandan da konuşuyordu. Her zamanki gibi kot pantolon giymişti ve öğretmenlerin hep yaptığı gibi bacak bacak üstüne atmıştı. Çocuklardan birkaçına nasıl olduklarını ve tatillerinin nasıl geçtiğini sordu. Çocuklar mırıldanarak belli belirsiz yanıtladılar. Bayan Edmunds doğrudan Jess'le konuşmadı ama masmavi gözleriyle ona baktı ve Jess'in yüreği tıpkı öğretmeninin gitar telleri gibi titredi.

Bayan Edmunds, Leslie'yle ilgilendi ve ondan kendini tanıtmasını rica etti. Sonra Leslie'ye gülümsedi ve Leslie de ona gülümseyerek karşılık verdi, Jess onun salı günü kazandığı yarıştan beri güldüğünü hatırlamıyordu. "Ne söylemek istersin Leslie?"

"Ah, her şey olur."

Bayan Edmunds birkaç akor çaldı ve normalde yaptığından daha alçak sesle şarkı söylemeye başladı:

"Bir toprak görüyorum, parlak ve berrak
Ve yaklaşıyor zaman
Yaşayalım bu topraklarda
El ele, sen ve ben..."

Öğrenciler en başta öğretmenlerine uyarak sessizce şarkı söylemeye başladılar fakat şarkının sonuna yaklaştıkça sesleri öyle yükseldi ki en son dizeyi söylediklerinde neredeyse bütün okul inledi. Jess ânın mutluluğuyla döndü ve Leslie'yle göz göze geldi. Leslie'ye gülümsedi. Ne olursa olsun. Bunu yapmaması için bir neden yoktu ki. Zaten Jess neden korkuyor olabilirdi? Bazen gerçek bir sarı göğüslü ağaçkakan gibi davranıyordu. Başını salladı ve tekrar gülümsedi. Leslie de ona gülümsedi. Jess o an, o öğretmenler odasında, hayatında yeni bir perde açıldığını hissetti ve bunu yapmak için harekete geçti.

Leslie'ye onun hakkındaki fikrinin değiştiğini ilan etmek zorunda değildi. Leslie bunu zaten anlamıştı. Serviste Jess'in yanına oturdu ve May Belle'in de aynı koltuğa sığması için ona iyice yaklaştı. Leslie, Arlington'dan, gittiği devasa banliyö okulundan bahsetti, okulun harika bir müzik sınıfı olduğunu fakat Bayan Edmunds gibi güzel ya da kibar bir tane bile öğretmen olmadığını anlattı.

"Spor salonunuz var mıydı?"

"Evet. Bence her okulda vardır. Ya da çoğunda." Leslie iç geçirdi. "Gerçekten özlüyorum. Jimnastikte oldukça iyiyimdir."

"Sanırım burayı hiç sevmedin."

"Evet."

Leslie bir süre sessiz kalınca Jess onun eski okulunu

düşündüğü kanısına kapıldı, anladığı kadarıyla o okulun, birleştirilmiş lisedekinden çok daha büyük bir spor salonu vardı.

"Herhalde orada bir sürü arkadaşın vardı."

"Evet."

"Neden buraya geldin?"

"Annemle babam değer yapılarını gözden geçirmeye karar verdiler."

"Ne?"

"Para ve başarıya fazla bağımlı hale geldiklerini düşündükleri için eski bir çiftlik aldılar ve çiftçilik yaparken kendileri için asıl neyin önemli olduğunu düşünecekler."

Jess ağzı açık, öylece bakakaldı. Ağzının açık kaldığının farkındaydı ama kendine hâkim olamıyordu. Bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeydi.

"Ama bu senin için çok kötü olmuş."

"Evet."

"Ailen seni neden düşünmemiş?"

"Bunu konuştuk," diye açıkladı Leslie sabırla. "Gelmeyi ben de istedim." Jess'in arkasındaki pencereden dışarı baktı. "Bir şeyin gerçekten nasıl olacağını önceden hiç bilemiyorsun."

Servis durmuştu. Leslie, May Belle'in elini tuttu ve onu aşağı indirdi. Jess onları takip ederken iki yetişkin ve Leslie gibi akıllı bir kızın neden banliyödeki konforlu yaşamı bırakıp böyle bir yere gelmek istediğini anlamaya çalışıyordu.

Giden servisin peşinden baktılar.

"Bugünlerde çiftçilikte pek para yok," dedi Jess en sonunda. "Babam çalışmak için Washington'a gitmek zorunda kalıyor, yoksa yeterli paramız olmazdı..."

"Para sorun değil."

"Elbette sorun."

"Yani," dedi Leslie sertçe, "bizim için değil."

Jess'in anlaması için bir dakika geçmesi gerekmişti. Parayı sorun etmeyen insanlarla hiç tanışmamıştı. "Ah." Bundan sonra Leslie'yle para konusunda konuşmayacağını unutmamaya çalıştı.

Fakat Leslie'nin Lark Creek'te paradan daha büyük sorunları vardı. Televizyon önemli bir problemdi.

Her şey Bayan Myers'in, Leslie'nin bir hobisi üzerine yazdığı kompozisyonu sınıfta yüksek sesle okumasıyla başladı. Herkes en sevdiği uğraşıyla ilgili birer kompozisyon yazmıştı. Jess futbol hakkında yazmıştı; aslında futboldan nefret ederdi ama eğer resim yapmayı sevdiğini söylerse herkesin ona güleceğini bilecek kadar aklı vardı. Erkek çocukların çoğu televizyonda Washington Redskins'in maçlarını izlemenin en büyük hobileri olduğuna yemin ettiler. Kızlar ikiye bölünmüşlerdi: Bayan Myers'in ne düşündüğünü önemsemeyerek televizyon dizilerini seçenler ve en yüksek notu almak için iyi kitaplar okumayı tercih ettiklerini söyleyen Wanda Kay Moore gibiler. Fakat Bayan Myers, Leslie dışında hiç kimsenin kompozisyonunu yüksek sesle okumadı.

"Bu kompozisyonu yüksek sesle okumak istiyorum. Bunun iki sebebi var. Birincisi, çok güzel yazılmış. Ve ikincisi, bize sıradışı bir hobiyi anlatıyor – bir kız için sıradışı." Bayan Myers, Leslie'ye "ilk gün" gülümsemesiyle baktı. Leslie masasına bakıyordu. Bayan Myers'in en sevdiği öğrenci olmak, Lark Creek'te saf zehir demekti. "Leslie Burke'ten Scuba Dalışı."

Bayan Myers'in keskin sesi, Leslie'nin cümlelerini minik ve komik kelimelere böldüğü halde Leslie'nin sözcüklerinin kuvveti, Jess'i onunla birlikte derin sulara sürüklüyordu. Jess aniden nefes almakta zorlandığını fark etti. Sanki suya dalmış, maskesi suyla dolmuş ve yüzeye zamanında çıkamamış gibiydi. Öksürüyor ve terliyordu. İçinden yükselen paniği bastırmaya çalıştı. Bu, Leslie Burke'ün en sevdiği uğraşıydı. Eğer gerçekten öyle olmasaydı hiç kimse scuba dalışını en sevdiği uğraş ilan etmezdi. Yani Leslie bu sporu sıklıkla yapıyordu. Yani havasız ve çok az ışık alan bir dünyanın derinliklerine dalmaktan korkmuyordu. Ah, Jess ne kadar da korkaktı. Sadece Bayan Myers'in okuduklarını dinleyerek nasıl korkudan tir tir titreyebilirdi? O Joyce Ann'den bile daha bebekti. Hâlbuki babası Jess'in bir erkek olmasını bekliyordu. Ama henüz on yaşına bile basmamış bir kız çocuğu suyun altının nasıl göründüğünü anlatarak Jess'in ödünü patlatabiliyordu. Ahmak, ahmak, ahmak.

"Eminim," diyordu Bayan Myers, "hepiniz Leslie'nin heyecan verici kompozisyonundan en az benim kadar etkilendiniz."

Etkilenmek mi? Tanrım. Jess neredeyse boğuluyordu.

Sınıfta yere sürünen ayakların sesi ve kâğıt hışırtıları duyuluyordu. "Şimdi size bir ödev vereceğim" –sessiz homurtular– "Bu akşam saat sekizde 7. Kanal'da, ünlü sualtı kâşifi Jacques Cousteau hakkında bir program var. Herkesin izlemesini istiyorum. Sonra, öğrendiklerinizle bir sayfa yazı yazacaksınız."

"Tam bir sayfa mı?"

"Evet."

"İmla önemli mi?"

"İmla her zaman önemlidir Gary."

"Kâğıdın iki tarafına da yazalım mı?"

"Bir yüzü yeterli olacaktır Wanda Kay. Ama daha fazla çalışana ekstra puan vereceğim."

Wanda Kay resmi bir ifadeyle gülümsedi. Sivri kafasında şimdiden şekillenen on sayfayı görmek mümkündü.

"Bayan Myers."

"Evet Leslie." Tanrım, Bayan Myers böyle gülmeye devam ederse ağzı yırtılacaktı.

"Programı izleyemezsek ne olacak?"

"Ailelerinize bunun ödeviniz olduğunu söyleyin. Eminim itiraz etmeyeceklerdir."

"Peki ya" –Leslie'nin sesi titredi, sonra başını iki yana salladı ve kelimelerin daha kuvvetli çıkması için boğazını temizledi– "Peki ya televizyonumuz yoksa?"

Tanrım, Leslie, bunu söyleme. İstediğin zaman bizim televizyonu kullanabilirsin. Ama artık onu kurtarmak için çok geçti. Bunu inanılmaz bulanların fısıltıları, hor gören homurtulara dönüşmeye başlamıştı bile.

Bayan Myers gözlerini kırpıştırdı. "Ah." Gözlerini biraz daha kırpıştırdı. Leslie'yi de kurtarmanın bir yolunu aradığı çok açıktı. "Eh, o zaman başka bir konu hakkında bir sayfalık bir kompozisyon yazılabilir. Öyle değil mi Leslie?" Leslie'nin cümlesiyle kargaşaya kapılan sınıfa gülümsemeye çalıştı. Faydası yoktu. "Sınıf! Sınıf! Sınıf!" Bayan Myers'in Leslie Gülümsemesi aniden kötücül bir kaş çatışına dönüştü ve bütün sınıf sessizliğe büründü.

Bayan Myers sınıfa matematik problemleri içeren fotokopiler dağıttı. Jess gizlice Leslie'ye baktı. Matematik sorularına iyice yakınlaşmış suratı öfkeli ve kırmızıydı.

Jess öğle tatilinde Dağların Kralı oyununu oynarken Leslie'nin etrafının başta Wanda Kay olmak üzere bir sürü kızla çevrelendiğini gördü. Ne konuştuklarını duyamadı ama Leslie'nin başını gururla geriye atışından, diğerlerinin onunla dalga geçtiğini anladı. Tam o sırada Greg Williams, Jess'i yakaladı ve onlar güreşirlerken Leslie gözden kayboldu. Bu aslında Jess'i ilgilendirmezdi ama Greg'i kuvvetle yamaçtan aşağı itti ve, "Gitmeliyim," diye bağırdı.

Kızlar tuvaletinin karşısına gidip beklemeye başladı. Leslie birkaç dakika sonra dışarı çıktı. Jess onun içeride ağladığını anlamıştı.

"Hey Leslie," dedi sessizce.

"Git başımdan!" Leslie sertçe döndü ve hızlıca ters yöne doğru yürümeye başladı. Müdür yardımcısının odasına şöyle bir bakan Jess onun peşinden koştu. Öğle tatilinde koridorda kimsenin olmaması gerekiyordu. "Leslie, ne oldu?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun Jess Aarons."

"Evet." Jess başını kaşıdı. "Keşke çeneni tutabilseydin. İstediğin zaman bizim evde izleyebilirsin..."

Fakat Leslie yeniden yürümeye başlamıştı ve Jess'e doğru geliyordu. Jess ona yetişip cümlesini tamamlayamadan Leslie yeniden onun dibindeki kızlar tuvaletine giriverdi. Jess binadan çıktı. Bay Turner'ın onu kızlar tuvaletinin yanında yakalayıp bir çeşit sapık olduğunu düşünmesini istemezdi.

Okuldan sonra Leslie servise Jess'ten önce bindi ve en arkadaki beşli koltuğun köşesine yerleşti, burası yedinci sınıfların koltuğuydu. Jess onu uyarmak için kaş göz işareti yaptı ama Leslie ona bakmadı bile. Jess yedinci sınıfların

servise doğru geldiğini görebiliyordu; çokbilmiş, göğüsleri belli olan iri kızlar ve çelimsiz, kısık gözlü kaba oğlanlar. Onların yerine oturduğu için Leslie'yi öldürebilirlerdi. Jess hızlıca kalktı, arka tarafa koştu ve Leslie'yi kolundan yakaladı. "Her zamanki yerine oturmalısın Leslie."

Konuşurken büyük çocukların dar koridorda onu ittirdiklerini hissetti. Yedinci sınıflar arasında, kendini alt sınıfları korkutmaya adamış tek kız olan Janice Avery, Jess'in hemen arkasındaydı. "Kenara çekil ufaklık," dedi.

Jess adımlarını elinden geldiğince sağlam bassa da, kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Hadi Leslie," dedi, sonra kendini zorlayarak döndü ve Janice Avery'yi, bukleli sarı saçlarından fazla dar tişörtüne, aşırı bol kot pantolonundan devasa ayakkabılarına kadar süzdü. Bakmayı bitirdiğinde yutkundu, kızın asılmış suratına baktı ve neredeyse ifadesiz bir sesle, "Görünüşe bakılırsa burada hem sen hem de Janice Avery için yer yok," dedi.

Biri güldü. "Rejim seni bekliyor, Janice!"

Janice'in bakışları öfke doluydu ama Leslie ve Jess'in her zamanki koltuklarına dönmesi için kenara çekildi.

Yerlerine oturduklarında Leslie arka tarafa baktı, sonra öne eğildi. "Bunun acısını senden çıkaracak. Ne kadar çok kızdı."

Leslie'nin sesinde duyduğu saygı Jess'in hoşuna gitti ama arkaya bakmaya cesaret edemedi. "Aman," dedi. "Sence o aptal ineğin beni korkutmasına izin verir miyim?"

Servisten indiklerinde, Jess en sonunda rahat bir nefes aldı. Hatta servis hareket ederken arkasından el bile salladı.

Leslie, May Belle'in başının üstünden ona sırıtıyordu.

"Şey," dedi Jess birden. "Görüşürüz."

"Hey, bu akşam bir şeyler yapalım mı?"

"Ben de! Ben de bir şeyler yapmak istiyorum," diye haykırdı May Belle.

Jess, Leslie'ye baktı. Gözleri hayır diyordu. "Bu sefer olmaz May Belle. Bugün Leslie'yle birlikte yapmamız gereken şeyler var. Kitaplarımı eve taşıyıp anneme Burke'lerin evine gittiğimi söylersin, tamam mı?"

"Hiçbir şey yapmayacaksınız. Plan bile yapmamıştınız."

Leslie yaklaştı ve elini küçük kızın narin omzuna koydu. "May Belle, yeni kâğıt bebeklerin olsun ister misin?"

May Belle şüpheyle gözlerini kıstı. "Hangisinden?"

"Amerika'nın kuruluş döneminde hayat."

May Belle başını iki yana salladı. "Ben gelin ya da Bayan Amerika isterim."

"Bunların gelin kâğıt bebekler olduğunu hayal edebilirsin. Çok güzel uzun elbiseleri var."

"Ne sorunları var?"

"Hiç yok. Yepyeniler."

"Eğer öyleyse neden onları artık istemiyorsun?"

"Benim yaşıma geldiğinde" –Leslie hafifçe iç geçirdi– "artık kâğıt bebeklerle oynamıyorsun. Bana bunları büyükannem göndermiş. Bilirsin işte, büyükanneler büyüdüğünü hep unuturlar."

May Belle'in hayatta olan tek büyükannesi Georgia'daydı ve ona bir kez bile hediye göndermemişti. "Sayfadan kesip çıkardın mı?"

"Aslında hayır. Aslında bebekler ve bütün giysiler tırtıklı yerlere bastırılarak çıkarılıyor. Makas kullanmana gerek yok."

May Belle'in direncinin kırıldığını görüyorlardı. "Şuna

ne dersin?" dedi Jess. "Gel de bebeklere bir bak, eğer beğenirsen onları eve götürürsün ve anneme nerede olduğumu da haber verirsin."

May Belle'in yeni hazinesini kucaklamış yokuş yukarı koştuğunu izleyen Jess ve Leslie geri döndüler ve eski Perkins Binası'nın arkasındaki boş araziyi geçerek, tarlaları ormanlık alandan ayıran kuru nehir yatağına gittiler. Orada, nehir yatağının hemen yanında köklü bir yaban elması ağacı vardı ve biri ağacın dalına bir parça halat bağlayıp, bırakıp gitmişti.

İpte sırayla sallandılar. Harika bir sonbahar günüydü, sallanırken yukarı baktığınızda kendinizi havada yüzüyor gibi hissediyordunuz. Jess başını arkaya attı ve berrak gökyüzünü seyretti. Maviliklerin içinde sanki tombul, beyaz, tembel bir bulut gibi ileri geri süzülüyordu.

"Bize ne lazım biliyor musun?" diye seslendi Leslie. Gökyüzünün maviliğiyle büyülenmiş olan Jess, dünyada ona lazım olabilecek herhangi bir şey hayal edemedi.

"Bize bir yer lazım," dedi Leslie. "Sadece ikimize ait olacak. Öyle gizli olacak ki, dünyada kimseye söylemeyeceğiz." Jess sallanmayı bırakmak için ayağını toprağa sürttü. Leslie'nin sesi iyice alçalarak fısıltıya dönüşmüştü. "Bu kocaman bir gizli ülke olabilir," diye devam etti, "senle ben de onun hükümdarları olacağız."

Leslie'nin sözcükleri Jess'in midesinde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Bir şeylerin hâkimi olmak istiyordu. Gerçek olmasa bile. "Tamam," dedi. "Nerede olacak?"

"Burada, ormanda, hiç kimsenin bulup mahvedemeyeceği bir yerde."

Ormanda Jess'in hoşlanmadığı kısımlar vardı. Kendisini suyun altındaymış gibi hissettiği karanlık yerler. Ama bunu söylemedi.

"Buldum" –Leslie heyecanlanıyordu– "Narnia gibi sihirli bir ülke olsun ve içeri girmenin tek yolu da bu sihirli halatla sallanarak karşıya geçmek olsun." Gözleri ışıl ışıldı. İpi kavradı. "Hadi," dedi. "Kalemizi yapacak bir yer bulalım."

Nehir yatağını aşarak ormana doğru yalnızca birkaç metre gitmişlerdi ki Leslie durdu.

"Burası nasıl?" diye sordu.

"Güzel," dedi Jess hemen, ormanın derinliklerine gitmek zorunda kalmadığına memnundu. Elbette Leslie'yi oraya götürebilirdi çünkü kapkaranlık gövdeleriyle kocaman çamların arasında biraz keşif yapmaktan çekinecek bir korkak değildi. Ama düzgün ve kalıcı bir yer olarak burayı seçerdi, kızılcıklarla erguvanların, meşeler ve çamların arasında saklambaç oynadığı, güneşin ağaçların arasından gönderdiği ışınların ayaklarını ısıttığı bu yer harikaydı.

"Elbette," dedi tekrar, başını kuvvetle sallayarak. Yerdeki otlar kuruydu ve kolaylıkla temizlenebilirdi. Zemin neredeyse düzdü. "Burası kale yapmak için iyi bir yer."

Leslie gizli topraklarına "Terabithia" adını verdi ve sihirli bir krallıkta işlerin nasıl yürüdüğünü öğrensin diye Narnia hakkındaki bütün kitaplarını Jess'e ödünç verdi; hayvanların ve ağaçların nasıl korunması gerektiği ve bir hükümdarın nasıl davranacağını yazıyordu bu kitaplar. Zor olan kısım buydu. Leslie konuştuğu zaman kelimeler ağzından öyle asil bir şekilde çıkıyordu ki, onun uygun bir kraliçe olduğu hemen anlaşılıyordu. Jess bırakın şiirsel

konuşmayı, günlük konuşma diline bile pek hâkim sayılmazdı.

Ama o da bir şeyler yapabilirdi. İkisi birlikte, Bayan Bessie'nin çayırının yanındaki hurda yığınından plakalar ve başka malzemeler taşıyıp ormanda buldukları yere kalelerini inşa ettiler. Leslie koca bir kahve kutusuna kuru meyveyle kraker ve bir başka kutuya da iplerle çiviler doldurup getirdi. Buldukları beş Pepsi şişesini yıkadılar ve Leslie'nin dediği gibi "kuşatma" ihtimaline karşı suyla doldurdular.

İncil'deki Tanrı gibi, yaptıkları şeye baktılar ve çok iyi olduğunu gördüler.

"Kaleye asmamız için bize Terabithia'nın bir resmini yapmalısın," dedi Leslie.

"Yapamam." Kendi titrek hayatına uzanıp onu yakalayabilmek için duyduğu özlemi ve bunu denediğinde parmak uçlarından kayıp sayfada kuru bir yaprak bıraktığını Leslie'nin anlayacağı gibi nasıl anlatabilirdi? "Ağaçların şiirselliğini yakalayamıyorum," dedi.

Leslie başını salladı. "Endişelenme," dedi. "Bir gün başaracaksın."

Jess ona inanıyordu çünkü kalenin gölgeli aydınlığında her şey olası görünüyordu. İkisinin koca bir dünyası olmuştu ve bu dünyada Gary Fulcher, Wanda Kay Moore, Janice Avery, Jess'in korkuları ve kusurları, Leslie'nin Terabithia'ya saldıracağını hayal ettiği o kötü adamların hiçbiri, hiçbir düşman onları yenemezdi.

Kaleyi bitirdikten birkaç gün sonra, Janice Avery okul servisinde yere düştü ve Jess'in ona çelme taktığını söyle-

yerek bağırmaya başladı. O kadar çok bağırdı ki şoför Bay Prentice, Jess'e servisten inmesini söyledi ve Jess de eve kadar beş kilometre yürümek zorunda kaldı.

Jess en sonunda Terabithia'ya vardığında, Leslie okumak için yeterli ışık gelmesi için çatıdaki çatlaklardan birinin altında oturuyordu. Kitabın kapağında yunusa saldıran bir katil balina vardı.

"Ne yapıyorsun?" Jess geldi ve Leslie'nin yanına, yere oturdu.

"Okuyorum. Bir şey yapmalıydım. Ah şu kız!" Leslie'nin öfkesi aniden su yüzüne çıkmıştı.

"Önemli değil. O kadar yürümek çok da umurumda değil." Janice Avery'nin başka neler yapabileceğini düşününce ufak bir yürüyüşün ne önemi vardı ki?

"Bu bir prensip meselesi Jess. Bunu anlaman gerekiyor. Bu tür insanları durdurmalısın. Yoksa tiranlara ve diktatörlere dönüşürler."

Jess uzandı ve balinalı kitabı Leslie'nin elinden alarak kapaktaki kanlı resmi inceliyormuş gibi yaptı. "Bir fikrin mi var?"

"Ne?"

"Janice Avery'yi durdurmak için bir şeyler düşündüğünü sandım."

"Hayır sersem. Biz balinaları kurtarmaya çalışıyoruz. Soyları tükenebilir."

Jess kitabı geri verdi. "Balinaları kurtarıp insanları vuracak mısın?"

Leslie en sonunda güldü. "Sanırım öyle bir şey. Söylesene Moby Dick'in hikâyesini hiç duymuş muydun?"

"O da kim?"

"Şey, bir zamanlar Moby Dick isminde kocaman bir beyaz balina varmış..." Ve Leslie, bir balina ve onu öldürmeye kararlı deli bir denizciyi anlatan muhteşem bir öykü anlatmaya başladı. Jess'in parmakları tüm bunların resmini çizme arzusuyla karıncalanıyordu. Belki elinde düzgün boyaları olsa bunu yapabilirdi de. Balinanın karanlık sularda bembeyaz parlamasını sağlamanın bir yolu olmalıydı.

İlk başta okulda birbirlerinden uzak duruyorlardı fakat ekim ayı geldiğinde arkadaşlıkları konusunda diğerlerini umursamamaya başladılar. Tıpkı Brenda'nın yaptığı gibi Gary Fulcher da, Jess'le "kız arkadaşı" konusunda dalga geçmekten büyük zevk alıyordu. Bu Jess'in pek de umurunda değildi. Kız arkadaşların insanı okul bahçesinde kovalayıp öpmeye çalıştığını biliyordu. Leslie'nin bir oğlanı bu şekilde kovaladığını düşünmek, çifte gerdanlı Bayan Myers'in bayrak direğine tırmandığını hayal etmekten farksızdı. Gary Fulcher ne halt isterse onu yapabilirdi.

Aslında okulda öğle tatili dışında pek de boş vakit yoktu, artık yarışlar da yapılmadığından Jess ve Leslie bahçenin sessiz bir köşesinde oturup sohbet ediyorlardı. Cuma günleri olan o büyülü yarım saat dışında, Jess'in okulda iple çektiği tek şey öğle tatilleriydi. Leslie her seferinde komik bir konu buluyor ve uzun günlerin çekilebilir olmasını sağlıyordu. Genellikle dalga geçilen Bayan Myers oluyordu. Leslie sırasında sessizce oturan, asla fısıldamayan, sakız çiğnemeyen ya da dalıp gitmeyen, ödevini hep düzgün yapan bir öğrenciydi ama aklı yaramazlıklarla öyle doluydu ki, eğer öğretmen onun zihninden geçenleri bir an için öğrense, onu dehşet içinde sınıftan kovardı.

Jess sınıfta, Leslie'nin melek suratının ardında dönenleri hayal etmeye çalışır ve gülmemek için kendini zor tutardı. Leslie, bir öğle tatilinde anlattığına göre, bütün sabahı Bayan Myers'in Arizona'daki şişman çiftliklerinden birinde yaşadığını hayal ederek geçirmişti. Bu hayale göre Bayan Myers tatlıları ve çikolataları tuhaf yerlere saklayan bir yemek düşkünüydü ve yakalanarak diğer şişman kadınlar tarafından ayıplanıyordu. Jess o öğleden sonrayı, Bayan Myers'i üzerinde sadece pembe bir korseyle tartılırken hayal ederek geçirdi. "Yine hile yapmışsın Gussie!" diyordu uzun zayıf müdire. Bayan Myers ağladı ağlayacaktı.

"Jesse Aarons!" Öğretmenin sert sesi Jess'in gündüz düşlerini sonlandırdı. Bayan Myers'in tombul pembe yüzüne bakamadı. Kendini tutamayıp gülecekti. Bakışlarını öğretmeninin yamuk eteğinde sabitledi.

"Tamam öğretmenim." Leslie'den biraz taktik alması gerekiyordu. Bayan Myers onu zihni bomboşken yakalamıştı ama Leslie'nin ders dışında şeyler düşündüğünden hiç şüphelenmezdi. Jess gizlice o tarafa baktı. Leslie coğrafya kitabına gömülmüştü, en azından onu tanımayan biri öyle olduğunu sanırdı.

Terabithia kasımda soğuktu. Kalenin içinde ateş yakmaya cesaret edemiyorlar ama arada sırada dışarıda bir ateş yakıp etrafında oturuyorlardı. Leslie kaleye iki uyku tulumu getirmişti ama aralık ayının ilk günü babası tulumların yokluğunu fark etmiş ve Leslie de onları geri götürmek zorunda kalmıştı. Aslında bunu yapması için onu Jess zorlamıştı. Burke ailesinden korktuğu tam olarak söyle-

nemezdi. Leslie'nin annesiyle babası gençtiler, dümdüz, bembeyaz dişleri ve çokça saçları vardı – her ikisinin de. Leslie onlara Judy ve Bill diye hitap ediyordu, bu da Jess'i istediğinden daha fazla rahatsız ediyordu. Leslie'nin annesiyle babasına nasıl hitap ettiği Jess'i hiç ilgilendirmezdi. Ne var ki buna bir türlü alışamıyordu.

Leslie'nin hem annesi hem de babası yazardı. Bayan Burke roman yazıyordu ve Leslie'ye göre, politik konularda yazan Bay Burke'e göre daha meşhurdu. Kitaplarının bulunduğu rafı görmek ilginçti. Bayan Burke, kapakta "Judith Hancock" olmuştu ve bu ilk bakışta insanın ilgisini çekiyordu fakat sonra arka kapağa bakınca çok genç ve ciddi bir surat çıkıyordu karşınıza. Bay Burke, üzerinde başka biriyle birlikte çalıştığı kitabını tamamlamak için Washington'a gidip geliyordu ama Leslie'ye, Noel'den sonra evde kalıp evi onaracağına, bahçeye bakacağına, müzik dinleyeceğine, yüksek sesle kitap okuyacağına ve sadece boş zamanlarında yazacağına söz vermişti.

Jess'in hayal ettiği zenginlere benzemiyorlardı ama Jess bile giydikleri kot pantolonların Newberry'de bir tezgâhtan alınmadığını görebiliyordu. Burke'lerin evinde televizyon yoktu, dağlar gibi plakları ve *Uzay Yolu* dizisinden çıkmış gibi görünen kocaman bir müzik setleri vardı. Arabaları da küçük ve tozlu olmasına rağmen bir İtalyan markasıydı ve pahalı görünüyordu.

Jess onların evine ne zaman gitse ona hep iyi davranıyorlardı fakat sonra birdenbire Fransız siyaseti, yaylı dörtlüleri (Jess bunu ilk duyduğunda her tarafında yay olan bir kutudan bahsettiklerini sanmıştı) veya gri kurtları, kızılçamları ya da şarkı söyleyen balinaları nasıl kurtaracakları

hakkında konuşmaya başlıyorlardı ve Jess, ne kadar aptal olduğunu anlamalarından korktuğu için ağzını bile açamıyordu.

Leslie'nin misafir olarak gelmesi de Jess'i huzursuz ediyordu. Joyce Ann gözlerini dikip bakar, ağzından çıkarmadığı işaret parmağı, ağzının suyunun akmasına neden olurdu. Brenda ve Ellie mutlaka her seferinde, "kız arkadaş" konusunu açarlardı. Jess'in annesi, tıpkı bir şey yüzünden okula gitmek zorunda kaldığı zamanlarda olduğu gibi gergin ve tuhaf davranırdı. Sonra da Leslie'nin "eski püskü" kıyafetlerine laf ederdi. Leslie her zaman, okulda bile pantolon giyiyordu. Saçı "bir oğlanınkinden bile" kısaydı. Ailesi "neredeyse hippi" sayılırdı. May Belle, ya Leslie ve Jess'in yanına sıkışmaya çalışır ya da dışarıda kaldığı için surat asardı. Jess'in babası Leslie'yi sadece birkaç kez görmüş ve onu fark ettiğini göstermek için başını sallamıştı fakat annesi onun, tek oğlunun oğlanlar yerine kızlarla oynamasından hoşlanmadığını, bu işin nereye varacağından endişe duyduğunu söylemişti.

Jess bu işin nereye varacağını umursamıyordu. Hayatında ilk kez, sabahları bir şeyi iple çekerek uyanıyordu. Leslie onun arkadaşından öteydi. Leslie onun diğer, daha heyecan verici yarısıydı; Terabithia ve diğer tüm dünyalara gidiş yoluydu.

Terabithia onların sırrıydı ve bu iyi bir şeydi, Jess bunu başka birine nasıl açıklayabilirdi ki? Sadece ormana doğru inen yokuşta yürürken bile Jess'in bedenini ılık ve akışkan bir şey sardı. Kurumuş nehir yatağına ve yaban elmasına yaklaştıkça kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Halatın ucunu yakaladı ve vahşi bir neşeyle sallanarak nehrin karşı

kıyısına indi; bu gizemli topraklarda Jess daha uzun, daha kuvvetli ve daha bilgeydi.

Leslie'nin kale dışında en sevdiği yer çam ormanıydı. Oradaki ağaçlar o kadar sıktı ki gün ışığı ağaçların diplerine sızamıyordu. Bu loşlukta ot ya da çalı yetişmeyeceğinden, zemin altın iğnelerle kaplanmıştı.

"Eskiden buranın hayaletli olduğunu düşünürdüm," demişti Jess, tüm cesaretini toplayıp Leslie'yi buraya getirdiği ilk akşamüstü.

"Ah ama öyle," demişti Leslie. "Ama korkmana gerek yok. Korkunç hayaletler yok burada."

"Nereden biliyorsun?"

"Hissedebiliyorum. Dinle."

Jess ilk önce sadece sessizliği duydu. Bu, daha önceleri onun ödünü koparan sessizlikti fakat bu kez sanki Bayan Edmunds'un şarkısını bitirdiği an, koronun en son notayı tamamladığı an gibiydi. Leslie haklıydı. Orada hareket etmeden, ayaklarının altındaki altın iğnelerin hışırtısının büyüyü bozmasını istemeyerek dikildiler. Eski dünyalarından, uzaklardan güneye doğru havalanan bir kazın ötüşü duyuldu.

Leslie derin bir nefes aldı. "Burası sıradan bir yer değil," diye fısıldadı. "Terabithia'nın hükümdarları bile buraya sadece çok üzgün ya da çok mutlu olduklarında gelecekler. Buranın kutsallığını korumak için çabalamalıyız. Ruhları rahatsız etmeyi hiç arzulamıyorum."

Jess başıyla onayladı ve tek kelime etmeden nehir kenarına dönerek ciddiyetle krakerleriyle kuru meyvelerini yediler.

BEŞ

DEV KATİLLER

Leslie, Terabithia'daki barışı tehdit eden devler hakkında hikâyeler uydurmayı severdi ama ikisi de biliyordu ki hayatlarındaki gerçek dev Janice Avery'ydi. Janice elbette sadece Jess ve Leslie'nin peşinde değildi. Janice'in, Wilma Dean ve Bobby Sue Henshaw isimli, en az onun kadar iri iki arkadaşı vardı ve üçü okulun bahçesinde koşturur, seksek taşlarını kapar, ip atlayanların arasına dalar, ikinci sınıflar çığlık çığlığa bağırırken kahkahalara boğulurlardı. Hatta sabah ilk iş olarak kızlar tuvaletinin önünde dikilir ve kızların elinden süt paralarını almadan onları içeri sokmazlardı.

Ne yazık ki May Belle yavaş öğrenen cinstendi. Babası ona bir paket Twinkies kek getirmişti. May Belle öyle mutluydu ki servise biner binmez her şeyi unuttu ve birinci sınıflardan birine seslendi: "Tahmin et bugün öğle yemeğinde ne yiyeceğim Billy Jean?"

"Ne?"

"Twinkies!" May Belle öyle yüksek sesle bağırmıştı ki iki kulağınız birden sağır olsa bile en arkadaki koltuktan onu rahatlıkla duyabilirdiniz. Jess gözucuyla, Janice Avery'nin başını kaldırdığını gördü.

Oturduklarında May Belle, servisin motor sesini bastırarak kekinden bahsetmeye devam ediyordu. "Babam onları bana Washington'dan getirdi!"

Jess arka koltuğa bir bakış daha attı. "Şu kahrolası kek hakkında konuşmayı kes artık," dedi kardeşinin kulağına.

"Babam sana getirmediği için kıskanıyorsun işte."

"Öyle olsun."Jess kardeşinin başının üstünden Leslie'ye bakarak, *onu uyardım değil mi* anlamında omuz silkti. Leslie de başıyla onayladı.

Öğle tatilinde çığlık çığlığa onlara doğru koşan May Belle'i gördüklerinde ikisi de şaşırmadı.

"Benim kekimi çaldı!"

Jess iç geçirdi. "May Belle, sana söylememiş miydim?"

"Janice Avery'yi öldürmelisin. Öldür onu! Öldür! Öldür!"

"Şşşt," dedi Leslie, May Belle'in başını okşayarak ama May Belle teselli değil intikam istiyordu.

"Onu bir milyon parçaya ayırmalısın!"

Jess, Bayan Godzilla'yla dövüşmeyi tercih ederdi. "Kavga etmek sana bir şey kazandırmaz May Belle. Senin kek Janice Avery'nin bağırsaklarına varmıştır bile."

Leslie kıs kıs güldü ama May Belle'in dikkati dağılacak gibi görünmüyordu. "Sen korkağın tekisin Jesse Aarons. Eğer korkak olmasaydın, kardeşinin kekini çalanları döverdin." May Belle hıçkırmaya başladı.

Jess sırtını dikleştirdi. Gözlerini Leslie'den kaçırdı. Tanrım, kaçış yoktu. Şimdi o dişi gorille dövüşmek zorunda kalacaktı.

"Bak May Belle," diyordu Leslie. "Eğer Jess, Janice Avery'yle kavga ederse, sonucun ne olacağını gayet iyi biliyorsun."

May Belle elinin tersiyle burnunu sildi. "Janice onu pataklar."

"Hayıır. Jess bir kızla kavga ettiği için okuldan atılır. Bay Turner'ın kızlara sataşan erkeklere ne yaptığını biliyorsun."

"Ama benim Twinkies'imi çaldı."

"Biliyorum May Belle. Jess ve ben ona bunun bedelini ödetmenin bir yolunu bulacağız. Öyle değil mi Jess?"

Jess şevkle başını salladı. Her şey Janice Avery'yle dövüşmekten daha iyiydi.

"Ne yapacaksınız?"

"Henüz bilmiyorum. Bu planı dikkatle hazırlamalıyız fakat sana söz veriyorum May Belle, onu haklayacağız."

"İzci sözü verir misin?"

Leslie ciddiyetle kaldırdığı üç parmağını birbirine yapıştırdı. May Belle beklentiyle Jess'e döndü ve o da, okul bahçesinde bir birinci sınıfa bunu yaptığı için ahmak gibi göründüğünü fazla düşünmemeye çalışarak izci sözü verdi.

May Belle yüksek sesle burnunu çekti. "Onu bir milyon parçaya bölmeniz kadar iyi değil bu."

"Biliyorum," dedi Leslie. "Elbette değil ama bu okulda Bay Turner'ın sözü geçtiği için elimizden gelenin en iyisi bu, değil mi Jess?"

"Evet."

O akşamüstü, Terabithia'daki kalelerinde bağdaş kurup oturarak bir savaş konseyi kurdular. Ezilmeden ya da okuldan uzaklaştırılmadan Janice Avery'yi alt etmenin bir yolunu bulmak – işte bütün sorun buydu.

"Belki onun bir şey yaparken yakalanmasını sağlayabiliriz." Servisteki koltuğuna bal sürme ve el kremine tutkal koyma fikirleri ikisi tarafından da reddedildikten sonra, Leslie başka bir fikir bulmaya çalışıyordu. "Kızlar tuvaletinde sigara içiyor. Eğer dışarı duman kokusu gelirken Bay Turner'ın oradan geçmesini sağlayabilirsek–"

Jess başını umutsuzca iki yana salladı. "Onu kimin gammazladığını bulması beş dakika bile sürmeyecektir." İkisi aynı anda, Janice Avery'nin kendisini müdüre ispiyonlayan birine neler yapabileceğini düşünmeye başladığından, ufak bir sessizlik oldu. "Onu hakladığımızda bunu kimin yaptığını anlamamalı."

"Evet." Leslie kurutulmuş şeftali dilimini çiğniyordu. "Janice gibi kızların en çok neden nefret ettiğini biliyor musun?"

"Ne?"

"Alay konusu olmaktan."

Jess o gün serviste herkesin ona gülmesini sağladığında Janice'in nasıl baktığını hatırladı. Leslie haklıydı. O koca gövdenin bir zayıf noktası vardı. "Evet." Jess başını salladı ve gülümsemeye başladı. "Tamam. Şişman olduğunu söyleyerek mi onunla dalga geçeceğiz."

"Peki ya," dedi Leslie yavaşça, "peki ya oğlanlar? Hoşlandığı biri var mı?"

"Herhalde Willard Hughes'tir. Yedinci sınıftaki bütün kızlar onu görünce baygınlık geçiriyor."

"Tamam." Leslie'nin gözleri ışıldıyordu. Plan birdenbire kafasında canlanmıştı. "Ona sanki Willard'dan gelmiş gibi bir mektup yazacağız."

Jess teneke kutunun içinden kalem ve bir taşın altından bir kâğıt çıkardı. İkisini de Leslie'ye uzattı.

"Hayır, sen yaz. Benim el yazım fazla güzel, Willard Hughes olmadığım anlaşılır."

Jess hazırlandı ve beklemeye başladı.

"Tamam," dedi Leslie. "Hımm. 'Sevgili Janice.' Yok yok. 'Çok Sevgili Janice.'"

Jess duraksayarak ona şüpheyle baktı.

"İnan bana Jess. Janice bunu yutacak. Tamam. 'Çok Sevgili Janice, belki bana inanmayacaksın ama seni seviyorum.'"

"Sence bunu da...?" diye sordu Jess bir yandan yazarken.

"Söyledim ya yutacak. Janice Avery gibi kızlar böyle bir durumda nasıl olmasını istiyorlarsa ona inanırlar. Tamam, şimdi. 'Eğer sen beni sevmediğini söylersen kalbim çok kırılır. O yüzden lütfen öyle bir şey söyleme. Eğer sen de beni, benim seni sevdiğim kadar çok seviyorsan sevgilim–'"

"Bekle. O kadar hızlı yazamıyorum."

Leslie bekledi ve Jess en sonunda başını kaldırıp ona baktığında buğulu bir sesle konuşmaya devam etti. "'Benimle okul çıkışında, okulun arkasında buluş. Servisi kaçırırım diye endişelenme. Seninle eve kadar yürüyüp BİZİM hakkımızda konuşmak istiyorum' –bizim kelimesini büyük harfle yaz– 'sevgilim. Sevgiler ve öpücükler. Willard Hughes.'"

"Öpücükler mi?"

"Evet, öpücükler. Yanına da bir sürü çarpı koy." Jess yazmayı bitirirken Leslie onun omzunun üstünden kâğıda bakıyordu. "Ah evet, bir de 'Not' yaz."

Jess yazdı.

"Hımm. 'Bunu kimseye söyleme. Aşkımız şimdilik ikimizin arasında sır olarak kalsın."

"Bunu neden yazdık?"

"Yoksa herkese anlatır, sersem." Leslie mektubu yeniden okuyarak başını salladı. "Güzel. Birkaç tane imla hatası yapmışsın." Mektuba biraz daha baktı. "Ah, ben bu konuda gerçekten iyiyim."

"Evet. Büyük ihtimalle Arligton'da gizli bir aşkın vardı."

"Jess Aarons, seni öldüreceğim."

"Hey, kızım, Terabithia'nın kralını öldürürsen başın belaya girer."

"Hükümdarı katledersem."

"Ne?"

"Sana Hamlet'in öyküsünü anlatmış mıydım?"

Jess arkasına yaslandı. "Henüz anlatmadın," dedi mutlulukla. Tanrım, Leslie'nin öykülerine bayılıyordu. Bir gün, yeterince iyi olduğunda Leslie'den tüm bunlarla kitap yazmasını ve kendisinin de resimleri çizmesini önerecekti.

"Şey," diye başladı Leslie, "bir zamanlar Danimarka'da, Hamlet adında bir prens yaşarmış..."

Jess zihninde karanlık şatoyu ve koridorlarında volta atan mutsuz prensi hayal etti. Bir hayaletin sislerin içinden çıkıp gelmesini nasıl sağlardınız? Bunu elbette pastel boyalarla başaramazdınız ama yağlı boyayla üst üste atılacak ince katlar, kâğıdın derinliklerinden solgun bir gölge çıkmasını sağlayabilirdi. Jess ürperdi. Eğer Leslie boyalarını kullanmasına izin verirse bunu başarabileceğini biliyordu.

Janice Avery'yi kandırma planının en zor kısmı, mektubu ona vermekti. Leslie ve Jess ertesi sabah okul zili çalmadan önce gizlice binaya girdiler. Leslie birkaç metre önden gidiyordu, bu sayede, eğer yakalanırlarsa kimse birlikte olduklarını anlamayacaktı. Bay Turner koridorda gizlice dolanan kızları ve erkekleri birlikte yakaladığında onlara kan kusturuyordu. Leslie yedinci sınıfın kapısını açtı ve içeri baktı. Sonra gelmesi için Jess'e işaret etti. Jess'in tüyleri diken diken olmuştu. Tanrım.

"Janice'in masasını nasıl bulacağız?"

"Nerede oturduğunu bildiğini sanıyordum."

Jess başını iki yana salladı.

"Galiba bütün masalara teker teker bakman gerekecek. Acele et. Ben erketeye yatacağım." Leslie kapıyı sessizce kapattı ve Jess ortalığı dağıtmamaya özen göstererek her bir masayı araştırmaya başladı ama aptal elleri öyle çok titriyordu ki isimleri okumak için eşyaları bile zorlukla kaldırıyordu.

Aniden Leslie'nin sesini duydu. "Ah *Bayan Pierce*, ben de burada durmuş, sizi *bekliyordum.*"

Tanrım. Yedinci sınıfın öğretmeni koridordaydı ve buraya doğru geliyordu. Jess donakaldı. Kapalı kapının ardındaki Bayan Pierce'in Leslie'ye ne söylediğini duyamıyordu.

"Evet Bayan Pierce. Binanın güney ucunda çok ilginç bir yuva var ve" –Leslie sesini iyice yükseltmişti– "bilim konusunda çok bilgili olduğunuzu bildiğimden, acaba benimle birlikte gelip o yuvayı hangi hayvanın yaptığını söyler misiniz diye merak etmiştim."

Karşılık olarak bir mırıltı duyuldu.

"Ah, çok *teşekkürler* Bayan Pierce" –Leslie artık gerçekten de haykırıyordu– "Sadece bir dakikanızı alır, bu benim için gerçekten çok önemli!"

Uzaklaşan ayak seslerini duyduğunda hızlıca kalan masalara ilerledi ve neyse ki birinde, üzerinde Janice Avery'nin ismi bulunan bir kompozisyon kitabı buldu. Elindeki mektubu masanın gözündekilerin en üstüne bıraktı, sınıftan çıkarak erkekler tuvaletine koşturdu ve ders zili çalana kadar kabinlerden birinde saklandı.

Öğle tatilinde Janice Avery'nin, Wilma ve Bobby Sue'yla hararetle konuştuğunu gördüler. Sonra, küçük kızlarla uğraşmak yerine, üçü kol kola girip büyük erkeklerin futbol maçını izlemeye gittiler. Üç kız yanlarından geçerken Jess, Janice'in suratının pembe ve gururlu olduğunu gördü. Leslie'ye bakarak gözlerini devirdi, Leslie de gözlerini devirerek karşılık verdi.

Okuldan sonra servis kalkmak üzereyken, yedinci sınıftaki oğlanlardan Billy Morris, Bayan Prentice'e, Janice Avery'nin serviste olmadığını söyledi.

"Sorun yok Bayan Prentice," dedi Wilma Dean. "O bu akşam servise binmeyecek." Sonra sesini alçaltarak devam etti: "Sanırım hepiniz Janice'in bu akşam randevusu olduğunu biliyorsunuzdur, hem de kiminle."

"Kiminle?" diye sordu Billy.

"Willard Hughes. Janice'e öyle âşık ki artık kendini tutamamış. Hatta onunla birlikte eve kadar yürüyecek."

"Öyle mi? Ama 304 numaralı servis biraz önce kalktı ve arka koltuğunda Willard Hughes oturuyordu. Eğer büyük bir randevusu varsa bile bunu biliyor gibi görünmüyordu."

"Yalan söylüyorsun Billy Morris!"

Billy bağırarak küfretti ve servisin arkasındakiler, Janice Avery'yle Willard Hughes'in birbirlerine âşık olup olmadıkları ve gizlice görüşüp görüşmedikleri üzerine tartışmaya başladı.

Billy servisten inerken Wilma'ya, "Willard, Janice'in bunu bütün okula yaydığını duyunca çok kızacak," diye bağırdı. "Bunu Janice'e söylersen iyi edersin!"

Pencereden ona haykıran Wilma'nın suratı kıpkırmızıydı. "Tamam, seni sersem! Asıl sen Willard'la konuş. O zaman görürsün. Ona mektubu sor! Göreceksin sen!"

"Zavallı Janice Avery," dedi Jess, daha sonra kalelerinde otururlarken.

"Zavallı Janice mi? O, yaşadığı her şeyi, hatta daha da fazlasını hak ediyor!"

"Olabilir." Jess iç geçirdi. "Ama yine de–"

Leslie öfkeli görünüyordu. "Bunu yaptığımıza pişman olmadın, değil mi?"

"Hayır, sanırım bunu yapmak zorundaydık, ama yine de–"

"Yine de ne?"

Jess sırıttı. "Belki Janice konusunda hissettiklerim senin katil balinalar konusunda hissettiklerine benziyordur."

Leslie onun omzuna yumruk attı. "Hadi dışarı çıkıp savaşacak devler veya zombiler bulalım. Janice Avery'den çok sıkıldım."

Ertesi gün Janice Avery ayaklarını yere vura vura servise bindi. Bakışlarıyla ona bir şey söyleyecek herkese meydan okuyordu. Leslie, May Belle'i dürttü.

May Bell'in gözleri irileşti. "Yoksa siz–?"

"Şşşt. Evet."

May Belle arkasını döndü ve en arkadaki koltuğa baktı, sonra tekrar önüne döndü ve Jess'i dürttü. "Onu o kadar çok mu kızdırdınız?"

Jess başını salladı fakat bunu yaparken kafasını elinden geldiğince az hareket ettirmeye çabaladı.

"O mektubu biz yazdık," diye fısıldadı Leslie. "Ama bunu kimseye söyleme, yoksa o kız bizi öldürür."

"Biliyorum," dedi May Belle gözleri ışıldayarak. "Biliyorum."

ALTI

PRENS TERRIEN'İN GELİŞİ

Noel'e daha bir ay vardı ama Jess'lerin evinde kızlar bunu çoktan takıntı haline getirmişlerdi bile. Bu yıl hem Ellie hem de Brenda'nın liseli erkek arkadaşları vardı ve onlara verecekleri hediyelerle onlardan almayı bekledikleri hediyeler konusu, bitmek bilmeyen tartışmalara neden oluyordu. Kavgaların temel nedeni annelerinin, bırakın hiç görmediği iki erkek çocuğuna tişörtler ya da albümler almayı, kendi kızlarına bile hediye alacak paralarının olmamasından şikâyet edip durmasıydı.

"Sen kız arkadaşına ne alacaksın Jess?" Brenda yüzünü en çirkin şekilde buruşturdu. Jess onu duymazdan gelmeye çalıştı. Leslie'nin verdiği kitaplardan birini okuyordu ve bir domuz çobanının maceraları Brenda'nın şımarıklıklarından çok daha önemli görünüyordu.

"Bilmiyor musun Brenda?" diye lafa karıştı Ellie. "Jess'in kız arkadaşı falan yok."

"Eh, bu sefer haklısın işte. Azıcık aklı olan hiç kimse o sırığa *kız* demez." Brenda yüzünü, Jess'in suratına iyice yaklaştırdı ve koca, boyalı dudaklarının arasından pis bir sırıtışla "kız" sözcüğü fırladı. Jess'in içinde kocaman ve kızgın bir balon şişmeye başlamış gibiydi, eğer hemen sandalyeden inip oradan uzaklaşmazsa Brenda'yı dövebilirdi.

Daha sonradan, onu sinirlendirenin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Elbette nedenlerden biri, Brenda gibi bir ahmağın, Leslie'yle dalga geçebileceğini sanmasıydı. Tanrım, Brenda'yla kan bağı olduğunu ve Leslie'yle en ufak akrabalığı olmadığını düşünmek onun canını acıttı. Belki, diye düşündü, ben de şu öykülerdeki gibi sokakta bulunmuş bir çocuğumdur. Nehrin suyu henüz kurumamışken, içi zift kaplanarak su geçirmesi önlenmiş hasır bir sepetin içinde yüzerek buraya gelmiş olabilirim. Babam, her zaman bir erkek çocuğu istediğinden ama sadece aptal kızlarına sahip olduğundan beni bulup eve getirmiştir. Gerçek annem babamla kardeşlerim çok uzaklarda, hatta Battı Virginia ve Ohio'dan bile uzakta yaşıyordur. Bir yerlerde, odaları kitaplarla dolu ve çalınan bebeklerinin yasını tutan bir ailem vardır.

Jess başını sallayarak öfkesinin asıl nedenine geri döndü. Öfkeliydi çünkü Noel yaklaşıyordu ve Leslie'ye verecek bir hediyesi yoktu. Leslie pahalı bir şey beklediğinden değil, Jess tıpkı açken yemek yemek zorunda olduğu gibi, kendini ona hediye vermeye mecbur hissediyordu.

Ona kendi çizimlerinden oluşan bir defter hediye etmeyi düşündü, hatta bunu yapmak için okuldan resim kâğıdı ve pastel boya da çaldı. Fakat çizdiği hiçbir şey gözüne yeterince iyi görünmedi ve her bir sayfayı resmin yarısındayken boydan boya karalayıp ocağa atarak yaktı.

Okulun tatilden önceki son haftası geldiğinde Jess iyice çaresiz durumdaydı. Yardım isteyebileceği ya da fikrini danışabileceği kimse yoktu. Babası ona ailenin her bir üyesi için bir dolar vereceğini söylemişti ama ailesine alacağı hediyeler konusunda hile yapsa bile Leslie'ye değerli bir

hediye alacak kadar parası olmasına imkân yoktu. Dahası May Belle bir Barbie bebek istiyordu ve Jess çoktan onu almak için parasını Brenda ve Ellie'yle paylaşmaya söz vermişti. Sonra fiyatın ne kadar yüksek olduğunu görünce, May Belle'in hediyesinin parasını toplamak için tüm parasını vermesi gerektiğini hesapladı. Nasıl olduysa bu yıl May Belle özel bir şey istiyordu. Etrafta dolanarak sürekli sızlanıp duruyordu. Jess ve Leslie onu kendi oyunlarına dahil etmek istemiyorlardı fakat bunu May Belle gibi birine açıklamak oldukça zordu. Neden gidip Joyce Ann'le oynamıyordu ki? Jess'in onu sürekli eğlendirmesini bekleyemezdi. Fakat yine de, o bebeği alması gerekiyordu.

Yani hiç para yoktu ve Jess de Leslie için bir şey yapabilme konusunda çaresizdi. Leslie, Brenda ya da Ellie gibi değildi. Ona ne hediye verirse versin Jess'e gülmezdi. Ama Jess ona kendisinin gurur duyacağı bir hediye vermeliydi.

Eğer parası olsaydı Leslie'ye bir televizyon alırdı. Judy ve Bill'i rahatsız etmeyecek türden, şu minik Japon işi televizyonlardan. Bu kadar çok paraları varken televizyonlarını atmış olmaları haksızlıktı. Leslie asla Brenda gibi ağzı açık, gözlerini kırpmadan saatlerce televizyon seyretmezdi ki. Ama insan arada bir izlemek isterdi işte. Leslie'nin bir televizyonu olsa, okuldaki çocuklar en azından onunla bu konuda dalga geçmezlerdi. Ama elbette Jess'in televizyon alacak parası yoktu. Bunu düşünmesi bile ahmakçaydı.

Tanrım, ne aptaldı. Okul servisinin camından çaresizce dışarı baktı. Leslie gibi birinin ona zaman ayırması bile bir mucizeydi. Bunun nedeni başka kimsenin olmamasıydı elbette. Eğer Leslie o sersem okulda başka birini bulsaydı... Ah, o kadar aptaldı ki az kalsın tabelayı görmeden ge-

çecekti. Ama zihninin köşesinde bir şey kıpırdandı ve Jess, Leslie'yle May Belle'in yanından hızla kalktı.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandı ve yayılmış bacak çiftlerinin arasından koridorda koştu.

"Beni burada indirir misiniz Bayan Prentice?"

"Burası senin durağın değil."

"Annem bana bir iş vermişti, onu yapmalıyım," diye yalan söyledi Jess.

"Benim başımı belaya sokmazsan indiririm." Bayan Prentice frene bastı.

"Sokmam efendim. Teşekkürler."

Servis tam durmadan atladı ve tabelaya doğru koştu.

"Köpek yavruları," yazıyordu. "Bedava."

Noel'den bir gün önce Jess, Leslie'ye öğleden sonra kalede buluşmalarını söyledi. Jess'in tüm ailesi son dakika alışverişi için Millsburg Plaza'ya gitmişti ama o kalmayı tercih etmişti. Kahverengi ve siyah köpeğin harika kahverengi gözleri vardı. Jess, Brenda'nın çekmecesinden bir parça kurdele çaldı ve kollarında yavru köpekle önce tarlayı geçti, sonra da tepeden koşarak indi. Nehir yatağına varmadan önce köpek Jess'in suratını yaladı ve ceketine salya bulaştırdı ama Jess ona kızamadı. Köpeği sıkıca kolunun altına yerleştirdi ve elinden geldiğince nazik bir şekilde halata tutunarak karşı tarafa doğru sallandı. Aslında kurumuş yataktan yürüyerek geçebilirdi. Bu daha kolay olurdu ama Terabithia'ya sadece bu şekilde girilebileceğini bildiğinden Jess suçluluk hissinden kurtulamazdı. Yavru köpeğin kuralları çiğnemesine izin veremezdi. Bu ikisine de kötü şans getirebilirdi.

Kaleye varınca köpeğin boynuna kurdeleyi bağladı ve yavru köpek kurdeleden kurtulmak için kafasını sallayıp kurdelenin uçlarını ısırınca güldü. Bu hareketli canlı akıllı bir yaratıktı; Jess'in gurur duyabileceği bir hediyeydi.

Leslie'nin gözlerindeki mutluluğu görmemek mümkün değildi. Soğuk zeminde dizlerinin üstüne çöktü, köpeği aldı ve yüzüne iyice yaklaştırdı.

"Dikkat et," diye uyardı onu Jess. "Su tabancasından daha çok su püskürtüyor."

Leslie onu biraz uzaklaştırdı. "Dişi mi erkek mi?"

Jess'in de, nadiren de olsa Leslie'ye öğretebileceği bir şeyler vardı. "Oğlan," dedi neşeyle.

"O zaman ona Prens Terrien adını vereceğiz ve onu Terabithia'nın koruyucusu yapacağız."

Leslie, köpeği yere bıraktı ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Çamlığa," diye yanıt verdi Leslie. "Bu çok mutlu bir an."

O öğleden sonra Leslie de Jess'in hediyesini verdi. Bu 24 renkten oluşan bir suluboya seti, yanında üç fırçası ve güzel bir çizim defterinden oluşuyordu.

"Tanrım," dedi Jess. "Teşekkürler." Söyleyecek daha iyi şeyler bulmaya çalıştı ama başaramadı. "Teşekkürler," diye tekrarladı.

"Seninki kadar harika bir hediye değil," dedi Leslie alçakgönüllülükle, "ama umarım beğenmişsindir."

Jess, onun sayesinde ne kadar gurur duyduğunu ve kendini ne kadar iyi hissettiğini, Noel'in geri kalanının hiç önemli olmadığını çünkü bugünün harika geçtiğini söylemek istedi fakat ihtiyaç duyduğu kelimeler orada değildi. "Ah, evet, evet," dedi, sonra dizlerinin üstünde doğruldu ve Prens Terrien'e havlamaya başladı. Köpek yavrusu onun etrafında daireler çizerken keyifle ciyakladı.

Leslie güldü. Bu Jess'i daha da cesaretlendirdi. Köpeğin yaptığı her şeyi taklit etmeye başladı, en son dili bir karış dışarıda takla atıyordu. Leslie öyle çok gülüyordu ki konuşmakta zorlanıyordu. "Sen... sen delisin. Ona asil bir koruyucu olmayı nasıl öğreteceğiz? Onu bir palyaçoya dönüştürüyorsun."

"Haaav," diye inledi Prens Terrien, gözlerini gökyüzüne doğru devirerek. Jess ve Leslie bunun üzerine yıkıldılar. Gülmekten karınlarına ağrı girmişti.

"Belki de," dedi Leslie en sonunda. "En iyisi onu saray soytarısı yapmamız."

"Peki ya adı?"

"Ah, adı kalsın. Bir prens bile" –sesini Terabithia'lılara yakışacak şekilde kalınlaştırdı– "bir prens bile ahmak olabilir."

O gece, gündüzün ışıltısı Jess'i bırakmadı. Hatta ablalarının, hediyelerin ne zaman açılacağını sorarak sızlanıp durmaları bile onu rahatsız etmedi. May Belle'e hediyesini açmasında yardım etti, hatta o ve Joyce Ann'le birlikte "Noel Baba Şehre Geldi" şarkısını söyledi. Sonra Joyce Ann ağlamaya başladı çünkü bir şömineleri yoktu ve Noel Baba yolu bulamayacaktı. Onu öyle gören Jess bir anda, Millsbury Plaza'ya gidip tüm o güzel hediyeleri gördükten sonra, kırmızı kıyafeti olan bir adamın bütün rüyalarını gerçekleştireceğini uman kardeşi için üzüldü. Altı yaşındaki May Belle şimdiden akıllanmıştı. Yalnızca aptal bir Barbie bebek bekliyordu. Jess bebeğe o kadar çok para harcadığı için memnundu. Joyce Ann hediye olarak bir saç tokası bile alsa sevinirdi. Noel Baba'yı ya da Jess'i cimri olmakla suçlamazdı.

Jess kolunu iğreti bir şekilde Joyce Ann'in boynuna doladı. "Hadi Joyce Ann. Ağlama. Noel Baba içeri nasıl gireceğini bilir. Bacaya ihtiyacı yok ki, değil mi May Belle?" May Belle onu irileşmiş, ciddi gözlerle izliyordu. Jess, Joyce Ann'in başının üstünden ona göz kırptı. Bu May Belle'i eritmeye yetmişti.

Ertesi sabah Jess, May Belle Barbie'sini en az otuz kez giydirip soyarken ona yardım etti. Daracık elbiseyi bebeğin başından ve kollarından geçirmek, o ufacık çıtçıtları kapatmak, altı yaşındaki birinin tombul parmaklarının beceremeyeceği kadar zor bir işti.

Jess'in hediyesi bir yarış arabası setiydi ve babasını memnun etmek için onu çalıştırdı. Televizyonlarda gösterilen büyük setlerden biri değildi ama elektrikliydi ve Jess babasının buna vermesi gerekenden daha fazla para öde-

diğini biliyordu. Fakat aptal arabalar viraja geldiklerinde düşüp duruyordu ve Jess'in babası en sonunda sabırsızlıkla küfretti. Jess sorun çıkmamasını istiyordu. Babasının, aldığı hediyeyle gurur duymasını istiyordu, tıpkı Jess'in aldığı köpekle gurur duyması gibi...

"Bu gerçekten harika. Sahiden. Daha alışamadığımdan öyle oluyor." Babasının yüzü kıpkırmızı olmuştu ve sekiz şeklindeki yarış pistinin üstüne doğru eğilirken saçını sinirle gözünün önünden çekti.

"Bu çöpten başka bir şey değil." Babası oyuncağın tehlikeli derecede yakınında, ayağını hızla yere vurdu. "Artık insan parasının karşılığını alamıyor."

Joyce Ann kendini yatağına atmış haykırıyordu çünkü konuşan bebeğinin ipini fazla hızlıca çekmişti ve bebek artık konuşmuyordu. Brenda dudaklarını sarkıtmıştı çünkü Ellie'ye Noel için külotlu çorap gelmişken o sadece soket çorap almıştı. Ellie de külotlu çorabını giymiş ortada salınarak ona pek yardımcı olmuyordu, üstüne üstlük akşam yemeği için annesinin jambon ve tatlı patates hazırlamasına yardım etme işini bir şova dönüştürmüştü. Tanrım, Ellie bazen Wanda Kay Moore kadar burnu havada olabiliyordu.

"Jesse Oliver Aarons Jr., eğer o arabalarla oynamayı kesip süt sağmaya gidersen çok mutlu olacağım. Sen öyle olsan bile Bayan Bessie tatilde değil."

Jess, babasını bir türlü mutlu edemediği yarış pistini terk etmek için bahane bulduğuna memnun bir halde ayağa fırladı. Annesi onun hızla kalktığını fark etmeden konuşmaya devam etti: "Ellie olmasa ne yapardım bilmem. Siz çocuklar arasında beni umursayan tek kişi o." Ellie

önce Jess'e, sonra da Brenda'ya plastik bir melek gibi gülümsedi, Brenda ona kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Leslie onu bekliyor olmalıydı çünkü Jess bahçeye çıktığı anda onun da Perkins Binası'ndan koşarak çıktığını gördü. Yavru köpek Leslie'nin arkasından yuvarlana yuvarlana koşturuyordu.

Bayan Bessie'nin ağılında buluştular. "Bu sabah hiç dışarı çıkmayacağını sandım."

"Evet, şey, Noel olduğu için."

Prens Terrien, Bayan Bessie'nin toynaklarına saldırmaya başladı. İnek rahatsız olunca arka ayaklarından birini sertçe yere vurdu. Jess'in süt sağabilmesi için Leslie, Prens Terrien'i kucağına aldı. Köpek yavrusu kuyruğunu sallayıp onu öyle bir yalıyordu ki Leslie'nin konuşmasına imkân vermiyordu. Leslie mutlulukla kıkırdadı. "Şaşkın köpek," dedi gururla.

"Evet." Noel hissi geri dönmüştü.

YEDİ

ALTIN ODA

Bay Burke eski Perkins Binası'nı tamir etmeye başlamıştı. Noel'den sonra Bayan Burke yoğun şekilde kitap yazdığından ona yardım edecek durumda değildi, bu yüzden Leslie getir götür işlerini üstlendi. Politika ve müzik konusundaki tüm dehasına rağmen Bay Burke biraz dalgın bir adamdı. "Nasıl Yapılır?" kitabını almak için çekicini bırakır, sonra da çekici koyduğu yeri unutup uzun süre aranırdı. Leslie onun için bir şeyler bulma işini iyi yapıyordu, o da kızıyla birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Leslie hafta sonları okuldan döndüğünde babası onu yanında görmek istiyordu. Leslie bunların hepsini Jess'e açıklamıştı.

Jess, Terabithia'ya yalnız gitmeyi denedi ama bu pek de işe yaramadı. Oranın büyülü olması için Leslie'ye ihtiyacı vardı. Büyünün onunla gelmekte nazlandığı bu kadar açıkken Jess büyünün gelmesi için kendini zorlarsa her şeyi mahvetmekten korkuyordu.

Eğer eve giderse ya annesi bir iş yaptırmak için peşine düşüyor ya da May Belle onunla Barbie oynamak istiyordu. Jess milyon defa bu bebeğin alınmasına asla yardım

etmemiş olmayı diledi. Ne zaman resim yapmak için yere uzansa May Belle tepesinde bitiveriyor, çıkmış bir kolu takmasını ya da bir elbiseyi giydirmesini istiyordu. Joyce Ann daha da kötüydü. Jess uzanmış çalışırken gelip arkasına bir tekme atmaktan şeytani bir haz alıyor gibiydi. Eğer Jess başından gitmesi için ona bağırırsa Joyce Ann işaret parmağını ağzının kenarına sıkıştırıp mızmızlanmaya başlıyordu. Bu da elbette annesini çileden çıkarıyordu.

"Jesse Oliver! O bebeği rahat bırak. Hem zaten sen öyle yolun ortasına yatmış ne yapıyorsun? Sen ocak için odun kesmedikçe çorba yapamayacağımı söylemedim mi ben sana?"

Jess bazen eski Perkins Binası'na gizlice gider, Bay Burke'ün evden attığı Prens Terrien'i ağlarken bulurdu. Adamı suçlayamazdınız. Bu hayvan sürekli elini yakalamaya ya da yüzünü yalamaya çalışırken, işini nasıl tamamlayabilirdi ki? P.T.'yi oynamak için Burke'lerin yukarıdaki tarlasına götürürdü. Eğer hava ılık olsaydı, Bayan Bessie çit boyunca gerginlik içinde mölüyor olurdu. P.T.'nin havlamalarına ve hırlamalarına henüz alışmış gibi görünmüyordu. Ya da belki bu, her şeyin tadını bozan, kışın son kalıntılarının hissedildiği dönemdi. Hayvan ya da insan, hiç kimse bu zamanda mutlu olmazdı.

Leslie dışında. O harap evi tamir etme konusunu saplantı haline getirmişti. Babasının ona ihtiyaç duyması çok hoşuna gidiyordu. Çalışmaları gereken zamanın yarısında sadece havadan sudan konuşuyorlardı. Öğle tatillerinde babasını gittikçe daha çok "anlamayı" öğrendiğini söylüyordu. Jess ebeveynlerin, Millsburg Ulusal Bankası'nın açılmak için yalvaran kasası gibi anlaşılmayı beklediğinden

habersizdi. Aileler neyse oydu işte; onları çözmek çocukların işi değildi. Kendi çocuğuyla arkadaş olmaya çalışan yetişkin bir erkeğin tuhaf bir tarafı vardı. O kendi yaşında arkadaşlar edinmeliydi ve kızının da akranlarıyla arkadaşlık yapmasına izin vermeliydi.

Jess'in, Leslie'nin babası hakkındaki hisleri ağızda oluşan minik bir yaraya benziyordu. Isırmaya devam ettikçe büyüyor ve iyileşeceği yerde gittikçe daha da kötüleşiyordu. Dişlerini yaradan uzak tutmak için çok vakit harcamak gerekiyordu. Sonra elbette sersem şeyi bir anda unutuyor ve tüm gücüyle ısırıyordu. Ah, bu adam Jess'in yoluna çıkıp duruyordu. Leslie ile geçirdikleri zamanı bile kirletmişti. Leslie öğle tatillerinde her zamanki gibi oturup sıradan şeylerden bahsederken, birdenbire; "Bill'in şöyle bir fikri var," deyiveriyordu. Kahretsin. Yaraya bir ısırık daha.

En sonunda Leslie bir şeyler fark etti. Bu şubata kadar olmadı ve Leslie gibi zeki bir kız için fazla uzun sürdü.

"Neden Bill'den hoşlanmıyorsun?"

"Hoşlanmadığımı kim söylemiş?"

"Jess Aarons. Sence ben ne kadar aptalım?"

Oldukça aptal – bazen. Ama Jess'in gerçekte söylediği şuydu: "Ondan hoşlanmadığımı da nereden çıkardın?"

"Şey, artık bizim eve hiç gelmiyorsun. İlk başta benim yaptığım bir şey yüzünden olduğunu sandım. Ama öyle değildi. Benimle okulda konuşmaya devam ediyordun. Seni çoğu zaman tarlada P.T.'yle oynarken görüyordum ama kapının yakınına bile gelmiyordun."

"Hep meşgulsün." Jess bunu söylediğinde Brenda'ya ne kadar benzediğini rahatsızlıkla fark etti.

"Evet, spagetti sosu yüzünden! Ama yardım teklif edebilirdin."

Bu bir elektrik fırtınasının ardından tüm ışıkların yeniden yanması gibiydi. Tanrım, aptal olan kimdi acaba?

Yine de Jess'in, Leslie'nin babasının yanında kendini rahat hissetmesi için birkaç gün geçmesi gerekti. En önemli sorunlardan biri, Jess'in ona nasıl hitap edeceğini bilememesiydi. "Hey," dediğinde hem Leslie hem de babası bakıyorlardı. "Hımm, Bay Burke?"

"Keşke bana Bill desen, Jess."

"Tamam." Jess onun adını söylemekte birkaç gün daha zorlandı ama pratik yaptıkça bu iş kolaylaştı. Ayrıca Bill'in ve tüm o kitapların bilmediği şeyleri bildiğini fark etmesi de Jess'e yardımcı oldu. Jess ona son derece yardımcı olduğunu gördü, bu yüzden P.T. gibi verandaya atılması söz konusu bile olamazdı.

"Sen harikasın," diyordu Bill. "Bunu nereden öğrendin Jess?" Jess nereden öğrendiğini hiçbir zaman tam olarak bilmiyor, o yüzden omuzlarını silkiyordu, Bill ve Leslie de kendi aralarında onu övüyorlardı – gerçi işin kendisi de büyük bir övünç kaynağıydı.

Önce, eski şöminenin üstüne çakılmış kalasları çıkardılar ve ana damar bulmuş altın avcıları gibi üstlerine yığan tuğlalardan kurtuldular. Sonra, oturma odasının duvarındaki eski duvar kâğıdını söktüler – hem de beş katını birden. Mutluluk içinde sıva ve boya yaparken bazen Bill'in albümlerini dinliyor ve söylüyorlar, bazen Leslie ve Jess, Bill'e Bayan Edmunds'un şarkılarını öğretiyorlar, bazen de Bill onlara kendi bildiği şarkıları öğretiyordu. Diğer zamanlarda sohbet ediyorlardı. Bill dünyada olup bitenleri anlatırken Jess hayranlıkla dinliyordu. Eğer Jess'in annesi de duyabilseydi, Bill'in "hippinin teki" değil de saygın bir

televizyon sunucusu olduğuna yemin ederdi. Burke ailesinin tüm üyeleri zekiydi. Bir şeyleri tamir etme ve yetiştirme konusunda zeki olmayabilirlerdi ama Jess'in gerçek, kanlı canlı insanlarda hiç görmediği bir zekâya sahiptiler. Bir gün çalışırlarken Judy yanlarına geldi ve onlara bir şeyler okudu; okuduklarının çoğu şiirdi ve birazı da İtalyancaydı. Elbette Jess onun ne dediğini anlayamadı ama başını kelimelerin ahengine gömerek, Burke ailesinin zekâsının kendini sarmalamasına izin verdi.

Oturma odasını altın rengine boyadılar. Leslie ve Jess mavi istemişlerdi ama Bill altın renginde ısrar etmişti. Sonuç öyle güzel oldu ki Leslie ve Jess maviden vazgeçtiklerine memnun oldular. Öğleden sonra batıdaki pencereden giren güneş, odayı ışığa boğuyordu.

Son olarak Bill, Millsburg Plaza'dan bir zımpara makinesi kiraladı, böylece geniş meşe plakaların üstündeki zemin boyasını zımparalayıp yeniden boyadılar.

"Halı yok," dedi Bill.

"Bence de," dedi Judy. "Bu tıpkı Mona Lisa'ya duvak takmak gibi olur."

Bill ve çocuklar camlarda kalan son boya kırıntılarını da jiletle kazıdıktan ve pencereleri temizledikten sonra gelip görmesi için Judy'yi üst kattaki çalışma odasından çağırdılar. Dördü yere oturup etrafa baktılar. Muhteşemdi.

Leslie derin derin iç geçirdi. "Bu odaya bayıldım," dedi, "siz de altının büyüsünü hissetmiyor musunuz? Burası tıpkı" –Jess telaşla ona baktı– "bir saray gibi." Rahatlama. Böyle bir ruh halindeyken insan çok önemli bir sırrı bile ağzından kaçırabilirdi. Ama Leslie bunu yapmamıştı, Bill ve Judy'ye bile anlatmamıştı, üstelik Jess onun ailesi için

ne hissettiğini iyi biliyordu. Leslie onun endişesini görmüş olmalıydı çünkü arada sırada May Belle ya da Joyce Ann'in başının üstünden yaptığı gibi, Bill'le Judy'nin yanından ona göz kırptı. Terabithia hâlâ sadece ikisine aitti.

Ertesi gün T.P.'yi de alarak Terabithia'ya doğru yola çıktılar. Burada en son bir ay önce birlikte oturmuşlardı ve nehir yatağına yaklaşınca yavaşladılar. Jess kral olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladığından emin değildi.

"Uzun yıllardır kalemizden uzaktaydık," diye fısıldadı Leslie. "Sence yokluğumuzda krallığımıza ne olmuştur?"

"Neredeydik?"

"Kuzey sınırındaki kötü düşman topraklarını fethediyorduk," diye yanıt verdi Leslie. "Ama iletişim hatları kopmuştu, o yüzden birçok dolunaydır sevgili yuvamızdan haber alamıyorduk." Bu tam bir kraliçe konuşması değildi de neydi? Jess aynı şekilde konuşabilmeyi diledi. "Sence kötü bir şey mi oldu?"

"Cesur olmalıyız kralım. Bu büyük bir olasılık."

Sessizce sallanarak nehir yatağının üstünden geçtiler. Karşı kıyıda Leslie eline iki çubuk aldı. "Kılıcınız lordum," diye fısıldadı.

Jess başıyla onayladı. Televizyondaki polis dedektifleri gibi sessizce kaleye ilerlediler.

"Hey kraliçem! Dikkat edin! Arkanızda!"

Leslie arkasını döndü ve hayali düşmanla dövüşmeye başladı. Sonra daha fazla düşman akın etti ve savaşın sesleri Terabithia'da yankılandı. Diyarın koruyucusu, henüz içinde bulundukları büyük tehlikeyi anlayamayacak kadar küçük olduğu için kuyruğunu sallayarak mutlu daireler çiziyordu.

"Çekiliyorlar!" diye haykırdı cesur kraliçe.

"Yaşasın!"

"Onları uzaklara sürelim, böylece asla geri dönemezler ve halkımızı bir daha korkutamazlar."

"Gidin buradan! Gidin! Hepimiz!" Kış ceketlerinin altında terleyerek, düşmanı nehir yatağına kadar kovaladılar.

"En sonunda. Terabithia bir kez daha özgür."

Kral bir kütüğün üstüne oturdu ve yüzünü sildi ama kraliçe onun uzun süre oturmasına izin vermeyecekti. "Lordum, hemen çamlığa gitmeli ve zaferimiz için şükranlarımızı sunmalıyız."

Jess onun peşinden çamlığa gitti ve ikisi birlikte loş ışıkta sessizce dikildiler.

"Kime şükranlarımızı sunacağız?" diye fısıldadı Jess.

Bu soru Leslie'nin yüzünde titreşti. "Tanrıya," dedi. Dinden çok büyüden bahsediyordu. "Çamlığın ruhlarına."

"Doğru kol bize zaferi getirdi." Jess bunu nereden duyduğunu hatırlamıyordu ama kullanması uygun gibi gelmişti. Leslie ona onaylayan bir bakış attı.

Konuşma sırası Leslie'deydi. "Terabithia'yı koruyun, halkını ve hükümdarlarını da."

"Hauuuuu."

Jess gülmemek için kendini zor tuttu. "Ve yavru köpeğini de."

"Ve Prens Terrien'i, krallığın koruyucusu ve soytarısını. Amin."

"Amin."

İkisi de bir şekilde, kutsal çamlıktan ayrılana kadar kıkırdamadan durmayı başardılar.

Terabithia'daki düşmanlarla karşılaşmalarından birkaç gün sonra, okulda bunun bir başka türüyle karşılaştılar. Leslie öğle tatilinde Jess'in yanına gelerek kızlar tuvaletine gittiği sırada kabinlerin birinden ağlama sesi duyduğunu anlattı. Sesini alçalttı. "Bu çılgınca gelecek," dedi. "Ama ayaklarını gördüm ve içeridekinin Janice Avery olduğuna eminim."

"Şaka yapıyorsun." Tuvalet kabininde ağlayan Janice Avery'nin görüntüsü, Jess'in hayal edemeyeceği kadar ağır bir şeydi.

"Şey, üzerinde Willard Hughes'in adının çizildiği tek ayakkabıyı o giyiyor. Üstelik içerideki koku o kadar yoğundu ki, gaz maskesine ihtiyaç vardı."

"Ağladığından emin misin?"

"Jess Aarons, birinin ağlayıp ağlamadığını anlayabilirim."

Tanrım, bu çocuğun nesi vardı? Janice Avery, Jess'in başına beladan başka bir şey getirmemişti ama şimdi onun için kendisini sorumlu hissediyordu; Burke'lerin gri kurtları ya da sahile vuran balinaları gibi. "Çocuklar onunla Willard konusunda dalga geçtiklerinde bile ağlamamıştı."

"Evet, biliyorum."

Jess, Leslie'ye baktı. "Şey," dedi. "Ne yapacağız?"

"Yapmak mı?" diye sordu Leslie. "Bir şey yapmamız mı gerekiyor?"

Jess bunu ona nasıl açıklayabilirdi? "Leslie. O eğer yırtıcı bir *hayvan* olsaydı bile, ona yardım etmek zorunda olurduk."

Leslie ona tuhaf tuhaf baktı.

"Eh, umursamam gerektiğini bana sürekli söyleyen sensin," dedi Jess.

"Ama Janice Avery?"

"Eğer ağlıyorsa gerçekten büyük bir sorun olmalı."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Jess kızardı. "Ben kızlar tuvaletine giremem."

"Ah, anladım. Beni köpekbalığının ağzına yollayacaksın. Teşekkürler, almayayım Bay Aarons."

"Leslie, yemin ederim – eğer oraya gidebilseydim bunu yapardım." Bunu gerçekten de yapacağını düşünüyordu. "Ondan korkmuyorsun, değil mi Leslie?" Bunu meydan okumak için söylememişti, Leslie'nin korkmuş olabileceği fikri onu gerçekten de şaşırtmıştı.

Leslie ona kızgın bir bakış attı ve başını gururla dikleştirdi. "Pekâlâ, gireceğim. Ama şunu bilmeni istiyorum Jess Aarons, bence bu hayatında bulduğun en saçma fikir."

Jess, Leslie'nin ardında sessizce koridora girdi ve kızlar tuvaletine en yakın girintiye gizlendi. En azından Janice onu kovduğu zaman Leslie'nin yanında olmalıydı.

Sessiz geçen bir dakikanın ardından kapı, Leslie'nin ardından sertçe kapandı. Jess, Leslie'nin Janice'e bir şey söylediğini duydu. Sonra kapalı kapının ardından anlaşılmaz ama son derece yüksek bir dizi sözcük duyuldu. Bunu gürültülü bir ağlama sesi takip etti, neyse ki bu ses Leslie'ye ait değildi. Jess, hıçkırıkların arasından kelimeleri seçmeye çalışıyordu ki... zil çaldı.

Kızlar tuvaletinin kapısına bakarken yakalanmamalıydı ama nasıl gidecekti? Koridora çıktığı an ateş hattında demekti. Çocuklar binaya hücum edince bu sorun kendili-

ğinden çözülmüş oldu. Jess kendini akıntıya bırakıp bodrum merdivenine yönelirken, ağlama ve hıçkırık sesleri kulaklarında yankılanıyordu.

Beşinci sınıfların dersliğine geldiğinde gözünü kapıya dikerek Leslie'yi beklemeye başladı. Jess onun çizgi filmdeki tilki gibi dümdüz olacağını düşünüyordu ama Leslie sınıfa girdiğinde gülümsüyordu ve gözü falan da morarmamıştı. Ahenkle Bayan Myers'in yanına gitti ve kulağına neden geç kaldığını fısıldadı. Bayan Myers artık "Leslie Burke Gülüşü" olarak bilinen gülümsemesiyle ona karşılık verdi.

Jess ne olduğunu nasıl öğrenecekti? Eğer Leslie'ye not ulaştırmaya çalışsa, sınıftaki diğer çocuklar da onun yazdıklarını okuyabilirdi. Leslie çöp kutusu ya da kalemtıraştan çok uzak bir köşede oturuyordu, o yüzden böyle bir bahaneyle kalkıp onun yanına gitme ihtimali de yoktu. Leslie de onun tarafına gelmiyordu. Orası kesindi. Sanki az önce on dört kamyonun üstünden atlamayı başarmış bir motosikletçi gibi kendinden memnun, doğruca sırasına oturdu.

Leslie bütün öğleden sonra boyunca sırıttı ve serviste Janice Avery yanından geçerken ona gülümsedi. Leslie, Jess'e döndü ve "Gördün mü!" demek istercesine baktı. Jess neler olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Leslie servis kalktıktan sonra bile bir şey anlatmadı ve başıyla May Belle'i işaret ederek, "Çocuğun önünde olmaz" der gibi baktı.

En sonunda, kalenin güvenli kollarında Jess'e anlattı.

"Neden ağladığını biliyor musun?"

"Nereden bileyim? Tanrım, Leslie bana söylemeyecek misin? Neler olmuş?"

"Janice Avery çok talihsiz biri. Bunun farkında mısın?"

"Tanrı aşkına, neden ağlıyormuş?"

"Bu çok karmaşık bir durum. Janice'in insanlarla iletişim kurma konusunda neden zorluk yaşadığını artık daha iyi anlıyorum."

"Beni fitik etmeden neler olduğunun anlatacak mısın?"

"Babasının onu dövdüğünü biliyor muydun?"

"Bir sürü çocuk babasından dayak yiyor." *Devam edecek misin?*

"Hayır, yani gerçekten dövüyormuş. Arlington'da böyle dayak atanları hapse gönderirlerdi." Leslie başını iki yana salladı. "Tahmin bile edemezsin..."

"Bu yüzden mi ağlıyormuş? Sadece babası onu dövdüğü için mi?"

"Ah hayır. Sürekli dayak yiyormuş. Bunun yüzünden okulda ağlamazmış."

"O halde niye ağlıyormuş?"

"Şey–" Tanrım, Leslie buna bayılıyordu. Onu sonsuza kadar böyle merakta bırakabilirdi. "Şey, bugün babasına o kadar çok kızmış ki olanları sözde arkadaşları Wilma ve Bobby Sue'ya anlatmış."

"Evet?"

"Ve o ikisi–ikisi–" Janice Avery'nin arkadaşlarının yaptıklarını anlatacak korkunç bir kelime aradı ama bulamadı. "O ikisi bunu bütün yedinci sınıflara yaymışlar."

Jess'in yüzünden Janice Avery'ye ne kadar acıdığı okunuyordu.

"Öğretmenleri bile öğrenmiş."

"Eyvah." Bu son kelime fısıltı gibi çıkmıştı. Lark Creek'te, Bay Turner'ın her şeyden fazla önemsediği ve bunu sürekli söylediği bir kural vardı. Evdeki yaşantınızı asla okuldaki işlerinizle karıştıramazdınız. Aileler fakir, cahil ya da kaba olduğunda, hatta evde televizyon istemediğinde, onları korumak çocuklarına düşerdi. Yarın sabaha kadar Lark Creek İlkokulu'ndaki bütün öğrenci ve öğretmenler Janice Avery'nin babasını öğrenmiş olacaktı. Kendi babalarının hastanede ya da federal hapishanede olması önemli değildi, onlar babalarına ihanet etmemişlerdi ama Janice etmişti.

"Başka ne oldu biliyor musun?"

"Ne?"

"Janice'e televizyonumuzun olmadığını ve herkesin bize güldüğünü söyledim. Herkesin, tuhaf olduğunu düşünmesinin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söyledim."

"O ne dedi?"

"Doğruyu söylediğimi biliyordu. Hatta benden akıl bile istedi."

"Öyle mi?"

"Ona Wilma ve Bobby Sue'nun neden bahsettiklerini hiç bilmediğini söylemesini ve bu delice hikâyenin bir hafta içinde unutulacağını söyledim."Aniden endişeyle öne eğildi. "Sence bu iyi bir tavsiye miydi?"

"Tanrım, nereden bilebilirim? Kendisini daha iyi hissetti mi?"

"Sanırım. Çok daha iyi görünüyordu."

"O halde harika bir tavsiyeymiş."

Leslie mutlu ve rahatlamış halde arkasına yaslandı. "Biliyor musun Jess?"

"Neyi?"

"Sanırım senin sayende, Lark Creek'te artık bir buçuk arkadaşım var."

Leslie'nin arkadaş edinmeyi bu kadar önemli bulması Jess'i incitti. Onların bunca belaya değmeyeceğini Leslie ne zaman öğrenecekti? "Ah, bundan daha çok arkadaşın var."

"Hayır. Bir buçuk. Canavar Ağızlı Myers sayılmaz."

Orada, gizli yerlerinde, Jess'in içindeki hisler, tıpkı kısık ateşli ocağa alınmış bir yemek gibi fokurduyordu. Onun yalnızlığına üzülüyor fakat bir parça seviniyordu da. Leslie'nin dünyadaki tek tam arkadaşı olmak – işte buna sevinmeden duramazdı.

Jess o gece uyumaya giderken kızları uyandırmamak için ışığı yakmadığından May Belle'in ciyaklamasıyla irkildi. "Jess."

"Sen neden hâlâ uyumadın?"

"Jess. Seninle Leslie'nin saklanma yerinizi biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizi takip ettim."

Jess hemen onun yatağının yanına gitti. "Beni takip etmemeliydin!"

"Neden?" May Belle'in sesi huysuz çıkıyordu.

Jess onun omuzlarını kavradı ve onu yüzüne bakmaya zorladı. May Belle loş ışıkta korkmuş bir tavuk gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

"Beni dinle May Belle Aarons," diye fısıldadı Jess öfkeyle. "Bir daha beni takip ettiğini görürsem, senin hayatını karartırım."

"Tamam, tamam." May Belle yatağında büzüştü. "Ah, çok kabasın. Seni anneme söyleyeceğim."

"Bak May Belle, bunu yapamazsın. Leslie'yle benim nereye gittiğimizi söyleyemezsin."

May Belle burnunu çekerek yanıt verdi.

Jess onun omuzlarını yeniden kavradı. Çaresizdi. "Ciddiyim May Belle. Kimseye bir şey söyleyemezsin!" Kardeşini bıraktı. "Şimdi, beni bir daha takip ettiğini ya da anneme en ufak bir şey söylediğini duymayacağım, anladın mı?"

"Neden?"

"Çünkü eğer bunlardan birini yaparsan ben de... Jean Edwards'a senin hâlâ yatağını ıslattığını söylerim."

"Bunu yapamazsın!"

"Dene de gör bakalım."

Onu hiç takip etmeyeceği ve annesine de tek kelime etmeyeceğine dair May Belle'e İncil üstüne yemin ettirdi ama yine de uzun süre uyuyamadı. Altı yaşındaki şımarık bir çocuğa böyle bir konuda nasıl güvenebilirdi ki? Hayat bazen Jess'e bir karahindiba çiçeği gibi geliyordu. Bir yönden esen hafif bir rüzgâr her şeyi darmadağın ediveriyordu.

SEKİZ

PASKALYA

Paskalya yakın olmasına rağmen hâlâ Bayan Bessie'yi dışarıda bırakacak kadar ılık olan gece sayısı pek azdı. Üstüne üstlük bir de yağmur vardı. Mart boyunca sağanak yağmıştı. Yıllardır ilk kez nehir yatağında su vardı, üstelik az da değildi ve halatla sallanarak karşıya geçerlerken aşağı bakmak insanı bir parça korkutuyordu. Jess, Prens Terrien'i ceketinin içine saklayıp karşıya geçiriyordu ama köpek yavrusu öyle hızlı büyüyordu ki her an fermuarı patlatıp suya düşebilir ve boğulabilirdi.

Ellie ve Brenda şimdiden kilisede ne giyecekleri konusunda kavga etmeye başlamışlardı. Anneleri üç yıl önce papaza kızdığı için, Aaron ailesinin kiliseye gittiği tek zaman Paskalya'ydı ve bu çok önemliydi. Jess'in annesi fakir olduklarını söyleyip dururdu ama ailesinin görünüşü yüzünden küçük düşmemek için uzunca düşünür ve elinden geldiği kadar çok parayı buna ayırmaya uğraşırdı. Fakat çocukları yeni kıyafetler almak için Millsburg Plaza'ya götürmeden bir gün önce Jess'in babası, normalden bir gün önce Washington'dan geldi. İşten atılmıştı. Bu sene yeni kıyafet yoktu.

Ellie ve Brenda'da yangına giden araçların sirenlerini

andıran bir inilti yükseldi. "Beni kiliseye götüremezsiniz," dedi Brenda. "Giyecek hiçbir şeyim yok ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz."

"Bunun nedeni sadece şişman olman," diye homurdandı May Belle.

"Ne söylediğini duydun mu anne? Bu çocuğu öldüreceğim."

"Brenda, çeneni kapatır mısın?" dedi annesi sertçe. Sonra endişeyle devam etti: "Paskalya kıyafetlerinden daha önemli dertlerimiz var."

Babası gürültüyle ayağa kalktı ve ocaktan kendine bir fincan sade kahve doldurdu.

"Neden bir şey alamıyoruz ki?" dedi Ellie yaltaklanan bir sesle.

Brenda hemen lafa karıştı. "Bazı insanlar ne yapıyor, biliyor musunuz? Bir şey satın alıp giyiyorlar, sonra bedeninin uymadığını falan söyleyip iade ediyorlar. Mağazalar hiç zorluk çıkarmıyormuş."

Babası neredeyse kükreyerek ona döndü. "Hayatımda böyle saçma bir şey duymadım. Annen sana ağzını kapatmanı söylememiş miydi kızım?"

Brenda sustu ama pes etmeyeceğini göstermek ister gibi sakızını elinden geldiğince yüksek sesle patlattı.

Jess ağıla kaçtığı ve halinden memnun Bayan Bessie'nin yanına gittiği için mutluydu. Kapının tıklatıldığını duydu. "Jess?"

"Leslie. İçeri gir."

Leslie önce etrafa bakındı, sonra Jess'in taburesinin yanına yere oturdu. "Neler oldu?"

"Hiç sorma." Jess ineği ritmik hareketlerle sağarken kovanın dibine vuran sütün sesini dinledi.

"O kadar kötü, ha?"

"Babam işten atılmış, Brenda'yla Ellie de Paskalya'da yeni kıyafetler alamadıkları için mızmızlanıp duruyorlar."

"Ah, çok üzüldüm. Yani baban için."

Jess sırıttı. "Evet. Ben de o kızlar için pek endişelenmiyorum. Onların kilisede kendilerini nasıl göstermeye çalıştıklarını görsen miden kalkar."

"Kiliseye gittiğinizi bilmiyordum."

"Sadece Paskalya'da." Jess ineği sağlamaya odaklandı. "Sanırım bunun aptalca falan olduğunu düşünüyorsundur."

Leslie bir süre yanıt vermedi. "Ben de gitmek isterim diye düşünüyordum."

Jess süt sağmayı bıraktı. "Seni bazen hiç anlayamıyorum Leslie."

"Ah, daha önce kiliseye hiç gitmedim. Benim için yeni bir deneyim olur."

Jess işine geri döndü. "Nefret edeceksin."

"Neden?"

"Çok sıkıcı."

"Şey, kendim görmek istiyorum. Sence ailen sizinle gelmeme izin verir mi?"

"Pantolon giyemezsin."

"Benim de birkaç elbisem var Jess Aarons." Mucizeler hiç bitmeyecek miydi?

"İşte," dedi Jess. "Ağzını aç."

"Neden?"

"Sadece ağzını aç." Leslie bir kereliğine onun sözünü dinledi. Jess onun ağzına ılık süt akıttı.

"Jess Aarons!" Leslie bunu söylerken gargara yapar gibi sesler çıkardı ve süt çenesinden aktı.

"Ağzını açma. Kaliteli sütü ziyan ediyorsun."

Leslie bir yandan öksürürken bir yandan da kıkırdamaya başladı.

"Keşke bir beysbol topunu da böyle düz atmayı öğrenebilsem. İzin ver bir kez daha deneyeyim."

Leslie kıkırdamadan durmayı başardı, gözlerini kapadı ve ağzını ciddiyetle açtı.

Ama şimdi de Jess kıkırdıyordu, o yüzden elini sabit utamıyordu.

"Seni sersem! Kulağıma geldi." Leslie sırtını kamburlaştırdı ve kulağını gömleğinin koluyla sildi. Tekrar kahkahalara boğuldu.

"İşini bitirip eve dönersen çok sevineceğim." Jess'in babası kapı ağzında dikiliyordu.

"Gitsem iyi olacak," dedi Leslie sessiz sessiz. Ayağa kalktı ve kapıya gitti. "Affedersiniz." Jess'in babası, Leslie'nin geçmesi için kenara çekildi. Jess onun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama babası birkaç dakika daha dikildi, sonra arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Ellie, ancak annesi transparan gömleğini giymesine izin verirse kiliseye gideceğini söyledi, Brenda da en azından yeni bir eteği olmazsa gitmeyecekti. En sonunda Jess ve babası dışında herkesin yeni bir şeyi oldu, babası gibi Jess de bunu umursamıyordu ama bu durumu annesiyle pazarlık için kullanabileceğini düşünüyordu.

"Bana yeni bir şey alınmadığından Leslie de bizimle kiliseye gelebilir mi?"

"O kız mı?" Jess, annesinin kafasından iyi şeyler geçmediğini ve hayır demek üzere olduğunu görebiliyordu. "Kıyafetleri güzel değil."

"Anne!" –Jess'in sesi en az Ellie'ninki kadar şımarık çıkmıştı– "Leslie'nin elbisesi var. Hem de yüzlerce."

Annesinin ince suratı asıldı. Joyce Ann'in bazen yaptığı gibi alt dudağını ısırdı ve Jess'in bile zorlukla duyabileceği bir sesle konuştu. "Aile işlerimize kimsenin burnunu sokmasını istemiyorum."

Jess, ihtiyacı olan anlarda May Belle'e yaptığı gibi, kolunu annesinin omzuna dolamak istedi. "İşimize burnunu sokmayacak anne. Gerçekten."

Annesi iç geçirdi. "Şey, eğer güzel giyinecekse..."

Leslie güzel giyinmişti. Saçlarını iyice yatırmış, eski moda görünüşlü minik çiçekleri olan bluzunun üstüne mavi bir süveter giymişti. Kırmızı dizaltı çoraplarının altına parlak, kahverengi deri ayakkabılar giymişti. Jess bu ayakkabıları daha önce hiç görmemişti çünkü Leslie

okulda diğer tüm çocuklar gibi spor ayakkabı giyiyordu. Davranışları bile çok edepliydi. Her zamanki cıvıltısının yerini sakin bir ton almıştı ve Bayan Aaron'un saygısızlığa olan nefretinden haberdar olduğu için ona sürekli, "Evet efendim," ve "Hayır efendim," diye yanıt veriyordu. Leslie normalde hiç "efendim" demediği için Jess onun ne kadar zorlandığının farkındaydı.

Leslie'yle kıyaslanınca Brenda ve Ellie, sahte kuyruk takmış bir çift tavus kuşu gibi görünüyorlardı. Anneleri ve babalarıyla birlikte kamyonetin ön tarafında seyahat etme konusunda ısrar etmişlerdi, bu da Brenda'nın durumu göz önünde bulundurulunca, epey sıkışmalarına neden olmuştu. Jess, Leslie ve küçük kızlar mutluluk içinde kamyonetin arkasına doluşmuş ve babalarının koyduğu çuvalların üstüne kurulmuşlardı.

Güneş pek parlamıyordu ama uzun zamandır ilk defa yağmursuz bir güne uyandıkları için çocuklar, Bayan Edmunds'tan öğrendikleri şarkıları söylediler, hatta Joyce Ann için birkaç tane çocuk şarkısı da eklediler. Rüzgâr seslerini uzağa taşıyordu. Bu, müziğin gizemini artırıyor gibiydi, hatta Jess kamyonetin arkasında uzaklaşan dağlara bakınca kendini fazlasıyla güçlü hissediyordu. Yolculuk, özellikle Joyce Ann için fazla kısa sürdü, en sevdiği şarkının nakaratında yolculuk sona erince ağlamaya başladı. Jess onu yeniden güldürmek için biraz gıdıkladı; kamyonetin arkasından inerlerken dördünün de kızarmış yüzleriyle mutluluk içinde gülümsüyordu.

Biraz geç kalmışlardı ama bunun, en ön sıraya kadar yürürken tüm gözlerin üstlerinde olması demek olduğunu bilen Ellie ve Brenda hiç de mutsuz değillerdi. Her-

kes onlara bakacak ve kıskançlıktan çatlayacaktı. Tanrım, iğrençlerdi. Jess'in annesi de Leslie'nin onları utandırmasından korkuyordu. Jess omuzlarını kamburlaştırdı, tüm kızların arkasında ve babasının hemen önünde, sıraların arasında yürümeye başladı.

Kilise her zaman aynı görünürdü. Jess burada da okulda uyguladığı taktiği uyguluyordu: Bedeni grubun geri kalanıyla uyum içinde oturup kalkarken zihni bomboş oluyordu, belki gerçekten düşünmüyor veya hayal kurmuyordu ama en azından özgürdü.

Birkaç kere, çevresindeki pek de ahenkli olmayan şarkıya uyum sağlayarak ayağa kalktığını fark etti. Bilincinin kıyısında Leslie'nin de uyuşuk şekilde şarkılara eşlik ettiğini duydu ve arkadaşının neden bunu umursadığını merak etti.

Vaizin sesi insanı zorlayacak cinstendi. Birkaç dakika boyunca monoton şekilde gidiyor, sonra aniden haykırmaya başlıyordu. Jess her seferinde yerinden sıçrıyor ve rahatlaması için birkaç dakika geçmesi gerekiyordu. Söylediklerini dinlemediği için adamın ter içindeki kırmızı suratı, bu donuk mabet için fazla tuhaf görünüyordu onun gözüne. Sanki Joyce Ann rujuna dokunduğu için sinir krizi geçiren Brenda'yı andırıyordu.

Ellie ve Brenda'nın, kilisenin bahçesinden ayrılmaları biraz süre aldı. Jess ve Leslie önden giderek küçük kızları kamyonetin arkasına bindirdiler, sonra da oturarak beklemeye başladılar.

"Tanrım, iyi ki buraya gelmişim."

Jess şaşkınlıkla Leslie'ye baktı.

"Filmlerden bile daha iyiydi."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, hiç de değil." Gerçekten de şaka yapmıyordu. Jess bunu onun yüzünden anlayabiliyordu. "Tüm bu anlatılanlar çok ilginç, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlara zarar verecek hiçbir şey yapmamasına rağmen insanlar İsa Mesih'i öldürmek istemişler." Leslie duraksadı. "Bu gerçekten güzel bir hikâye, Abraham Lincoln ya da Sokrates hikâyeleri gibi."

"Güzel falan değil," diye araya girdi May Belle. "Bu korkutucu. Bir insanı elinden çivilemek."

"May Belle haklı." Jess zihninin en uzak köşesine uzandı. "İsa Mesih'in ölmesinin nedeni bizim günahkâr olmamız."

"Sence bu doğru mu?"

Jess dehşete düşmüştü. "Tüm bunlar kutsal kitapta yazıyor Leslie."

Leslie sanki tartışacakmış gibi ona baktı, sonra fikrini değiştirdi. "Çok çılgınca, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Sen inanmak zorundasın ama bundan nefret ediyorsun. Ben inanmak zorunda değilim ve bunu güzel buluyorum." Leslie başını bir kez daha salladı. "Bu çılgınca."

May Belle, sanki Leslie hayvanat bahçesindeki tuhaf bir yaratıkmış gibi gözlerini açarak baktı. "Kutsal kitaba inanmak zorundasın Leslie."

"Neden?" Bu içten bir soruydu. Leslie ukalalık yapmıyordu.

"Çünkü ona inanmazsan" –May Belle'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı– "Öldüğünde cehenneme gidersin."

"Böyle bir şey nereden duymuş olabilir?" Leslie, sanki

Jess'i, kardeşine kötü bir şey yapmış da onu suçlayacakmış gibi ona baktı. Jess onun sesi ve sözleri yüzünden terlediğini hissetti.

Jess gözlerini kaçırarak çuvala baktı ve köşesiyle oynamaya başladı.

"Bu doğru, değil mi Jess?" May Belle'in ciyaklayan sesi talepkârdı. "Eğer kutsal kitaba inanmazsan Tanrı seni lanetler."

Jess yüzündeki saçları geriye doğru itti. "Sanırım öyle," diye mırıldandı.

"Ben buna inanmıyorum," dedi Leslie. "Bence siz İncil'i okumamışsınız bile."

"Ben çoğunu okudum," dedi Jess çuvalın köşesiyle oynamaya devam ederek. "Bizim evdeki tek kitap oydu." Leslie'ye baktı ve hafifçe gülümsedi.

O da gülümsedi. "Tamam," dedi. "Ama yine de Tanrı'nın insanları cehenneme göndereceğine inanmıyorum."

İkisi de May Belle'in endişe dolu sesini duymazdan gelmeye çalışarak birbirlerine gülümsediler. "Ama Leslie," diye ısrar etti küçük kız. "Ama ya ölürsen? Sen ölürsen ne olacak?"

DOKUZ

ŞEYTANİ BÜYÜ

Paskalya'nın başladığı pazartesi günü yağmur yağmaya başladı. Sanki doğa, çocukların bir haftalık kısacık tatilini mahvetmeye uğraşıyordu. Jess ve Leslie, Burke'lerin verandasında oturmuş, geçen bir kamyonun arka tarafa çamur sıçratan tekerleklerini izliyorlardı.

"Bu saatte seksen kilometre bile değil," diye homurdandı Jess.

Tam o sırada arabanın camından dışarı bir şey atıldı. Leslie ayağa fırladı. "Çöplük böceği!" diye bağırdı çoktan uzaklaşmış olan arabaya.

Jess de ayağa kalktı. "Ne yapmak istersin?"

"Terabithia'ya gitmek istiyorum," dedi Leslie üzüntüyle yağmuru izleyerek.

Jess, "Ne olacak ki, hadi gidelim," dedi.

Leslie aniden gülümseyerek, "Tamam," diye yanıt verdi. "Neden olmasın."

Leslie botlarını ve yağmurluğunu giydi, şemsiyeye şöyle bir baktı. "Sence elimizde şemsiyeyle karşı tarafa sallanarak geçebilir miyiz?"

Jess başını iki yana salladı. "Hayır."

"Sizin eve uğrayıp botlarınla yağmurluğunu alalım."

Jess omuzlarını silkti. "Artık hiçbiri üzerime olmuyor. Ben böyle geleceğim."

"Sana Bill'in eski paltolarından birini getireyim." Merdivenlere koştu. O sırada koridorda Judy göründü.

"Siz çocuklar ne yapıyorsunuz?" Jess'in annesi de aynı cümleyi kurardı ama kulağa hiç böyle gelmezdi. Judy konuşurken gözleri dalgın bakıyor, sesi sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyordu.

"Seni rahatsız etmek istemedik Judy."

"Sorun değil, zaten tıkandım. Bıraksam iyi olacak. Yemek yediniz mi?"

"Sorun değil Judy. Biz hallederiz."

Judy'nin gözleri hafifçe odaklandı. "Botlarını giymişsin."

Leslie ayaklarına baktı. "Ah, evet," dedi, sanki kendi de botlarını ilk kez görüyormuş gibi. "Belki biraz dışarı çıkarız diye düşündük."

"Yine mi yağmur yağıyor?"

"Evet."

"Ben de eskiden yağmurda yürürdüm." Judy, May Belle'in uykuda yaptığı gibi gülümsedi. "Eh, eğer ikiniz altından kalkabilirse..."

"Elbette."

"Bill döndü mü?"

"Hayır. Geç kalacağını söyledi. Endişelenme."

"Tamam," dedi Judy. Aniden, "Ah," dedi ve gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ah!" Neredeyse koşarak odasına girdi ve az sonra daktilonun tıkırtıları duyulmaya başladı.

Leslie sırıttı. "Tıkanıklık geçti."

Jess, bütün gün televizyon ekranına bakmak yerine zih-

ninde hikâyeler oluşturan bir anneye sahip olmanın nasıl hissettirdiğini merak etti. Dolaptan bir şeyler çıkaran Leslie'nin yanına gitti. Leslie ona bej bir yağmurluk ve tuhaf, yuvarlak, siyah bir şapka verdi.

"Bot yok." Sesi dolabın derinliklerinden geliyordu ve paltolar yüzünden oldukça az duyuluyordu. "Bir çift tampona ne dersin?"

"Bir çift ne?"

Leslie başını paltoların arasından çıkardı. "Krampon. Krampon." Ayakkabıları uzattı. Jess'in ayağına uyacak gibi görünüyordu.

"Yok. Çamurda kaybederim. Ben çıplak ayakla giderim."

"Hey," dedi Leslie dolaptan tamamen çıkarak. "Ben de."

Yerler soğuktu. Buz gibi çamur ayaklarını acıtıyordu, o yüzden çamur birikintilerinden sular sıçratarak koşmaya başladılar. P.T. de önlerinde bir kahverengi denizden diğerine atılıyor, fazla ilerleyince dönüp diğer ikisini bekliyor, ayaklarının dibine kadar geliyor ve koşarken zaten çamurlu olan pantolonlarını iyice çamurluyordu.

Nehrin kenarına geldiklerinde durdular. Bu muhteşem bir manzaraydı. Televizyonlarda gördükleri macera filmlerindeki sahnelere benziyordu. Uzun zamandır kuru olan nehir yatağında şimdi üç metre genişliğinde su gürlüyor, kenardan topladığı dalları ve kütükleri beraberinde sürüklüyordu.

"Vay be." Leslie'nin sesi saygı doluydu.

"Evet." Jess başını kaldırıp halata baktı. Hâlâ yaban elması ağacının dalında asılıydı. Jess'in midesi düğümlendi. "Belki bugün gitmeyi unutsak iyi olur."

"Hadi Jess. Bunu yapabiliriz." Leslie'nin yağmurluğunun kapüşonu geriye düşmüş, saçları alnına yapışmıştı. Eliyle yanaklarını ve gözlerini sildi, sonra halata tutundu. Sol eliyle yağmurluğunun önünü açtı. "İşte," dedi. "Benim için P.T.'yi buraya sıkıştırır mısın?"

"Onu ben taşırım Leslie."

"O yağmurluğun dibinden kayıp düşer." Leslie gitmek için sabırsızlanıyordu, o yüzden Jess sırılsıklam olmuş köpeği aldı ve Leslie'nin yağmurluğunun içine tıkıştırdı.

"Onu sol elinle arkasından tutup sağ elinle sallanmalısın, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, biliyorum." Leslie koşmaya başlamak için geriye doğru birkaç adım attı.

"Sıkı tutun."

"Tanrım, Jess."

Jess sustu. Gözlerini de kapatmak istiyordu. Ama kendini zorlayarak Leslie'nin koşmasını, atlamasını, halatla sallanmasını, kendini bırakmasını ve diğer kıyıya zarafetle inmesini seyretti.

"Yakala!"

Jess elini uzattı ama Leslie'yle P.T.'yi izleyip halata yoğunlaşmadığından, halat ellerinin arasından kaydı ve ulaşamayacağı bir uzaklıkta sallanmaya başladı. Jess zıplayarak ipi tuttu ve suyun görüntüsüyle sesini umursamamaya çalıştı. Geriye doğru birkaç adım attı, sonra ileri doğru koşmaya başladı. Soğuk su bir an için çıplak ayaklarını yaladı ama sonra Jess havalandı ve karşı tarafa tuhaf bir şekilde, poposunun üstünde indi. P.T. hemen onun üstüne zıpladı. Çamurlu ayakları bej yağmurluğun üstünde, pembe dili de Jess'in ıslak suratındaydı.

Leslie'nin gözleri parlıyordu. "Kalk!" –Zorlukla gülümsemesini bastırdı– "Kalk, Terabithia'nın kralı ve bize krallığıma giden yolu göster."

Terabithia'nın kralı burnunu çekti ve elinin tersiyle yüzünü sildi. "Kalkacağım," diye yanıt verdi gururla, "önce kraliçemizin bu sersem köpeği üstümden çekmesi gerek."

Terabithia'ya salı ve çarşamba günleri de gittiler. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu ve çarşamba günü nehir yatağı artık yaban elması ağacının gövdesini yutmuştu. Çocuklar Terabithia'ya gitmek için bileklerine kadar suyun içinde sallanmak zorunda kaldılar. Karşı kıyıda Jess daha dikkatli davranarak ayaklarının üstüne indi. Büyülü bir krallıkta da olsa, soğuk ve ıslak pantolonla bir saat oturmak hiç eğlenceli değildi.

Suyun seviyesi arttıkça Jess'in karşıya geçme korkusu da artıyordu. Leslie hiçbir zaman tereddüt etmiyor, bu yüzden de Jess karşıya geçmekten vazgeçemiyordu. Bedenini halatta sallanması konusunda zorlasa da zihni geri dönmek istiyor, Joyce Ann'in annesinin eteğine sarıldığı gibi, yaban elmasının gövdesine sarılmayı arzuluyordu.

Çarşamba günü kalede otururlarken yağmur birdenbire öyle bastırdı ki, buz gibi damlalar, yaptıkları sığınağın çatısından içeri akın etmeye başladı. Jess kendini korumaya uğraştı ama bu korkunç düşmandan kaçmanın yolu yoktu.

"Aklımda ne var, biliyor musunuz kralım?" Leslie teneke kutulardan birinin içindekileri boşalttı ve kutuyu en kötü sızıntının altına koydu.

"Ne?"

"Bana sorarsanız şeytan, krallığımızın üstüne kara bir lanet salmış."

"Kahrolası meteoroloji bürosu." Jess loş ışıkta, Leslie'nin kraliçelere yaraşır duruşuyla beklediğini gördü. Bu ifadeyi genellikle yenilmiş düşmanları karşısında kullanırdı. Şaka yapmak niyetinde falan değildi. Jess o an krala hiç benzemeyen duruşundan pişmanlık duydu.

Leslie bunu görmezden geldi. "Hemen kutsal çamlığa gidelim, yüce ruhlara bu şeytanın hangisi olduğunu ve onunla nasıl savaşacağımızı soralım. İşin aslı, krallığımıza dökülen bu yağmurun hiç de sıradan bir yağmur olmadığına inanıyorum."

Jess, "Haklısınız kraliçem," diye mırıldandı ve kalenin alçak girişinden sürünerek dışarı çıktı.

Çamların altında yağmur bile gücünü kaybetmiş görünüyordu. Süzülen güneş ışığı da olmadığında koru neredeyse karanlıktı ve başlarının üstündeki çam iğnelerine çarpan damlalar tuhaf, ahenksiz bir melodi oluşturuyordu. Korku Jess'in midesine, soğuk, sindirilmemiş bir hamur parçası gibi oturdu.

Leslie kollarını kaldırdı ve yüzünü bu karanlık, yeşil tenteye çevirdi. "Ah, çamlığın ruhları," diye ciddiyetle başladı sözlerine. "Şu anda bilinmeyen, kötücül bir kuvvetin etkisinde olan sevgili krallığımız için size geldik. Bize bu korkunç şeytanı tanıyacak bilgeliği ve onu yok edecek gücü bahşedin." Jess'i dirseğiyle dürttü.

Jess de kollarını kaldırdı. "Hımm. Şey." Leslie'nin sert, sivri dirseğini bir kez daha hissetti. "Hımm. Evet. Lütfen dinleyin yüce ruhlar."

Leslie memnun olmuş gibi görünüyordu. En azından Jess'i bir kez daha dürtmemişti. Sanki konuşan birini dinlermiş gibi sessiz bir saygıyla dikiliyordu. Jess, soğuk

yüzünden mi yoksa bulunduğu ortam yüzünden mi bilinmez, titriyordu. Fakat Leslie çamlığı terk etmek üzere arkasını dönünce çok memnun oldu. Jess'in tüm düşünebildiği kuru kıyafetler, bir fincan sıcak kahve ve belki televizyonun önünde birkaç saat boyunca yatmaktı. Terabithia'nın kralı olmayı hak etmediği gün gibi açıktı. Uzun ağaçlar ve birazcık sudan korkan kral nerede görülmüştü ki?

Dere yatağının üstünde sallanarak karşıya geçerken korkamayacak kadar kendinden nefret ediyordu. Yolun yarısında aşağı baktı, gürleyen sulara dil çıkardı. Koca kötü kurttan kim korkar? La la la laaa, dedi kendi kendine, sonra hızla başını kaldırıp ağaca baktı.

Çamur birikintileri ve ıslak çimenlerin arasında tepeye tırmanırken Jess ayaklarını sertçe yere vuruyordu. Sol, sol, diyordu içinden. Sol tarafım soğan sağ tarafım sarımsak...

"Kıyafetlerimizi değiştirip televizyon izleyelim mi? Sizin evde başka bir şey de yapabiliriz."

Jess, Leslie'ye sarılmak istedi. "Bize kahve yaparım," dedi neşeyle.

Leslie gülerek, "Iyk," dedi ve eski Perkins Binası'na doğru koşmaya başladı. O zarif koşuşu ne çamur ne de su mahvedebilirdi.

Çarşamba gecesi yatağına yattığında Jess rahatlayabileceğini, her şey yoluna gireceğini düşünüyordu ama gecenin bir yarısı, yağmurun hâlâ yağdığını fark ederek korkuyla uyandı. Leslie'ye, Terabithia'ya gitmek istemediğini söyleyebilirdi. Ne de olsa Leslie ona, Bill'le ev üzerinde

çalıştıklarını söylemişti. Ve Jess ona soru sormamıştı. Leslie'ye gitmekten korktuğunu söylemeyi o kadar da umursamıyordu, asıl umursadığı korkuyor olmasıydı. Sanki büyük bir parçası eksik olarak yaratılmış gibiydi – tıpkı May Belle'in, birinin gözünün, yanağının ve çenesinin yerinde kocaman bir boşluk bulunan yapbozları gibi. Tanrım, bu kadar yüreksiz olmak yerine bir kolu olmasa daha iyiydi. Gecenin devamında neredeyse hiç uyumadı, korkunç yağmuru dinliyor ve sular ne kadar yükselirse yükselsin Leslie'nin yine de karşıya geçmek isteyeceğini biliyordu.

ON

MÜKEMMEL GÜN

Babasının kamyonetini çalıştırdığını duydu. Gidecek bir işi olmasa da Jess'in babası her sabah iş aramak için erkenden evden çıkıyordu. Bazen tüm gün boyunca işçi bulma kurumunda bekliyor, şanslı olduğu zamanlarda ise mobilya indirme veya temizlik gibi gündelik bir iş buluyordu.

Jess uyanıktı. O da kalkabilirdi. Bayan Bessie'yi sağabilir ve besleyebilir, onunla günlük işini bitirmiş olurdu. Yataktan kalktı, bir tişört kaptı ve tulumunu giydi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Uykuya dön May Belle."

"Uyuyamıyorum. Yağmur çok gürültülü."

"Tamam, kalk o zaman."

"Neden bana karşı bu kadar kabasın?"

"Çeneni kapatır mısın May Belle? O koca ağzınla evdeki herkesi uyandıracaksın."

Joyce Ann olsa haykırmaya başlardı ama May Belle yüzünü astı.

"Ah, hadi ama," dedi Jess. "Ben gidip Bayan Bessie'yi sağacağım. Sonra sesini açmadan birlikte çizgi film izleriz."

Brenda ne kadar şişmansa May Belle de o kadar cılız-

dı. İç çamaşırlarıyla bir an odanın ortasında, beyaz ve ürpermiş teniyle dikildi. Gözleri hâlâ uyku yüzünden şişti ve kumral saçları, tıpkı kış dalındaki bir sincap yuvası gibi kabarmıştı. Jess, kardeşine samimi bir şefkatle bakarak, bu dünyanın en çirkin çocuğu olmalı, diye düşündü.

May Belle kot pantolonunu Jess'in suratına fırlattı. "Anneme söyleyeceğim."

Jess pantolonu ona geri attı. "Ne söyleyeceksin?"

"Üzerimde elbiselerim yokken dikilip bana baktığını."

Tanrım, bunun Jess'in hoşuna gittiğini sanmıştı. Jess, "Yaa, tabii," dedi, May Belle'in başka bir şey fırlatamaması için kapıya doğru giderek. "Senin gibi güzel kız olunca kendimi tutamıyorum." Mutfağa geçerken, kardeşinin kıkırdadığını duyabiliyordu.

Ağıl, Bayan Bessie'nin tanıdık kokusuyla dolmuştu. Jess onu nazikçe kenara itti, taburesini hayvanın yanına, kovayı da altına koydu. Ağılın metal çatısına vuran yağmurla kovaya dökülen sütün sesleri birbirine karıştı. Keşke yağmur kesilseydi. Jess alnını Bayan Bessie'nin ılık gövdesine yasladı. İnekler acaba hiç korkar mı, gerçekten korkar mı, diye merak etti. Bayan Bessie'nin P.T.'den ürktüğünü görmüştü ama o farklıydı. Ayaklarınızın yanında havlayan bir köpek anlık bir tehdittir fakat Jess'le Bayan Bessie arasındaki fark, P.T. ortada değilken Bayan Bessie'nin son derece sakin, uyuşukça geviş getirmesiydi. Merak ve endişeyle eski Perkins Binası'na dönüp dönüp bakmıyordu. Midesi endişeyle düğümlenirken parmak uçlarında hareket etmiyordu.

Jess başını ineğin sağrısı boyunca hareket ettirdi ve iç geçirdi. Eğer yaz geldiğinde nehir yatağında hâlâ su olur-

sa, Leslie'den ona yüzme öğretmesini isteyebilirdi. Peki bu nasıl, dedi kendi kendine. Bu eski korkuyu omuzlarından tutup iyice silkeleyeceğim. Belki scuba dalışını bile öğrenirim. Jess ürperdi. Belki cesaretle doğmamış olabilirdi ama öyle ölmesi de gerekmiyordu. Hey, belki de tıp okuluna gidip kendine cesaret nakli yaptırabilirdi. Hayır doktor, gayet iyi bir kalbim var. İhtiyacım olan şey cesaret nakli. Ne dersiniz? Gülümsedi. Leslie'ye cesaret nakli istediğini söylemeliydi. Böyle saçmalıklar onun hoşuna giderdi. Elbette –sağılan sütün ritmini saçını yüzünden çekmek için kısa süreliğine bozdu–, elbette bana asıl gereken beyin nakli. Leslie'yi tanıyorum. Nehrin suyu alçalmadan karşıya geçmek istemediğimi söylersem beni yargılamayacağını, benimle dalga geçmeyeceğini biliyorum. Tüm söylemem gereken şu: "Leslie, ben bugün oraya gitmek istemiyorum." Bu kadar işte. Çocuk oyuncağı. "Leslie, ben bugün oraya gitmek istemiyorum." "Neden?" "Neden mi? Çünkü, çünkü, şey, çünkü..."

"Sana en az üç kez seslendim." May Belle, Ellie'nin şımarık hareketlerini taklit ediyordu.

"Neden seslendin?"

"Bir kadın seni telefona istiyor. Buraya gelmek için giyinmek zorunda kaldım."

Jess'e hiç telefon gelmezdi ki. Leslie onu sadece bir kez aramıştı, o zaman da Brenda, Jess'in sevgilisi hakkında şarkılar söyleyerek dans etmeye başlamıştı, bu yüzden Leslie onunla konuşmak istediğinde Jess'in evine gelmenin daha mantıklı olduğuna karar vermişti.

"Bayan Edmunds'a benzettim."

Arayan gerçekten de Bayan Edmunds'tu. "Jess?" Sesi

telefondan ipek gibi dökülüyordu. "Hava ne kötü, değil mi?"

"Evet öğretmenim." Jess, öğretmeni sesinin titrediğini duyar diye daha fazla konuşmaktan çekindi.

"Washington'a gitmeyi düşünüyordum, belki Smithsonian ya da Ulusal Galeri'ye giderim. Benimle gelmek ister misin?"

Jess soğuk terler dökmeye başladı.

"Jess?"

Jess dudaklarını yaladı ve saçını gözünün önünden çekti.

"Jess, orada mısın?"

"Evet öğretmenim." Jess, konuşmaya devam edebilmek için derin bir nefes almayı denedi.

"Benimle gelmek ister misin?"

Tanrım. "Evet öğretmenim."

"İzin alman gerekiyor mu?" diye sordu öğretmeni nazikçe.

"Evet, evet öğretmenim." Jess nasıl olduysa kendini telefonun kordonuna dolamayı başarmıştı. "Evet öğretmenim. Bir... bir dakika." Kendini kordondan kurtardı, telefonu sessizce elinden bıraktı ve parmak uçlarında yürüyerek annesiyle babasının odasına gitti. Annesinin sırtı, pamuklu yorganın altında koca bir kambur gibi görünüyordu. Jess onun omzunu nazikçe sarstı. "Anne?" Neredeyse fısıldıyordu. Soruyu onu tam olarak uyandırmadan sormak niyetindeydi. Eğer annesi uyanır ve bu konuyu düşünürse büyük ihtimalle hayır derdi.

Annesi sesle yerinden zıpladı ama sonra yeniden rahatladı, tam olarak uyanmamıştı.

"Öğretmenim onunla birlikte Washington'a, Smithsonian'a gitmemi istiyor."

"Washington mu?" Annesinin kelimeleri peltekti.

"Evet. Okul için." Jess annesinin kolunu okşadı. "Çok geç kalmam. Olur mu?"

"Hımm."

"Endişelenme. Sütü sağdım."

"Hımm." Annesi yorganı başına kadar çekti ve sırtını döndü.

Jess sessizce telefona gitti. "Tamam Bayan Edmunds. Gelebilirim."

"Harika. Seni yirmi dakika içinde alırım. Sizin eve nasıl geleceğimi tarif etsen yeter."

Jess öğretmeninin arabasını gördüğü anda mutfak kapısından fırladı ve yağmurun altında Bayan Edmunds'la yarı yolda buluştu. Jess yola çıktıktan sonra annesi bütün

detayları May Belle'den öğrenebilirdi. Jess, May Belle'in gözünü televizyondan ayırmamasına memnundu. Evden uzaklaşmadan, kardeşinin annesini uyandırmasını istemiyordu. Annesinin arkasından bağırmaya başlayacağından korktuğu için arabaya binip ana yola çıktıktan sonra bile arkasına bakamadı.

Araba Millsburg'u geçerken Jess, öğretmenine Leslie'nin de gelmesini teklif etmediğini hatırladı. Bunu düşündüğünde, bu minik ve rahat arabada Bayan Edmunds'la baş başa olmaktan gizli bir zevk aldığını inkâr edemedi. Öğretmeni, iki eli de direksiyonun tepesinde, ileri bakıyor ve arabayı dikkatle sürüyordu. Tekerlekler mırıldanıyor ve cam silecekleri mutlu bir ritimle salınıyordu. Araba ılıktı ve Bayan Edmunds'un kokusuyla doluydu. Jess, elleri dizlerinin arasında, emniyet kemeri göğsünün üstünde sıkıca bağlı, oturuyordu.

"Ah bu yağmur," dedi Bayan Edmunds. "Beni deli ediyor."

"Evet öğretmenim," dedi Jess neşeyle.

"Seni de, ha?" Öğretmeni ona kısaca gülümsedi.

Bu yakınlık Jess'in başını döndürmüştü. Başını salladı.

"Daha önce Ulusal Galeri'ye gitmiş miydin?"

"Hayır öğretmenim." Daha önce Washington'a da hiç gitmemişti ama Bayan Edmunds'un bunu sormamasını umdu.

Öğretmeni yeniden gülümsedi. "Bu bir sanat galerisine ilk gidişin mi?"

"Evet."

"Harika," dedi Bayan Edmunds. "İşte hayatın yaşamaya değer olduğunun kanıtı." Jess onun ne demek istediğini

anlamadı ama çok da umursamadı. Bayan Edmunds'un onun yanında mutlu olduğunu biliyordu ve bu Jess için yeterliydi.

Jess yağmurda bile ünlü anıt ve binaları seçebiliyor, kitapların onları nasıl gösterdiğine hayret ediyordu. Tepedeki Lee Malikânesi, köprü, ayrıca daha iyi görebilsin diye şehirde iki tur attıkları, şehri izleyen Abraham Lincoln, Beyaz Saray, dikilitaş ve diğer uçtaki kongre binası. Leslie bu yerlerin her birini milyonlarca kez görmüş olmalıydı. Hatta babası kongre üyesi olan biriyle aynı sınıfa bile gitmişti. Jess, Bayan Edmunds'a, Leslie'nin gerçek bir kongre üyesinin yakın arkadaşı olduğunu bir ara söyleyecekti. Bayan Edmunds, Leslie'den hep hoşlanmıştı.

Galeriye girmek tıpkı çam korusuna girmek gibiydi; devasa tonozlu mermer, ufak havuzdan yükselen serinlik ve çevrede yetişen yeşillikler. İki çocuk annelerinin elinden kurtulmuş, birbirlerine bağırarak koşturuyorlardı. Jess onları yakalayıp böylesine kutsal bir mekânda nasıl davranmaları gerektiğini söyleyemedi.

Sonra tabloları gördü, her bir oda, her kat bunlarla doluydu. Renkler, şekiller ve mekânın muazzamlığı yüzünden sarhoş gibiydi; tabii bir de sürekli yanında olan Bayan Edmunds'un sesi ve parfümü yüzünden. Bayan Edmunds soru sormak ya da bir açıklama yapmak için ona doğru eğilip yüzünü yaklaştırdığında, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Erkekler tablolar yerine ona bakıyorlardı ve Jess, Bayan Edmunds'un yanında olduğu için bu adamların onu kıskandıklarını hissetti.

Kafeteryada geç bir öğle yemeği yediler. Öğretmeni yemekten bahsedince Jess dehşet içinde, paraya ihtiyacı ol-

duğunu fark etti ve yanında para getirmediğini ona nasıl açıklayacağını düşündü, zaten getirecek parası da yoktu. Ama Jess ne söyleyeceğini düşünürken Bayan Edmunds, "Yemeği kimin ısmarlayacağı konusunda tartışma istemiyorum," dedi. "Ben özgür bir kadınım, Jess Aarons. Bir erkeği davet ediyorsam, yemeği ben ısmarlarım."

Jess en sonunda faturayı ödemek zorunda kalmayacağı şekilde nasıl itiraz edebileceğini düşündü ama bunu başaramadı ve kendini tahmin ettiğinden çok daha pahalı, üç dolarlık yemek yerken buldu. Yarın Leslie'ye nasıl davranması gerektiğini danışacaktı.

Yemekten sonra dinozorları ve Kızılderilileri görmek için sağanak yağmur altında Smithsonian'a gittiler. Hazırlanmış camekânların birinde, bizon derilerine sarınarak kendilerini gizlemiş bir grup Kızılderilinin, bir bizon sürüsünü korkutarak, hayvanları yakalayıp öldürmek için bekleyen başka Kızılderilileri bir uçuruma sürükledikleri bir sahne gördüler. Bu Jess'in resimlerinin kâbus dolu üç boyutlu versiyonu gibiydi. Bu görüntüye bakınca Jess korkutucu bir yakınlık hissetti.

"Muhteşem, değil mi?" dedi Bayan Edmunds. Sahneye bakmak için eğildiğinde saçları Jess'in yanağına sürtündü.

Jess yanağına dokundu. "Evet öğretmenim." Kendi kendine, bundan hoşlandığımı sanmıyorum, dedi ama kendini geri çekemiyordu.

Binadan çıktıklarında, pırıl pırıl bir bahar güneşiyle karşılaştılar. Jess kamaşan gözlerini kırpıştırdı.

"Vay be!" dedi Bayan Edmunds. "Bir mucize! Şu güneşe bak! Güneşin bir mağaraya saklanıp bir daha ortaya çıkmamaya yemin ettiğini düşünmeye başlamıştım, tıpkı Japon efsanesindeki gibi."

Jess kendisini yeniden iyi hissediyordu. Güneşli dönüş yolu boyunca Bayan Edmunds üniversitedeyken Japonya'da okuduğu bir yıl hakkında komik hikâyeler anlattı, bütün erkeklerin ondan kısa olduğunu ve tuvaleti nasıl kullanacağını bir türlü öğrenemediğini söyledi.

Jess rahatlamıştı. Leslie'ye anlatacağı ve soracağı çok şey vardı. Annesinin ne kadar kızgın olduğu önemli değildi. Bunu atlatacaktı. Buna değmişti. Jess hayatının bu tek mükemmel günü için her türlü bedeli ödemeye razıydı.

Eski Perkins Binası'na varmadan önceki virajda Jess, "Beni burada bırakın Bayan Edmunds," dedi. "İçeri girmeye çalışmayın. Çamura saplanabilirsiniz."

"Tamam Jess," dedi öğretmeni. Arabayı kenara çekti. "Bu güzel gün için teşekkür ederim."

Batan güneşin ön camdaki yansıması Jess'in gözünü aldı. Döndü ve Bayan Edmunds'la göz göze geldi. "Hayır öğretmenim." Sesi ince ve tuhaf çıkmıştı. Boğazını temizledi. "Hayır öğretmenim, *ben* teşekkür ederim. Şey..." Ona gerçekten teşekkür edemeden ayrılmak istemiyordu ama doğru kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Elbette bu kelimeler çok daha sonra, yatağa yattığında ya da kalede otururken aklına gelecekti. "Şey..." Kapıyı açtı ve arabadan indi. "Gelecek cuma görüşürüz."

Bayan Edmunds başını sallayarak gülümsedi. "Görüşürüz."

Jess gözden kaybolana kadar arabayı izledi, sonra arkasını dönerek var gücüyle eve koştu. İçindeki mutluluk öyle büyüktü ki ayakları yerden kesilip tıpkı rüyalarında olduğu gibi uçmaya başlarsa şaşırmayacaktı.

Yanlış giden bir şey olduğunu anlayana kadar mutfağın

ortasına gelmişti bile. Babasının kamyoneti kapının önündeydi ama oturma odasına girip herkesin orada oturduğunu görene kadar Jess bunu idrak edemedi. Annesi, babası ve küçük kızlar mutfak masasında, Ellie'yle Brenda da koltukta oturuyorlardı. Masada yemek yoktu. Televizyon izlemiyorlardı. Televizyon açık bile değildi. Jess herkes dönüp ona bakana kadar bir süre hareketsizce dikildi.

Annesi bir anda kulakları sağır eden bir haykırışla, "Aman Tanrım. Aman Tanrım," dedi. Başı ellerinin arasında, bunu defalarca söyledi. Jess'in babası kolunu tuhaf şekilde ona doladı ama gözlerini Jess'ten ayırmadı.

May Belle, sanki bunu defalarca tekrarlamış ve kimse onu dinlememiş gibi inatla ve sessizce, "Bir yere gittiğini söylemiştim," dedi.

Jess, sanki karanlık bir borunun içini görmeye çalışır gibi dikkatle baktı. Onlara ne soracağını bile bilmiyordu. "Ne–?" diyerek konuşmaya çalıştı.

Brenda'nın aksi sesi odayı doldurdu. "Kız arkadaşın öldü ve annem senin de öldüğünü sandı."

ON BİR

HAYIR!

Jess'in başının içinde bir şeyler dönmeye başladı. Ağzını açtı ama boğazı öyle kuruydu ki dışarı tek kelime çıkmadı. Birilerinin ona yardım etmesini bekler gibi sırayla herkesin yüzüne baktı.

En sonunda, karısının elini okşayan iri eli ve bu hareketi izleyen gözleriyle babası konuştu. "Burke'lerin kızını bu sabah nehir yatağında bulmuşlar."

"Hayır," dedi Jess en sonunda konuşmayı başararak. "Leslie boğulmaz ki. O gerçekten çok iyi bir yüzücü."

"Siz çocukların sallandığı şu halat kopmuş." Babası sessizce ve hızlıca devam etti. "Düştüğü zaman kafasını vurmuş olabileceğini düşünüyorlar."

"Hayır." Jess başını iki yana salladı. "Hayır."

Babası başını kaldırıp ona baktı. "Çok üzgünüm evlat."

"Hayır!" Jess artık haykırıyordu. "Sana inanmıyorum. Bana yalan söylüyorsun!" Ona hak vermeleri için diğerlerine baktı. Fakat gözleri dehşetle irileşmiş olan May Belle dışında herkesin bakışları yerdeydi. *Ama Leslie, ya gerçekten öldüysen?*

"Hayır," dedi Jess doğruca May Belle'e bakarak. "Bu

bir yalan. Leslie ölmedi." Arkasını dönerek hızla kapıdan çıktı ve sinekliği ardından gürültüyle çarptı. Çakılların üstünden koşarak ana yola çıktı, sonra Washington ve Millsburg'den –ve eski Perkins Binası'ndan– uzaklaşarak batıya doğru koşmaya başladı. Yaklaşan bir araba korna çaldı, kenara çekti, tekrar korna çaldı ama Jess bunu fark etmedi bile.

Leslie–öldü–kız–arkadaş–halat–koptu–düştü–sen–sen–sen. Kelimeler zihninde mısır patlakları gibi dağılıyordu. *Tanrım–öldü–Leslie–öldü–sen.* Koşarken tökezledi ama koşmaya devam etti, durmaktan korkuyordu. Bir şekilde, koşmanın Leslie'yi ölü olmaktan kurtaran tek şey olduğunu hissediyordu. Bu ona bağlıydı. Koşmaya devam etmeliydi.

Arkasında kamyonetin hırıltısını duydu ama dönemedi. Daha hızlı koşmaya çalıştı fakat babası onu geçerek kamyoneti önüne kırdı, sonra arabadan inerek Jess'e doğru koşmaya başladı. Jess'i sanki bir bebekmiş gibi kollarının arasına aldı. İlk birkaç saniye boyunca Jess onun kuvvetli kollarına karşı direndi ve tekmeler savurdu. Sonra da beyninin bir köşesinde, dışarı çıkmak için bekleyen hissizliğe yenik düştü.

Ağırlığını kamyonetin kapısına verdi ve başının cama üst üste çarpmasına izin verdi. Babası konuşmadan araba sürüyordu, bir kez boğazını temizledi ancak Jess'e baktı ve ağzını kapalı tuttu.

Evin önüne geldiklerinde babası sessizce oturmaya devam etti. Jess onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordu, o yüzden kapıyı açarak arabadan indi ve bütün vücudunu ele geçiren hissizlikle eve girip yatağına uzandı.

Uyanmış, aniden evin karanlık durağanlığının içinde bulmuştu kendini. Yatakta doğruldu, yağmurluğundan ayakkabılarına kadar tamamen giyinik olmasına rağmen titriyordu. Yandaki yataktaki kızların, sessizlikte tuhaf şekilde gürültülü ve düzensiz nefeslerini duydu. Onu uyandıran bir rüya olmalıydı ama ne olduğunu hatırlamıyordu. Yalnızca hissettiği dehşeti hatırlıyordu. Perdesiz pencereden, dans eden binlerce yıldızı ve devasa ayı görebiliyordu.

Aklına, birinin ona Leslie'nin öldüğünü söylediği geldi. Ama şimdi bunun korkunç bir rüyanın parçası olduğunu biliyordu. O nasıl ölmemişse Leslie de ölmüş olamazdı. Fakat kelimeler zihninde soğuk bir rüzgârla savrulan yapraklar gibi dolanıp duruyordu. Eğer şimdi kalkıp eski Perkins Binası'na gitse ve kapıyı çalsa, Leslie kapıyı açar P.T. de ayın çevresindeki bir yıldız gibi onun ayaklarının dibinde zıplardı. Bu güzel bir geceydi. Belki tepeyi ve tarlaları koşarak aşar, Terabithia'ya doğru sallanırlardı.

Oraya hiç karanlıkta gitmemişlerdi. Fakat ay etrafı kaleyi bulabilecekleri kadar aydınlatıyordu ve Jess ona Washington'da geçen gününü anlatabilirdi. Özür de dilerdi. Onu da çağırmamanın ne kadar aptalca olduğunu söylerdi. Jess, Leslie ve Bayan Edmunds harika bir gün geçirebilirlerdi – elbette o ve Bayan Edmunds'un baş başa geçirdikleri gün gibi olmazdı ama yine de iyi, yine de mükemmel olurdu. Bayan Edmunds ve Leslie birbirlerini çok severlerdi. Leslie'yi de yanlarında götürmek çok eğlenceli olurdu. *Gerçekten çok üzgünüm Leslie.* Jess ceketini ve ayakkabılarını çıkardı, yorganın altına girdi. *Seni çağırmayı düşünmemem gerçekten çok aptalcaydı.*

Sorun değil, derdi Leslie. *Ben Washington'a binlerce kez gittim.*

Her nasılsa tüm Washington'da Leslie'nin görmediği bir tek şey olurdu ve Jess ona ölüme giden minik bizonları anlatırdı.

Birden Jess'in midesi üşüdü. Bunun bizonla, düşmekle, ölmekle bir ilgisi vardı. Leslie'yi bugün Washington'a davet etmeyi unutmasının nedeniyle bir ilgisi vardı.

Tuhaf bir şey duymak ister misin?

Ne? diye sordu Leslie.

Ben bu sabah Terabithia'ya gitmekten korktum.

Soğukluk Jess'in midesinden gövdesine doğru yayılıyordu. Döndü ve karnının üstüne yattı. Belki de şimdi Leslie'yi düşünmemek en iyisi olacaktı. Sabah ilk iş olarak onu görmeye gider ve her şeyi açıklardı. Hatırlayamadığı kâbusun etkileri geçince gün ışığında hepsini daha iyi açıklayabilirdi.

Zihnini Washington'da geçirdiği günü hatırlamak, tabloların ve heykellerin detaylarını düşünmek, Bayan Edmunds'un sesini hafızasına kazımak, kendi söylediklerini ve Bayan Edmunds'un yanıtlarını kelimesi kelimesine bulmak için zorladı. Ara sıra zihninin köşesinde beliren düşme hissini başka görüntüler ya da konuşmalarla uzaklaştırdı. Yarın bunların hepsini Leslie'yle paylaşmalıydı.

Bundan sonra gördüğü ilk şey, pencereden içeri dolan güneş ışığı oldu. Kızların yataklarında buruşmuş yorganlar vardı ve mutfaktan fısıltılar geliyordu.

Tanrım! Zavallı Bayan Bessie. Jess dün gece onu tamamen unutmuştu ve şimdi de çok geç olmalıydı. Ayakkabılarını buldu ve bağcıklarını bağlamadan ayakkabıların topuklarına basarak giydi.

Annesi onun sesini duyunca başını ocaktan kaldırıp baktı. Soru sormak üzereymiş gibi bir hali vardı ama sadece başını salladı.

Soğukluk geri gelmeye başlamıştı. "Bayan Bessie'yi sağmayı unuttum."

"Baban sağıyor."

"Dün gece de unuttum."

Annesi başını sallamaya devam ediyordu. "Baban senin için yaptı." Fakat bu bir suçlama değildi. "Kahvaltı etmek ister misin?"

Midesi belki de bu yüzden böyle tuhaftı. Dün dönüş yolunda Bayan Edmunds'un Millsburg'den aldığı dondurmadan beri hiçbir şey yememişti. Brenda ve Ellie masadan ona bakıyorlardı. Küçük kızlar televizyonda izledikleri çizgi filmden başlarını bir an çevirip ona baktılar, sonra hemen geri döndüler.

Jess sandalyeye oturdu. Annesi önüne bir tabak dolusu krep koydu. Onun en son ne zaman krep yaptığını Jess hatırlamıyordu. Kreplerin üstüne reçel döktü ve yemeye başladı. Tadı harikaydı.

"Umurunda bile değil, değil mi?" Brenda masanın diğer ucundan onu izliyordu.

Jess ağzı dolu, şaşkınlıkla ona baktı.

"Eğer Jimmy Dicks ölseydi ben bir lokma bile yiyemezdim."

Jess'in içine çöreklenen soğukluk yeniden fokurdamaya başladı.

"Çeneni kapar mısın Brenda Aarons?" Annesi, elindeki krep tavasını tehlikeli derecede yukarı kaldırarak ileri atılmıştı.

"Ama anne, sanki hiçbir şey olmamış gibi oturmuş krep yiyor. Benim ağlamaktan gözlerim çıkardı."

Ellie önce Bayan Aarons'a, sonra Brenda'ya baktı. "Erkeklerin böyle zamanlarda ağlamaması gerekir. Öyle değil mi anne?"

"Ama yine de yeni doğurmuş bir domuz gibi tıkınması da doğru değil."

"Brenda sana söylüyorum, eğer çeneni kapamazsan..."

Jess onların konuştuğunu duyabiliyordu ama bu an rüyanın anısından bile daha uzaktı. Isırdı, çiğnedi, yuttu ve annesi önüne üç krep daha koyunca onları da yedi.

Babası elinde sütle içeri girdi. Sütü boş güğümlere dikkatle boşalttı ve buzdolabına koydu. Sonra lavaboda ellerini yıkadı ve masaya gitti. Jess'in yanından geçerken elini hafifçe onun omzuna koydu. Süt sağma konusunda öfkeli değildi.

Jess annesiyle babasının önce birbirlerine, sonra da ona baktıklarını belli belirsiz fark ediyordu. Bayan Aarons, Brenda'ya öfkeyle baktı, sonra Bay Aarons'a dönerek, Brenda'nın susturulması gerektiğini söyleyen bir bakış attı. O sırada Jess'in aklından sadece kreplerin ne kadar leziz olduğu ve annesi birkaç tane daha verse hepsini yiyebileceği geçiyordu. Daha fazla istememesi gerektiğini biliyordu ama bir yandan annesi tabağına daha fazla krep koymadığı için de hayal kırıklığına uğramıştı. Sonra sofradan kalkması gerektiğini düşündü ama nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu.

"Annenle birlikte komşuya gidip taziyelerimizi sunmamız gerektiğini düşündük." Babası boğazını temizledi. "Bence senin gelmen de iyi olur." Tekrar durdu. "O küçük kızı gerçekten tanıyan tek kişi sendin."

Jess babasının ona ne dediğini anlamaya çalıştı ama kendisini aptal gibi hissediyordu. "Hangi küçük kız?" diye mırıldandı, bunu sormanın yanlış olduğunu bile bile. Ellie ve Brenda aynı anda nefeslerini tuttular.

Babası masaya doğru eğildi ve büyük elini Jess'in elinin üstüne koydu. Karısına hızlı, endişeli bir bakış attı. Fakat Bayan Aarons, gözleri acıyla dolu, tek kelime etmeden dikilmeye devam etti.

"Arkadaşın Leslie öldü, Jesse. Bunu anlaman gerekiyor."

Jess elini babasının elinin altından çekti. Masadan kalktı.

"Bunun kolay bir şey olmadığını biliyorum..." Jess odasına giderken babasının hâlâ konuştuğunu duyabiliyordu. Odasından üstünde yağmurluğuyla çıktı.

"Gitmeye hazır mısın?" Babası hızla kalktı. Annesi önlüğünü çıkardı ve eliyle saçını düzeltti.

May Belle halının üstünden ayağa fırladı. "Ben de gelmek istiyorum," dedi. "Daha önce hiç ölü görmedim."

"Hayır!" May Belle, annesinin sesiyle tokat yemiş gibi yerine oturdu.

Babası daha nazik bir tavırla, "Henüz ölünün nerede olduğunu bile bilmiyoruz May Belle," dedi.

ON İKİ

ISSIZLIK

Tarlalar boyunca yavaşça yürüdüler, tepeyi aştılar ve eski Perkins Binası'na geldiler. Dışarıda park etmiş dört ya da beş araba vardı. Babası kapı tokmağını kaldırdı. Jess evin arka tarafında havlayan ve kapıya koşturan P.T.'nin sesini duyabiliyordu.

Jess'in tanımadığı bir ses, "Sessiz ol P.T.," dedi. "Otur." Kapıdan, köpeği içeride tutabilmek için hafifçe öne eğilmiş bir adam çıktı. Jess'i gören P.T. kendini kurtarmayı başardı ve neşeyle çocuğun üstüne atladı. Jess, yavruluğundan beri yaptığı gibi onu kaldırdı ve ensesini kaşıdı.

Yabancı adam yüzünde yarım bir gülümsemeyle, "Seni tanıyormuş," dedi. "İçeri gelin lütfen." Üçünün girebilmesi için geri çekildi.

Birlikte altın odaya girdiler. Burası her zamanki gibiydi, hatta güney pencerelerden içeri dolan güneş ışığı yüzünden çok daha güzel görünüyordu. Jess'in daha önce hiç görmediği dört beş kişi oturmuş, bazen fısıldıyor, çoğunlukla susuyorlardı. Oturacak yer yoktu ama kapıyı açan adam içeriden sandalye getirdi. Üçü gergin biçimde oturup beklemeye başladılar, ne için beklediklerini bilmeseler de.

Koltuktan kalkan ihtiyar bir kadın Jess'in annesinin yanına geldi. Bembeyaz saçlarının yanında gözleri kan çanağına dönmüştü. Elini uzatarak, "Ben Leslie'nin büyükannesiyim," dedi.

Jess'in annesi onun elini tuhaf bir şekilde tuttu. "Bayan Aarons," dedi neredeyse fısıldayarak. "Tepenin yukarısından."

Leslie'nin büyükannesi Jess'in önce annesinin, daha sonra da babasının elini sıktı. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. Sonra Jess'e döndü. "Sen Jess olmalısın," dedi. Jess başıyla onayladı. "Leslie..." İhtiyar kadının gözleri yaşardı. "Leslie bana senden bahsetmişti."

Jess bir süre için onun başka bir şey daha söyleyeceğini sandı. Ona bakmak istemiyordu, bu yüzden bütün dikkatini kucağında oturan P.T.'yi okşamaya vermişti. "Üzgünüm..." Kadının sesi titredi. "Buna dayanamıyorum." Kapıyı açan adam gelerek kolunu ihtiyar kadına doladı. Onu odadan çıkarırken, Jess ihtiyar kadının ağladığını duyabiliyordu.

Jess onun gittiğine memnun olmuştu. Bir kadının öyle ağlamasında tuhaf bir taraf vardı. Sanki televizyonda diş problemleri hakkında konuşan kadının aniden ağlamaya başlamasına benziyordu bu. Uymuyordu. Jess kırmızı gözlü yetişkinlerle dolu odada göz gezdirdi. Bana bakın, demek istedi onlara. Ben ağlamıyorum. Zihninin bir kısmı bir adım geri çekilerek bu düşünceyi gözden geçirdi. Onun yaşında en iyi arkadaşını kaybeden, tanıdığı tek insan oydu. Okuldaki çocuklar herhalde pazartesi günü etrafında fısıldaşacak ve ona saygıyla yaklaşacaklardı – tıpkı babası geçen yıl bir araba kazasında ölen Billy Joe Weems'e

yaptıkları gibi. Jess istemezse kimseyle konuşmayacak ve bütün öğretmenler de ona iyi davranacaktı.

Birdenbire Leslie'yi görmek istedi. Onun içeride kütüphanede mi, yoksa Millsburg'daki cenaze evlerinden birinde mi olduğunu merak etti. Onu kot pantolonuyla mı gömeceklerdi? Belki de Paskalya'da giydiği o mavi süveter ve çiçekli bluzla gömerlerdi. Bu güzel olurdu. İnsanlar kot pantolonu gördüklerinde gülebilirlerdi ve Jess, Leslie'ye, özellikle de ölüyken kimsenin gülmesini istemiyordu.

Bill odaya girdi. P.T. Jess'in kucağından atladı ve ona gitti. Adam eğildi ve köpeğin sırtını okşadı. Jess ayağa kalktı.

"Jess." Bill ona yaklaştı ve sanki o Leslie'ymiş gibi kollarını Jess'e doladı. Bill onu kendine öyle çok bastırmıştı ki, süveterinin düğmelerinden biri Jess'in alnına batıyordu ama kendisini ne kadar rahatsız hissetse de Jess yerinden kıpırdamadı. Bill'in vücudunun titrediğini hissediyordu ve başını kaldırdığında onun da ağladığını görmekten korkuyordu. Bill'in ağladığını görmek istemiyordu. Bu evden çıkıp gitmek istiyordu. Burası onu bunaltıyordu. Leslie neden onu buradan kurtarmaya gelmiyordu ki? Neden koşarak içeri girmiyor ve herkesi neşeye boğmuyordu? Ölüp herkesi ağlatmanın ne harika olduğunu düşünüyordun. Hiç de öyle değilmiş.

"Seni seviyordu, biliyorsun değil mi?" Bill'in sesinden ağladığı anlaşılıyordu. "Bana bir keresinde sen olmasan..." Sesi tamamen yok oldu. "Teşekkürler," dedi bir süre sonra. "Onunla harika bir arkadaşlık kurduğun için teşekkürler."

Bill'in sesi kendi gibi çıkmıyordu. Eski, aşırı duygusal filmlerdeki biriymiş gibiydi. Leslie ve Jess'in taklidini ya-

pıp dalga geçeceği türden biri gibi. Ü-hüüüüü, ne kadar da harika bir arkadaşmışsın. Jess, alnını o aptal düğmeden uzaklaştıracak kadar geri çekilmekten kendini alamadı. Neyse ki Bill onu bırakmıştı. Babasının, başının üstünden "tören" konusunda fısıldadığını fark etti.

Bill de neredeyse her zaman olduğuna benzer şekilde, sessizce, ölünün yakılmasına karar verdiklerini ve küllerini de yarın Pennsylvania'daki aile evine götüreceklerini söyledi.

Yakılmak. Jess'in kafasının içinde bir şey oldu. Yani Leslie gitmişti. Küle dönmüştü. Jess onu bir daha asla göremeyecekti. Ölüsünü bile. Asla. Buna nasıl cüret ederlerdi? Leslie, Jess'e aitti. Dünyada herkesten fazla ona aitti. Ona danışan bile olmamıştı. Ona kimse haber bile vermemişti. Şimdi Jess onu bir daha asla göremeyecekti ve buradakilerin yaptığı tek şey ağlamaktı. Leslie için değil. Leslie için ağlamıyorlardı. Kendileri için ağlıyorlardı. Sadece kendileri için. Eğer Leslie'yi umursuyor olsalardı, onu bu iğrenç yere asla getirmezlerdi. Jess, Bill'i tokatlamaktan korkarak ellerini sıkıca birbirine kenetledi.

Leslie'yi gerçekten umursayan tek kişi Jess'ti. Ama Leslie onu yarı yolda bırakmıştı. Jess'in ona en çok ihtiyacı olan zamanda Leslie gidip ölmüştü. Gitmiş ve Jess'i terk etmişti. O halatta sallanmaya gitmesinin tek nedeni amacı olmadığını göstermekti. *Al bakalım Jess Aarons.* Herhalde şu anda bir yerlerde Jess'e kahkahalarla gülüyor olmalıydı. Bay Myers gibi onunla dalga geçiyordu. Leslie onu kandırmıştı. Jess'in eski benliğini geri bırakarak onun dünyasına gelmesine neden olmuş, sonra Jess içeri tam olarak girememişken ve geri dönmek için vakit artık çok geçken,

Leslie onu ortada bırakıvermişti – ayın çevresinde dolanan bir astronot gibi. Yapayalnız.

Eski Perkins Binası'ndan kaçta çıktığından emin değildi, tek hatırladığı şey, evine giden tepeyi, yanaklarından akan kızgın yaşlarla tırmandığıydı. İçeri girerek kapıyı çarptı. May Belle, irileşmiş kahverengi gözleriyle dikiliyordu. "Onu gördün mü?" diye sordu heyecanla. "Tabutta mıydı?"

Jess ona vurdu. Suratına. Hayatı boyunca hiç kimseye vurmadığı kadar sertçe. May Belle geriye doğru sendelerken ufak bir çığlık attı. Jess odasına gitti ve Leslie'nin Noel hediyesi olarak verdiği bütün kâğıtları ve boyaları bulana kadar yatağının altını araştırdı.

Ellie odanın kapısında durmuş, hiç durmadan söyleniyordu. Jess onu iterek dışarı çıktı. Koltukta oturan Brenda da şikâyet edip duruyordu ama Jess'in kulaklarını dolduran tek ses May Belle'in sızlanmasıydı.

Mutfak kapısından çıktı ve tarlaları geçerek nehre kadar arkasına bile bakmadan koştu. Su seviyesi son gördüğünden beri biraz azalmıştı. Yaban elmasının dalında, halatın kopmuş ucu nazlı nazlı sallanıyordu. *Artık beşinci sınıfların en hızlı koşucusu benim.*

Kelimeleri olmayan bir haykırışla, kâğıtları ve boyaları pis, kahverengi suya savurdu. Boyalar batmadılar ve akıntıyla birlikte birer tekne gibi yüzdüler ama kâğıtlar döne döne çamurlu suda ıslandı ve dibe gömüldü. Jess hepsinin gözden kayboluşunu izledi. Zamanla nefesi düzene girdi

ve çılgınca atan kalbi sakinleşti. Zemin hâlâ yağmurlar yüzünden ıslaktı ama Jess yine de oturdu. Gidecek yer yoktu. Hiçbir yer. Bir daha asla. Jess başını dizinin üstüne koydu.

"Bu oldukça sersemce bir davranıştı." Babası, yanına, çamura oturdu.

"Umurumda değil. Umurumda değil." Jess artık ağlıyordu, nefes bile alamayacak kadar çok ağlıyordu.

Babası Jess'i sanki Joyce Ann'miş gibi kucağına doğru çekti. "Geçti," dedi onun başını okşayarak. "Şşş. Şşşşş."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Jess hıçkırıklarının arasında. "Ondan nefret ediyorum. Keşke onunla hiç tanışmamış olsaydım."

Babası hiç konuşmadan onun başını okşamaya devam etti. Jess sessizleşti. Birlikte suyu izlediler.

En sonunda babası, "Cehennem gibi, değil mi?" dedi. Bu, Jess'in babasının başka yetişkinlere söyleyeceği türden bir şeydi. Jess tuhaf şekilde bunu hem rahatlatıcı hem de cesaretlendirici buldu.

"İnsanların cehenneme, yani gerçekten cehenneme gittiğine inanıyor musun?"

"Leslie Burke için mi endişeleniyorsun?"

Bu çok tuhaf geliyordu ama yine de... "Şey, May Belle dedi ki..."

"May Belle mi? May Belle Tanrı değil ki."

"Evet ama Tanrı'nın ne yaptığını nasıl bilebilirsin ki?"

"Tanrım, yavrum saçmalama. Tanrı küçük kızları cehenneme göndermez."

Jess hayatında bir kez bile Leslie Burke'ün küçük bir kız olduğunu düşünmemişti ama yine de Tanrı için öyle olmalıydı. Ancak kasım ayında on bir yaşına girecekti.

Jess ve babası ayağa kalkarak tepeyi tırmanmaya başladılar. "Ondan gerçekten nefret etmiyorum," dedi Jess. "Neden öyle söylediğimi bilmiyorum." Babası anladığını göstermek için başıyla onayladı.

Herkes, hatta Brenda bile ona karşı çok nazikti. Ona çekinerek bakan ve uzak durmak için çaba gösteren May Belle dışında. Jess ondan özür dilemek istedi ama bunu yapamadı. Fazlasıyla yorgundu. O sözcükleri söyleyemedi işte. Kendini affettirmeliydi ama bunu nasıl yapacağını düşünemeyecek kadar bitkindi.

O öğleden sonra eve Bill geldi. Pennsylvania'ya doğru yola çıkacaklarını söyledi ve onlar dönene kadar Jess'in köpeği almak isteyip istemeyeceğini sordu.

"Elbette." Jess, Bill onun yardımını istediği için memnun olmuştu. Bu sabah kaçtığında Bill'i kırmış olmaktan korkuyordu. Ayrıca, Bill'in onu herhangi bir şey için suçlamadığını da bilmeliydi. Fakat bu kelimelere dökülebilecek türden bir soru değildi.

P.T.'yi kucağına aldı ve ana yola dönen tozlu İtalyan arabasına el salladı. Onların da el salladıklarını sandı ama emin olamayacağı kadar uzaklaşmışlardı.

Annesi onun köpek almasına hiçbir zaman izin vermemişti ama P.T.'nin evde kalmasına itiraz etmedi. P.T. onun yatağına atladı ve Jess bütün gece boyunca, göğsünde kıvrılan köpekçikle uyudu.

ON ÜÇ

KÖPRÜ İNŞAATI

Jess cumartesi sabahı uyandığında başı ağrıyordu. Vakit hâlâ erkendi ama Jess kalktı. Süt sağmak istiyordu. Babası bunu onun yerine perşembe akşamından beri yapıyordu ama Jess süt sağmaya geri dönmek, bir şekilde işleri tekrar normal hale getirmek istiyordu. P.T.'yi ağıla kapattı ve köpeğin inlemeleri ona May Belle'i hatırlattı, baş ağrısı iyice kötüleşti. Fakat süt sağmaya çalışırken P.T.'nin, Bayan Bessie'nin ayaklarına atlamasına izin veremezdi.

Eve getirdiği sütü kaldıracak kimse yoktu, o yüzden Jess kendine bir bardak ılık süt doldurdu ve birkaç dilim beyaz ekmek aldı. Boyalarını geri istiyordu ve onları aramak için nehre dönmeye karar verdi. P.T.'yi ağıldan çıkardı ve hayvana yarım dilim ekmek verdi.

Güzel bir bahar sabahıydı. Yaban çiçekleri yeşil çayırlarda başlarını göstermeye başlamıştı. Gökyüzü berrak ve maviydi. Nehrin su seviyesi iyice azalmıştı ve artık eskisi gibi korkutucu görünmüyordu. Büyükçe bir dal parçası nehrin en dar yerine takılmış, iki ucu iki kıyıda, yatıyordu. Jess dalın üstüne çıktı, sağlam görünüyordu, böylece adım adım dikkatle karşıya geçmeye başladı. Dengesini sağlamak için kalın daldan çıkan daha ince dallara tutunuyordu. Boyalardan hiç iz yoktu.

Karşı kıyıda Terabithia'nın biraz yukarısına çıktı. Eğer burası hâlâ Terabithia'ysa tabii. Eğer buraya halatla sallanmak yerine bir dalın üstünde geçilebiliyorsa. P.T. karşı kıyıda çaresizlik içinde ağlıyordu. Sonra cesaretini topladı ve suya atladı. Akıntı onu Jess'in biraz ilerisine taşıdı ama P.T. güvenle karşı kıyıya çıktı ve ona doğru koşarak Jess'in üstüne soğuk damlalar sıçrattı.

Birlikte kaleye gittiler. Burası karanlık ve nemliydi ama kraliçenin öldüğünü gösteren herhangi bir belirti yoktu. Jess uygun bir şeyler yapması gerektiğini düşündü fakat Leslie ona ne yapacağını söylemek için burada değildi. Jess'i dün saran öfke yeniden alevlenmeye başlamıştı. *Leslie, ben sersemin tekiyim ve sen de bunu biliyorsun! Ben şimdi ne yapacağım?* İçindeki soğuk boğazına kadar yükselerek onu tıkadı. Jess üst üste birkaç kez yutkundu. Birden aklına boğazında kanser olabileceği geldi. Bu yedi ölümcül belirtiden biri değil miydi? Yutkunmada zorluk. Jess terlemeye başladı. Ölmek istemiyordu. Tanrım, o henüz on yaşındaydı. Yaşamaya yeni başlamıştı.

Leslie, sen korktun mu? Öldüğünü anladın mı? Sen de benim gibi korktun mu? Leslie'nin soğuk sulara battığı bir sahne bir anda Jess'in zihninde belirdi.

"Hadi Prens Terrien," dedi yüksek sesle. "Kraliçe için bir cenaze çelengi hazırlamalıyız."

Nehrin kıyısıyla ilk ağaç sırasının arasındaki açıklıkta oturdu ve bir çam dalını çember haline getirdi, sonra bunu kaleden getirdiği bir parça ıslak iple bağladı. Çelenk soğuk ve yeşil göründüğü için orman zemininden bahar çiçekleri toplayıp onları çam iğnelerinin arasına yerleştirdi.

Çelengi önüne bıraktı. Bir kardinal kuşu nehir kena-

rına kondu, muhteşem kafasını kaldırdı ve çelenge baktı. P.T. daha çok mırıltıya benzer şekilde uludu. Jess elini köpeğin üstüne koyarak onu susturdu.

Kuş birkaç hoplayışla bir süre daha orada kaldı, sonra sakince uçup gitti.

"Bu ruhlardan gelen bir işaret," diye fısıldadı Jess. "Onlara kıymetli bir şey sunduk."

Sadece küçük köpeğin izlediği büyük bir geçit töreninin parçası olarak yavaşça ilerledi ve kraliçenin çelengini kutsal koruya taşıdı. Kendisini korunun karanlık merkezine yürümeye zorladı ve dizlerinin üstüne çökerek, çelengi altın iğnelerden oluşan kalın halının üstüne bıraktı.

"Yüce ruhlar, onun ruhunu sizin ellerinize teslim ediyorum." Leslie'nin bu kelimelerden hoşlanacağını biliyordu. Kelimelerde kutsal korunun tınısı vardı.

Ciddi geçit töreni kutsal korudan kaleye doğru yöneldi. Fırtına bulutlarıyla dolu gökyüzünde uçan yalnız bir kuş gibi, Jess'in bedenindeki karmaşanın içinde minicik bir huzur zerresi belirdi.

"İmdat! Jesse! Yardım et!" Sessizlik bir çığlıkla bölünmüştü. Jess, May Belle'in haykırışına doğru can havliyle koştu. May Belle ağaç köprünün ortasına kadar gelmişti ve şimdi korkusundan ne ilerleyebiliyor ne geri dönebiliyor, ince dallara tutunmuş öylece duruyordu.

"Tamam May Belle." Kelimeler Jess'in ağzından tahmin ettiğinden daha kararlı çıkmıştı. "Sakın kıpırdama. Seni alacağım." Dalın ikisinin ağırlığını birden taşıyacağından emin değildi. Aşağı, suya baktı. Su onun geçebileceği kadar alçalmıştı ama yine de akıntı vardı. Ayaklarını yerden kesebilirdi. Jess dalın üstünden yürümeye karar

verdi. May Belle'e dokunacak kadar yaklaşana dek santim santim ilerledi. Onun ev tarafındaki kıyıya geçmesini sağlamalıydı. "Tamam," dedi. "Şimdi geri geri git."

"Yapamam."

"Ben buradayım May Belle. Düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bak." Sağ elini uzattı. "Bana tutun ve yan yan ilerle."

May Belle bir an için sol elini kaldırdı, sonra tekrar dalı tuttu.

"Korkuyorum Jesse, çok korkuyorum."

"Elbette korkuyorsun. Herkes korkardı. Sadece bana güven, olur mu? Düşmene izin vermeyeceğim May Belle. Söz veriyorum."

Gözleri korkudan hâlâ iri iri olan May Belle başını salladı ve dalı bırakarak abisinin elini tuttu. Biraz doğrularak eğildi. Jess onun elini sıkıca tuttu.

"Tamam. Çok uzak değiliz, sağ ayağını biraz ileri at, sonra sol ayağını onun yanına getir."

"Sağın hangi taraf olduğunu unuttum."

"Ön taraftaki," dedi Jess sabırla. "Eve yakın olan ayağın."

May Belle bir kez daha başını salladı ve Jess'i dinleyerek sağ ayağını birkaç santim ileri attı.

"Şimdi dalı bırak ve bana sıkı sıkı tutun."

May Belle dalı bıraktı ve abisine tutundu.

"Güzel. Harika gidiyorsun. Şimdi biraz daha kay." May Belle dengesini hafifçe kaybetti ama çığlık atmadı, sadece tırnaklarını abisinin avucuna gömdü. "Harika. Çok güzel. İyi gidiyorsun." Jess, acil servisteki hastabakıcıların kısık, teskin edici sesiyle konuşuyordu ama kalbi yerinden fırla-

yacakmış gibi atıyordu. "Tamam. Tamam. Şimdi birazcık daha."

May Belle'in sağ ayağı, dalın kıyıya yaslanmış son kısmına geldiğinde küçük kız öne atlayarak Jess'i de çekti.

"Dikkat et May Belle!" Jess dengesini kaybetti ama suya düşmedi, göğsü May Belle'in bacaklarının üstünde, bacakları suyun üstünde kaldı. "Of!" Büyük bir rahatlamayla güldü. "Ne yapmaya çalıştığına dikkat et, beni öldürmek mi istiyorsun?"

May Belle başını ciddiyetle iki yana salladı. "Yemin ederim seni takip etmiyordum ama bu sabah uyandığımda yoktun."

"Yapmam gereken şeyler vardı."

May Belle, çıplak bacaklarındaki çamuru sıyırdı. "Sadece yalnız kalmaman için seni bulmak istemiştim." Başını öne eğdi. "Ama çok korktum."

Jess kendisini kardeşinin yanına gelene kadar çekti. P.T.'nin yüzerek onların yanına geldiğini gördüler. Akıntı onu sürüklüyordu ama köpekçik bunu pek de umursuyor gibi değildi. Yaban elmasının hemen altında karaya çıktı ve koşarak yanlarına geldi.

"Herkes bazen korkar May Belle. Utanmana gerek yok." Bir an için Leslie'nin, Janice Avery'yle konuşmak için kızlar tuvaletine girdiği an gözünde canlandı. "Herkes korkar."

"P.T. korkmuyor, üstelik o Leslie'yi de gördü..."

"Köpekler için durum farklı. Ne kadar zekiysen korktuğun şeyler de o kadar çok oluyor."

May Belle ona inanmayan gözlerle baktı. "Ama sen korkmadın."

"Tanrım, May Belle, jöle gibi titriyordum."

"Öylesine söylüyorsun."

Jess güldü. May Belle ona inanmadığı için elinde olmadan sevinmişti. Zıpladı ve kardeşini ayağa kaldırdı. "Hadi gidip yemek yiyelim." May Belle'in eve dönüş yolunda onu yenmesine izin verdi.

Jess bodrumdaki sınıfa girdiğinde, Bayan Myers'in Leslie'nin sırasını çoktan sınıfın en önüne çıkarttığını gördü. Pazartesi sabahı, Jess onun öldüğünü bilmesine rağmen, yine de servis durağında başını kaldırıp Leslie'nin tarlaların arasından tatlı ve ritmik koşuşuyla çıkagelmesini bekleyerek bakmıştı. Belki de Leslie çoktan okula gitmişti bile –servisi kaçırdığında olduğu gibi Bill onu arabayla bırakmıştı– fakat Jess sınıfa girdiğinde Leslie'nin sırası artık yerinde değildi. Ondan kurtulmak için neden bu kadar acele ediyorlardı ki? Jess, başını masasına dayadı, tüm bedeni ağır ve soğuktu.

Fısıltıları duyuyor ama kelimeleri anlamıyordu. Kelimeleri duymak istemiyordu. Aniden, diğer çocukların ona saygıyla yaklaşacağını düşündüğü için kendinden utandı. Leslie'nin ölümünden kâr elde etmeye çalışmıştı. *En iyi –okulun en hızlı koşanı– olmak istemiştim ve şimdi öyleyim.* Tanrım kendi kendisinin midesini bulandırıyordu. Başkalarının ne söylediği ya da ne düşündüğü onun umurunda değildi, tek istediği onu rahat bırakmalarıydı. Onlarla konuşmak zorunda olmamak ve göz göze gelmemek Jess için yeterliydi. Hepsi Leslie'den nefret ediyordu. Belki Janice dışında hepsi. Leslie'yle uğraşmaktan vazgeçtikten sonra

bile ondan iğrenmeye devam etmişlerdi, hâlbuki biri bile Leslie'nin tırnağı etmezdi. Hatta Jess bile haince bir düşünceyle, artık en hızlı olduğuna sevinmişti.

Mayan Myers, öğrenci andının okunması için komut verdi. Jess yerinden kıpırdamadı. Bunu istemediğinden mi yoksa vücuduna hakim olamadığından mı yaptı, çok da umurunda değildi. Zaten öğretmen ona ne yapabilirdi ki?

"Jesse Aarons. Koridora çıkar mısın? Lütfen."

Jess ağırlaşmış vücudunu kaldırdı ve ayaklarını sürüyerek sınıftan çıktı. Gary Fulcher'in kıkırdadığını duyduğunu sandı ama emin olamadı. Duvara yaslandı ve Canavar Ağızlı Myers'in andı bitirerek yanına gelmesini bekledi. Öğretmenin sınıfa matematik ödevi verdiğini duyabiliyordu. Bayan Myers işi bitince sınıftan çıkarak kapıyı ardından sessizce kapadı.

Tamam. Kahretsin. Hiç umurumda değil.

Öğretmen o kadar yaklaştı ki Jess onun ucuz pudrasının kokusunu alabiliyordu.

"Jesse." Sesi, Jess'in şimdiye kadar duymadığı kadar yumuşaktı ama Jess yanıt vermedi. *Bırak da bağırsın.* Jess buna alışıktı.

"Jesse," diye tekrarladı öğretmeni. "Sana başsağlığı dilemek istiyorum." Sözcükler koridor izni verilirken söylenen sözcüklerdi ama bu yeni bir ses tonuydu.

Jess elinde olmadan başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Kaldırdığı gözlüğünün altında, Bayan Myers'in kısılmış gözleri yaşlarla doluydu. Jess bir an için kendisinin de ağlayacağını düşündü. O ve Bayan Myers, bodrum koridorunda dikilip Leslie Burke için ağlayacaklardı. Bu o kadar tuhaftı ki Jess'in içinden ağlamak değil kahkaha atmak geldi.

"Kocam öldüğünde" –Jess, Bayan Myers'in bir kocası olduğunu bile hayal edemezdi– "insanlar bana ağlamamamı söylediler, bana onu unutturmaya çalıştılar." Bayan Myers sevmiş, yas tutmuştu. Bu nasıl olabilirdi? "Ama ben onu unutmak istemiyordum." Gömleğinin manşetinden bir mendil çıkardı ve burnunu temizledi. "Affedersin," dedi. "Bu sabah sınıfa girdiğimde biri onun masasını çoktan çıkarmıştı." Durdu ve bir kez daha burnunu sildi. "O... o... ben... benim daha önce hiç öyle bir öğrencim olmamıştı. Bunca yıllık öğretmenim. Minnettar olmalıyım..."

Jess onu teselli etmek istiyordu. Onun hakkında söylediği tüm sözleri geri almak istiyordu, hatta Leslie'nin söylediklerini bile. *Tanrım, ne olur onları hiç öğrenmesin.*

"Ben... ben de düşündüm ki, eğer benim için bu kadar zorsa, senin için çok daha zor olmalı. Birbirimize yardım etmeye çalışalım, olur mu?"

"Olur öğretmenim." Jess söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Belki bir gün büyüdüğünde ona bir mektup yazarak Leslie Burke'ün, onun çok iyi bir öğretmen olduğunu düşündüğünü falan söylerdi. Leslie bunu umursamazdı. Bazen Barbie bebekler gibi, insanlara sizi iyi hissettirecek değil, onların kendilerini iyi hissetmesini sağlayacak hediyeler vermeniz gerekir. Çünkü Bayan Myers, Jess'in Leslie'yi hiç unutmayacağını anlayarak ona yardım etmişti.

Jess bunu bütün gün düşündü, Leslie gelmeden önce o hiçbir şeydi. Saçma resimler çizen ve kahraman olmak için bir inek ağılında koşturup duran, içindeki binlerce saçma korkuyu saklamaya çalışan aptal, tuhaf bir çocuktu.

Onu ineklerin arasından alıp Terabithia'ya götürerek

bir krala dönüştüren kişi Leslie'ydi. Jess böyle olduğunu düşünüyordu. Kral bir insanın olabileceği en iyi şey değil miydi? Jess şimdi düşününce Terabithia'nın, şövalyelik nişanı almak için gidilen kalelere benzediğine karar verdi. Orada bir süre kaldıktan ve güçlendikten sonra, yola devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Terabithia'dayken bile Leslie, Jess'in zihninin duvarlarını yıkmaya ve ona duvarın ardındaki parlak –devasa, korkunç, güzel ve oldukça kırılgan– dünyayı göstermeye çalışmamış mıydı? (Dikkatle taşıyın –her şeyi– hatta yırtıcıları bile.)

Artık Jess'in buradan taşınma vakti gelmişti. Leslie orada değildi, bu yüzden Jess'in ikisinin yerine gitmesi gerekiyordu. Leslie'nin ona hayal gücü ve kuvvetle ödünç verdiği şeyi dünyaya güzellik ve şefkatle verme sırası ondaydı.

İleride yaşayacağı dehşete gelince –hepsinin geride kaldığını söyleyerek kendini kandırmıyordu– eh, korkunuzun karşısına dikilmeli ve onun sizi alt etmesine izin vermemeliniz. Değil mi, Leslie?

Evet, öyle.

Bill ve Judy, Pennsylvania'dan çarşamba günü, bir taşınma kamyonuyla birlikte geldiler. Zaten Perkins Binası'nda kimse uzun süre yaşayamazdı. "Taşraya onun için gelmiştik. Artık o gittiğine göre..." Jess'e Leslie'nin bütün kitaplarını, boya setlerini ve üç gerçek suluboya resim defteri verdiler. "Leslie bunları sana vermemizi isterdi," dedi Bill.

Jess ve babası, eşyaların taşınma kamyonuna yüklenmesine yardım ettiler ve Jess'in annesi öğle vaktinde, Bur-

ke ailesinin onun yemeklerini yemeyebileceğinden endişe etse de, bir şeyler yapma ihtiyacıyla onlara jambonlu sandviç getirdi. En sonunda kamyon dolduğunda, Aarons ve Burke aileleri tuhaf bir şekilde birbirlerine bakarak dikildiler, hiçbiri nasıl veda edeceğini bilmiyordu.

"Eh," dedi Bill. "Eğer bıraktıklarımız arasında istediğiniz bir şey varsa lütfen hiç rahatsızlık duymadan alın."

"Arka verandadaki kerestelerden birazını alabilir miyim?" diye sordu Jess.

"Evet, elbette. İstediğin her şeyi alabilirsin." Bill duraksadı, sonra konuşmaya devam etti. "P.T.'yi sana vermek isterdim," dedi. "Ama" –Jess'e baktığında gözleri yalvaran küçük bir çocuğun gözlerini andırıyordu– ama onu bırakamadım."

"Sorun değil. "Leslie onu almanızı isterdi."

Ertesi gün okuldan sonra Jess eski Perkins Binası'na uğradı, ihtiyacı olan kerestelerin yanına gitti ve her seferinde bir iki kereste alarak nehir yatağına taşıdı. En uzun keresteleri yaban elmasının yukarısındaki dar noktaya yerleştirdi, sağlam ve düzgün durduklarından emin olduktan sonra bileşme yerlerine çivi çakmaya başladı.

"Ne yapıyorsun Jess?" Tam tahmin ettiği gibi, May Belle onu yine takip etmişti.

"Bu bir sır, May Belle."

"Söyle."

"Bittiğinde söyleyeceğim, tamam mı?"

"Yemin ederim hiç kimseye söylemem. Billy Jean'e bile, Joyce Ann'e bile, hatta anneme bile..." Ciddiyetle yemin ederken başını öne arkaya sallıyordu.

"Ah, Joyce Ann konusunda çok emin değilim. Belki ileride Joyce Ann'e söylemek istersin."

"Seninle aramızdaki bir sırrı Joyce Ann'e mi söyleyeceğim?" Bu fikir bile onu dehşete düşürmüş gibiydi.

"Evet, ben de tam bunu düşünüyordum."

May Belle'in yüzü asıldı. "Ama Joyce Ann sadece bir bebek."

"Şey, zaten ilk başta kraliçe olması pek mümkün değil. Onu sen eğitmek zorunda kalacaksın."

"Kraliçe mi? Kim kraliçe olacak?"

"Bunu bitirince anlatacağım, tamam mı?"

Ve işi bittiğinde Jess kardeşinin saçına çiçekler taktı, sonra onu köprüden geçirdi. Kalbinde sihir barındırmayan birine, kurumuş nehir yatağının üstüne dizilmiş birkaç kalas gibi görünse de bu, Terabithia'ya giden büyük köprü, Terabithia Köprüsü'ydü.

"Şşşşt," dedi Jess. "Bak."

"Nereye?"

Jess, "Onları göremiyor musun?" diye fısıldadı. "Terabithia halkının tamamı seni görmek için toplandı."

"Beni mi?"

"Şşşt, evet. Bugün buraya gelecek olan güzel kızın, uzun zamandır bekledikleri kraliçe olacağına dair bir söylenti dolaşıyor."

TERABITHIA KÖPRÜSÜ

Her zaman var olacak size ait bir yer ve hayatınızı sonsuza dek değiştirecek bir dostluk.

Jess Aarons, içine kapanık bir çocuktur ve neredeyse hiç arkadaşı yoktur. Onu mutlu eden iki şey vardır: resim yapmak ve koşmak. Okuldaki koşu yarışında birinci olmak için bütün yaz antrenman yapar ancak okula yeni gelen bir kız, Leslie Burke, onu ve herkesi geride bırakarak birinci olur. Jess, Leslie'yle arkadaşlık kuracağını hiç düşünmezken bu iki "farklı" çocuk birlikte Terabithia adlı hayali bir sihirli diyar yaratırlar ve zamanla aralarında güçlü bir bağ oluşur.

Filmi de büyük beğeni toplayan, dostluk, cesaret, hayalgücü ve acıyla başa çıkma üzerine kalbinize dokunacak bir roman.

ISBN 978-605-173-207-7
9 786051 732077

₺19,5

/epsilonyayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com